Канѡ́нъ вели́кїй,

творе́нїе ст҃а́гѡ а҆ндре́а кри́тскагѡ

і҆ерⷭ҇ли́мскагѡ.

Въ четверто́къ

пѧ́тыѧ седми́цы ст҃ы́хъ постѡ́въ,

на ᲂу҆́трени.

Wielki Kanon Pokajanny

św. Andrzeja z Krety

W czwartek
piątego tygodnia Wielkiego Postu
podczas jutrzni

Stojanije Marii Jegipietskoj

Słupsk 2021

Кле́плетъ въ д҃-й ча́съ но́щи. И҆ собра́вшымсѧ на́мъ въ цр҃ковь быва́етъ нача́ло ѿ і҆ере́а, по ѻ҆бы́чаю. И҆ глаго́лемъ: Цр҃ю̀ нб҃ный: Трист҃о́е, и҆ О҆́ч҃е на́шъ: Гд҃и поми́лꙋй, в҃і. Сла́ва, и҆ ны́нѣ: Прїиди́те поклони́мсѧ: И҆ про́чыѧ два̀ ѱалма̀, ѳ҃і и҆ к҃: и҆ ѻ҆бы̑чныѧ тропарѝ, и҆ є҆ктенїа̀. И҆ посе́мъ глаго́лемъ шестоѱа́лмїе, и҆ по ѱалмѣ́хъ пое́мъ А҆ллилꙋ́їа, и҆ тро́ичны гла́са, ꙗ҆́коже ѻ҆бы́чай. И҆ стїхосло́вимъ каѳі́смꙋ є҆ди́нꙋ и҃-ю. Та́же глаго́лемъ сѣда́льны ѻ҆смогла́сника. чте́мъ житїѐ прп҃бныѧ марі́и, на двѣ̀ статїи̑.

Uderzamy w semantron o czwartej godzinie nocy i gdy zgromadzimy się w cerkwi, kapłan rozpoczyna jak zwykle. I mówimy: Królu Niebieski, Trisagion i Ojcze nasz, Panie zmiłuj się, dwanaście razy. Chwała, i teraz. Przyjdźcie, pokłońmy się i psalmy 19 oraz 20, zwykłe tropariony i ektenia. Następnie mówimy sześć psalmów jutrzni i po psalmach śpiewamy Alleluja i triadikony według tonu. Recytujemy ósmą katyzmę psałterza, a także katyzmy poetyckie oktoechosu. Czytamy też żywot świętej Marii, podzielony na dwie części.

Житїѐ прп҃бныѧ ма́тере на́шеѧ марі́и є҆гѵ́птѧны, спи́санное ст҃ѣ́йшимъ сѡфро́нїемъ, патрїа́рхомъ і҆ер҃ли́мскимъ. Статїѧ̀ пе́рваѧ.

Та́йнꙋ царе́вꙋ добро̀ храни́ти, дѣла́ же бж҃їѧ ѿкрыва́ти и҆ пропове́дати сла́вно: та́кѡ речѐ рафаи́лъ а҆́гг҃лъ къ тѡві́тꙋ по пресла́вномъ прозрѣ́нїи ѡ҆слѣпле́нныхъ є҆гѡ̀ ѻ҆че́съ. и҆́бо цр҃кїѧ не храни́ти та́йны, боѧ́зненно є҆́сть и҆ па́гꙋбно: а҆ є҆́же молча́ти дѣла̀ бж҃їѧ пресла́внаѧ, ве́лїѧ є҆́сть дꙋшѝ тщета̀. тѣ́мже и҆ а҆́зъ (гл҃етъ сѡфро́нїй ст҃ы́й) стра́хомъ ѡ҆держи́мь, бж҃твеннаѧ въ молча́нїи сокры́ти, воспомина́ѧ прети́мꙋю (въ є҆ѵ҃лїи) бѣдꙋ̀ лѣни́вомꙋ рабꙋ̀, и҆́же прїе́мь ѿ гд҃а тала́нтъ въ зе́млю закопа̀, и҆ да́нный дѣ́ланїѧ ра́ди сокры̀ не дѣ́лаѧ, по́вѣсть ст҃ꙋ́ю до менѐ доше́дшꙋю ника́коже ᲂу҆молчꙋ̀. но никто́же бꙋ́ди невѣ́рꙋющъ пи́шꙋщемꙋ, ꙗ҆̀же слы́шахъ, нижѐ да мни́тъ кто̀ дерза́юща мѧ̀ неи́стиннаѧ писа́ти, сꙋмнѧ́щсѧ ѡ҆ ве́щи се́й вели́кой: не бꙋ́ди мнѣ̀ лга́ти на ст҃ы́ѧ. а҆́ще же бꙋ́дꙋтъ нѣ́цыи, и҆̀же полꙋчи́вше сїѐ писа́нїе, и҆ пресла́вномꙋ семꙋ̀ дѣ́лꙋ дивѧ́щесѧ неꙋдо́бь восхотѧ́тъ вѣ́ровати, и҆ ѻ҆́нымъ мл҃тивъ да бꙋ́детъ гд҃ь: поне́же ті́и не́мощь чл҃вѣ́ческагѡ помышлѧ́юще є҆стества̀, неꙋдѡ́бна бы́ти непщꙋ́ютъ, ꙗ҆̀же ѡ҆ чл҃вѣ́цѣхъ пресла̑внаѧ глаго́лютсѧ. но ᲂу҆жѐ подоба́етъ нача́ти по́вѣсть ѡ҆ ве́щи се́й преди́вной, бы́вшей въ ро́дѣ на́шемъ. бы́сть нѣ́кїй ста́рецъ во є҆ди́номъ ѿ палесті́нскихъ монастыре́й, житїѧ̀ бл҃гонра́вїемъ и҆ сло́ва бл҃горазꙋ́мїемъ ᲂу҆кра́шенъ, ѿ са́мыхъ пеле́нъ во и҆́ноческихъ по́двизѣхъ до́брѣ наста́вленъ. зѡсі́ма же бѣ̀ и҆́мѧ ста́рцꙋ томꙋ̀, (и҆ да не мни́тъ кто̀, ꙗ҆́кѡ ѻ҆́ный здѣ̀ бѣ̀ зѡсі́ма є҆реті́къ, а҆́ще и҆ ѻ҆бои́мъ и҆́мѧ є҆ди́но є҆́сть: ѻ҆́ный бо ѕлосла́венъ бѣ̀ и҆ чꙋ́ждь цр҃кве, се́й же правосла́венъ и҆ пра́веденъ) и҆̀же всѧ̑ по́двиги по́стническагѡ житїѧ̀ про́йде, и҆ всѧ́кое пра́вило пре́данное ѿ соверше́нныхъ и҆́нокѡвъ сохранѝ: всѧ̑ же та̑ творѧ̀ никогда́же поꙋче́нїѧ бж҃твенныхъ слове́съ пренебрежѐ, но и҆ возлега́ѧ, и҆ востаѧ̀, и҆ въ рꙋка́хъ и҆мѣ́ѧ дѣ́ланїе, и҆ пи́щи вкꙋша́ѧ, (а҆́ще досто́итъ и҆ пи́щею нарещѝ, є҆ѧ́же ѻ҆́нъ ма́ло нѣ́что вкꙋша́ше) є҆ди́но дѣ́ло и҆мѣ̀ немо́лчное, и҆ никогда́же престаю́щее, є҆́же пѣ́ти бг҃ꙋ всегда̀, и҆ поꙋче́нїе твори́ти бж҃е́ственныхъ слове́съ. ѿ са́магѡ же младе́нчества вда́нъ бы́вши въ мн҃ты́рь, до пѧти́десѧти тре́хъ

лѣ́тъ въ не́мъ до́брѣ по́стническими трꙋда́ми подвиза́сѧ. посе́мъ же смꙋще́нъ бы́сть ѿ нѣ́кїихъ помышле́нїй, а҆́ки бы ѻ҆́нъ ᲂу҆́же во все́мъ бы́лъ соверше́нъ, ѿ и҆ны́хъ наставле́нїѧ ника́коже тре́бꙋѧй, глаго́лѧ мы́слїю въ себѣ̀: є҆́сть ли на землѝ мона́хъ по́льзовати мѧ̀ могі́й, и҆́же пока́жетъ мѝ ѻ҆́бразъ по́стничества, є҆гѡ́же а҆́зъ не содѣ́ѧхъ; ѡ҆брѧ́щетсѧ ли въ пꙋсты́ни человѣ́къ, превосходѧ́щъ дѣла̀ моѧ̀; си́це же помышлѧ́ющꙋ ста́рцꙋ, ꙗ҆ви́сѧ а҆́гг҃лъ, и҆ речѐ: ѿ зѡсі́мо! до́брѣ, ꙗ҆́коже бѣ̀ мо́щно человѣ́кꙋ, подвиза́лсѧ є҆сѝ, до́брѣ по́стническое тече́нїе проше́лъ є҆сѝ, ѻ҆ба́че никто́же є҆́сть въ человѣ́цѣхъ, и҆́же бы себѐ соверше́нна бы́ти показа́лъ. бо́лїй є҆́сть по́двигъ предлежа́щїй ѿ мимоше́дшагѡ ᲂу҆жѐ, є҆гѡ́же ты̀ не вѣ́си: да позна́еши ᲂу҆́бѡ, коли́кѡ є҆́сть ко спасе́нїю и҆ны́хъ пꙋте́й, и҆зы́ди ѿ землѝ твоеѧ̀. ꙗ҆́коже а҆враа́мъ ѻ҆́ный въ патрїа́рсѣхъ наро́читый, и҆ и҆дѝ въ мн҃ты́рь сꙋ́щїй при і҆ѻрда́нѣ рѣцѣ̀. а҆́бїе ᲂу҆́бѡ ста́рецъ послѣ́дꙋѧ глаго́лющемꙋ, и҆зы́де и҆з̾ монастырѧ̀, въ не́мже ѿ младе́нчества и҆́ночествова, и҆ дости́гъ і҆ѻрда́на, наста́вленъ бы́сть ѿ зовꙋ́щагѡ во ѻ҆́ный мн҃ты́рь, въ не́мже бг҃ъ бы́ти є҆мꙋ̀ повелѣ̀: толкнꙋ́въ же рꙋко́ю въ две́ри мн҃ты́рскїѧ, ѡ҆брѣ́те мона́ха две́ри хранѧ́щаго, и҆ томꙋ̀ пе́рвѣе ѡ҆ себѣ̀ речѐ: ѻ҆́нъ же возвѣстѝ и҆гꙋ́менꙋ, и҆́же є҆го̀ прїе́мь, и҆ ѻ҆́бразомъ мона́ха ᲂу҆зрѣ́въ, сотво́ршаго и҆́ноческое ѻ҆бы́чное поклоне́нїе и҆ мл҃твꙋ, вопросѝ є҆го̀: ѿкꙋ́дꙋ є҆сѝ, бра́те; и҆ чесѡ̀ ра́ди къ ни́щымъ на́мъ ста́рцемъ прише́лъ є҆сѝ; зѡсі́ма же ѿвѣща̀: є҆́же ѿкꙋ́дꙋ прїидо́хъ, нѣ́сть, сїѐ нꙋ́жно рещѝ, по́льзы же ра́ди, ѿ ѻ҆́ч҃е, прїидо́хъ: слы́шахъ бо ѡ҆ ва́съ велѝкаѧ и҆ достохва̑льнаѧ, могꙋ́щаѧ дꙋ́шꙋ присво́ити бг҃ꙋ. рече́ же є҆мꙋ̀ и҆гꙋ́менъ: бг҃ъ є҆ди́нъ, бра́те, и҆сцѣлѧ́ѧй дꙋшѝ не́мощь, то́й тебѐ и҆ на́съ да наꙋчи́тъ свои́мъ бж҃е́ственнымъ хотѣ́нїѧмъ, и҆ наста́витъ всѧ̑ твори́ти поле́знаѧ: человѣ́къ бо человѣ́ка по́льзовати не мо́жетъ, а҆́ще не кі́йждо внима́етъ себѣ̀ всегда̀, и҆ бо́дрствꙋѧ дꙋ́хомъ дѣ́лаетъ поле́зное, бг҃а и҆мы́й съ ни́мъ кꙋ́пнѡ дѣ́лающа. но поне́же любо́вь хр҃то́ва, є҆́же ви́дѣти на́съ ᲂу҆бо́гихъ ста́рцевъ, тебѐ подви́же, пребыва́й съ на́ми, а҆́ще сегѡ̀ ра́ди прише́лъ є҆сѝ: и҆ всѣ́хъ на́съ напита́етъ блг҃тїю ст҃а́гѡ дх҃а па́стырь до́брый, да́вый дꙋ́шꙋ свою̀ и҆збавле́нїе за на́съ. сїѧ̑ ре́кшꙋ и҆гꙋ́менꙋ къ зѡсі́мѣ, поклони́сѧ ѻ҆́нъ, и҆ и҆спроси́въ мл҃твꙋ и҆ бл҃гослове́нїе, и҆ ре́къ а҆ми́нь, пребы́сть въ мн҃тырѣ̀ то́мъ. ви́дѣ же та́мѡ ста́рцевъ, дѣѧ́нїемъ до́брыхъ дѣ́лъ и҆

бг҃омы́слїемъ сїѧ́ющихъ, дꙋ́хомъ горѧ́щихъ, гдⷭ҇еви рабо́тающихъ. пѣ́нїе бо и҆́хъ бѣ̀ непреста́нное, стоѧ́нїе всено́щное, въ рꙋка́хъ при́снѡ дѣ́ланїе, и҆ ѱалмы̀ во ᲂу҆стѣ́хъ и҆́хъ: словесе́ же пра́здна не бѣ̀ въ ни́хъ, промы́шлєнїѧ ѡ҆ стѧжа́нїи прибы́ткѡвъ вре́менныхъ и҆ печа̑ли житє́йскїѧ нижѐ и҆менова́нїемъ въ ни́хъ познава́ема бѧ́хꙋ, но є҆ди́но бѣ̀ то́чїю и҆ пе́рвое и҆ послѣ́дствꙋющее съ поспѣше́нїемъ ѡ҆ всѣ́хъ тща́нїе, є҆́же и҆мѣ́ти себѐ ме́ртвыхъ тѣ́ломъ. пи́щꙋ же и҆мѣ́ѧхꙋ неѡскꙋдѣва́ющꙋю словеса̀ бж҃їѧ: пита́хꙋ же и҆ тѣ́ло хлѣ́бомъ и҆ водо́ю, ꙗ҆́коже коемꙋ́ждо бѣ̀ къ бж҃їей любвѝ разжже́нїе. сїѧ̑ ви́дѣвъ зѡсі́ма, по́льзовашесѧ ѕѣлѡ̀, простира́ѧсѧ на предлежа́щїй по́двигъ. днє́мъ же мнѡ́гимъ мимоше́дшымъ, прибли́жисѧ вре́мѧ ст҃а́гѡ вели́кагѡ поста̀, врата́ же мн҃ты́рскаѧ затворе́на бѧ́хꙋ всегда̀, и҆ никогда́же ѿверза́хꙋсѧ, ра́звѣ то́чїю є҆гда̀ кто̀ ѿ ни́хъ и҆зше́лъ бы посыла́емый ѻ҆́бщїѧ ра́ди потре́бы: пꙋ́сто бо бѣ̀ мѣ́сто, и҆ не то́чїю и҆ны̑мъ невходи́мо, но и҆ незна́емо мїрѧ́нами. бѣ́ же тако́въ въ мн҃тырѣ̀ то́мъ чи́нъ, є҆гѡ́же ра́ди бг҃ъ и҆ зѡсі́мꙋ та́мѡ приведѐ: въ пе́рвꙋю недѣ́лю поста̀ творѧ́ше пресвѵ́теръ ст҃ꙋ́ю лїтꙋргі́ю, и҆ всѝ прича́стницы быва́хꙋ пречи́стагѡ тѣ́ла и҆ кро́ве хрⷭ҇та̀ бг҃а на́шегѡ, и҆ ма́лѡ ѿ бра́шна по́стническагѡ вкꙋша́хꙋ: пото́мъ собира́хꙋсѧ въ цр҃ковь, и҆ сотвори́вше мл҃твꙋ прилѣ́жнꙋ, и҆ колѣнопреклонє́нїѧ довѡ́льнаѧ, лобза́хꙋ дрꙋгъдрꙋ́га ста́рцы, и҆ кі́йждо и҆гꙋ́мена, съ поклоне́нїемъ просѧ̀ ѡ҆ благослове́нїи и҆ моле́нїи на предлежа́щїй по́двигъ поспѣшествꙋ́ющемъ и҆ спꙋтьше́ствꙋющемъ. си́мъ же бы́вшымъ врата̀ монасты́рскаѧ ѿверза́хꙋ, и҆ пою́ще согла́снѡ: гдⷭ҇ь просвѣще́нїе моѐ и҆ сп҃си́тель мо́й, когѡ̀ ᲂу҆бою́сѧ; гдⷭ҇ь защи́титель живота̀ моегѡ̀, ѿ когѡ̀ ᲂу҆страшꙋ́сѧ; и҆ про́чее ѱалма̀ тогѡ̀ докончава́юще, и҆схожда́хꙋ всѝ въ пꙋсты́ню, є҆ди́наго и҆лѝ два̀ бра́та храни́телѧ монастырю̀ ѡ҆ста́вльше, не да хранѧ́тъ внꙋ́трь сꙋ́щаѧ и҆мѣ̑нїѧ, не бѣ́ бо въ не́мъ что̀ татьмѝ крадо́мое: но да це́рковь безъ слꙋже́нїѧ бж҃е́ственнагѡ не ѡ҆ста́нетсѧ, и҆ прехожда́хꙋ рѣкꙋ̀ і҆орда́нъ. кі́йждо же ноша́ше себѣ̀ пи́щꙋ, ꙗ҆́коже можа́ше и҆ хотѧ́ше, проти́вꙋ потре́бы тѣле́сныѧ ᲂу҆мѣ́реннꙋ, ѻ҆́въ ма́лѡ хлѣ́ба, ѻ҆́въ же смѡ́квы, и҆́нъ фі́нїки, дрꙋгі́й же со́чиво моче́ное водо́ю, а҆ и҆́нъ ничто́же. то́чїю тѣ́ло своѐ, и҆ рꙋ́бы, и҆́миже ѡ҆дѣ́ѧнъ бѧ́ше: пита́шесѧ же, є҆гда̀ є҆стество̀ тѣ́ла принꙋжда́ше, ѕе́лїѧми растꙋ́щими въ пꙋсты́ни. та́кѡ і҆орда́нъ преше́дше, разлꙋча́хꙋсѧ дале́че ѡ҆ себѐ,

и҆ не вѣ́дѧше кі́йждо дрꙋгъдрꙋ́га, ка́кѡ пости́тсѧ, и҆лѝ ка́кѡ подвиза́етсѧ: а҆́ще ли же слꙋча́шесѧ ᲂу҆зрѣ́ти дрꙋгъдрꙋ́га своегѡ̀ къ немꙋ̀ и҆дꙋ́ща, а҆́бїе ᲂу҆клонѧ́шесѧ на и҆́нꙋ странꙋ̀, и҆ є҆ди́нъ живѧ́ше бг҃ꙋ поѧ̀ всегда̀, и҆ ѕѣлѡ̀ ма́лѡ во вре́мѧ ᲂу҆рече́нное вкꙋша́ѧ пи́щи. си́це ᲂу҆́бѡ ве́сь по́стъ скончава́юще, возвраща́хꙋсѧ въ мн҃ты́рь, въ недѣ́лю, ꙗ҆́же є҆́сть пре́жде воскр҃нїѧ хр҃то́ва, є҆гѡ́же предпра́зднство тогда̀ съ цвѣтоно́сїемъ цр҃ковь пра́здновати прїѧ́ла є҆́сть: возвраща́хꙋсѧ же кі́йждо и҆мѣ́ѧ трꙋда̀ своегѡ̀ свидѣ́телѧ со́вѣсть свою̀, свѣ́дꙋщꙋю что̀ содѣ́ла, и҆ никто́же ѿню́дъ вопроша́ше дрꙋга́го, ка́кѡ и҆ ко́имъ ѻ҆́бразомъ трꙋда̀ по́двигъ соверши̇̀: тако́въ бо бѣ̀ ᲂу҆ста́въ мн҃тырѧ̀ тогѡ̀. тогда̀ ᲂу҆́бѡ и҆ зѡсі́ма по ѻ҆бы́чаю мн҃ты́рскомꙋ пре́йде і҆ѻрда́нъ, ма́лѡ нѣ́что ѿ пи́щи носѧ̀ тре́бованїѧ ра́ди тѣле́снагѡ, и҆ ѻ҆де́ждꙋ, є҆́юже ѡ҆дѣ́ѧнъ бѧ́ше: пра́вило же своѐ моли́твенное соверша́ше сквозѣ̀ пꙋсты́ню ходѧ̀, и҆ во вре́мѧ пи́щи, по нꙋ́ждѣ є҆сте́ственной ѻ҆па́снѡ творѧ́ше: сна́ же ма́лѡ и҆мѣ́ѧше, въ нощѝ на землѝ воскло́ньсѧ и҆ сѣ́дши, нѣ́коликѡ почива́ѧ, и҆дѣ́же нощно́е вре́мѧ є҆го̀ пости́же: ѕѣлѡ́ же ра́нѡ па́ки востаѧ̀, своѐ тече́нїе творѧ́ше. вожделѣ́ же вни́ти во внꙋ́треннюю пꙋсты́ню, надѣ́ѧсѧ ѡ҆брѣстѝ нѣ́коего ѿ ѻ҆те́цъ та́мѡ подвиза́ющагосѧ, и҆́же бы мо́глъ по́льзовати є҆го̀, и҆ приложи́сѧ є҆мꙋ̀ жела́нїе къ жела́нїю: ше́дъ же два́десѧть дне́й, ста̀ ма́лѡ ѿ пꙋтѝ, и҆ ѡ҆брати́всѧ на восто́къ, поѧ́ше ча́съ шесты́й, творѧ̀ ѻ҆бы́чныѧ моли̑твы: престаѧ́ше бо ма́лѡ ѿ пꙋтеше́ствїѧ во вре́мѧ пра́вила своегѡ̀, коегѡ́ждо часа̀ поѧ̀ и҆ кла́нѧѧсѧ. є҆гда́ же стоѧ́ше поѧ̀, ᲂу҆зрѣ̀ ѿ десны́ѧ страны̀ стѣ́нь а҆́ки человѣ́ческагѡ тѣлесѐ, и҆спе́рва ᲂу҆́бѡ ᲂу҆жасе́сѧ, мнѧ̀ зрѣ́ти привидѣ́нїе бѣсо́вское, и҆ тре́петенъ бы́въ, зна́менасѧ зна́менїемъ кр҃тнымъ, и҆ стра́хъ ѿложи́въ, ᲂу҆́же скончава́ѧ свою̀ моли́твꙋ, ѡ҆брати́сѧ ѻ҆чеса́ми къ полꙋ́дню, и҆ ви́дѣ нѣ́коего и҆дꙋ́ща на́га тѣ́ломъ, и҆ че́рна ѿ со́лнечнагѡ ѡ҆пале́нїѧ, власы̀ и҆мꙋ́ща на главѣ̀ бѣ́лы а҆́ки волнꙋ̀, и҆ кра́тки ꙗ҆́кѡ то́чїю до вы́и досѧза́ющыѧ. сїѐ зѡсі́ма ви́дѣвъ, нача̀ тещѝ на странꙋ̀ ѻ҆́нꙋю, на не́йже то̀ ви́дѧше, ра́дꙋѧсѧ ра́достїю вели́кою: не ви́дѣ бо въ ты́ѧ днѝ человѣ́ческагѡ видѣ́нїѧ, нижѐ и҆на́гѡ ко́егѡ живо́тнагѡ. є҆гда́ же то̀ видѣ́нїе зѡсі́мꙋ и҆здале́ча грѧдꙋ́щаго ᲂу҆зрѣ̀, нача̀ тещѝ и҆ бѣжа́ти въ глꙋбоча́йшꙋю пꙋсты́ню: зѡсі́ма же ꙗ҆́кѡ забы̀ свою̀ ста́рость и҆ трꙋ́дъ пꙋ́тный, бы́стрѡ теча́ше, хотѧ̀ пости́гнꙋти бѣжа́щее,

се́й оу҆́бѡ гоня́ше, а҆ ѻ҆́ное бѣжа́ше, бы́сть же тече́нїе зѡсі́мино скорѣ́йшее па́че тогѡ̀ бѣжа́щагѡ. є҆гда́ же прибли́жисѧ, ꙗ҆́кѡ мощѝ оу҆жѐ и҆ гла́съ слы́шати, нача̀ вопи́ти зѡсі́ма со слеза́ми, глаго́лѧ: почто̀ ѿ менѐ бѣжи́ши ста́рца грѣ́шнагѡ, ра́бе и҆́стиннагѡ бг҃а, є҆гѡ́же ра́ди въ пꙋсты́ни се́й живе́ши; пождѝ менѐ недосто́йнагѡ и҆ немощна́гѡ, пождѝ наде́жды ра́ди воздаѧ́нїѧ за твоѧ̀ трꙋды̀: ста́ни, и҆ пода́ждь мѝ ста́рцꙋ моли́твꙋ твою̀ и҆ бл҃гослове́нїе ра́ди бг҃а невозгнꙋша́вшагѡсѧ никогѡ́же. сїѧ̑ зѡсі́мѣ со слеза́ми глаго́лющꙋ, бы́ша бли́зъ себѐ, текꙋ́ще къ мѣ́стꙋ нѣ́коемꙋ, и҆дѣ́же а҆́кибы пото́къ сꙋ́хъ воѡбража́шесѧ. є҆гда́ же прибѣго́ша на то̀ мѣ́сто, бѣжа́щее сни́де на дрꙋгꙋ́ю странꙋ̀: зѡсі́ма же оу҆трꙋ́ждсѧ, и҆ ктомꙋ̀ тещѝ не могі́й, ста̀ на се́й странѣ̀ пото́чнагѡ воѡбраже́нїѧ, и҆ приложѝ къ слеза́мъ сле́зы, и҆ къ во́плю во́пль, ꙗ҆́кѡ па́че ближа́йшихъ рыда́нїй слы́шатисѧ и҆̀мъ. тогда̀ ѻ҆́ное бѣжа́щее тѣ́ло гла́съ тако́въ и҆спꙋстѝ: а҆́вво зѡсі́мо, прости́ мѧ гдⷭ҇а ра́ди, ꙗ҆́кѡ не могꙋ̀ ѡ҆брати́вшисѧ ꙗ҆ви́тисѧ тебѣ̀: жена́ бо є҆́смь на́га, ꙗ҆́коже ви́диши, и҆ стꙋ́дъ тѣле́сный непокрове́нъ и҆мꙋ́щаѧ. но а҆́ще хо́щеши мнѣ̀ женѣ̀ грѣ́шнѣй моли́твꙋ твою̀ и҆ бл҃гослове́нїе пода́ти, пове́рзи мѝ нѣ́что ѿ ѻ҆де́жды твоеѧ̀, да покры́ю наготꙋ̀ мою̀, и҆ ѡ҆бра́щшисѧ къ тебѣ̀ мл҃твꙋ ѿ тебѐ прїимꙋ̀. тогда̀ тре́петъ и҆ стра́хъ ве́лїй, оу҆́жасъ же оу҆ма̀ ѡ҆бѣ̀ѧ зѡсі́мꙋ, ꙗ҆́кѡ оу҆слы́ша и҆́менемъ себѐ зово́ма, є҆го́же никогда́же та̀ ви́дѣ, и҆ ѡ҆ не́мже никогда́же слы́ша, и҆ речѐ въ себѣ̀: а҆́ще не бы̀ сїѧ̀ прозорли́ва была̀, не бы̀ и҆́менемъ звала̀ менѐ. и҆ сотворѝ вско́рѣ рече́нное є҆мꙋ̀, сне́мъ съ себѐ ѻ҆де́ждꙋ ве́тхꙋ же и҆ раздра́ннꙋ, ю҆́же ноша́ше, ве́рже къ не́й, ѿврати́всѧ лице́мъ ѿ неѧ̀. ѻ҆на́ же взе́мши, покры̀ ча́сть тѣ́ла своегѡ̀, ю҆́же досто́ѧше па́че и҆ны́хъ часте́й покры́ти, ꙗ҆́коже бѣ̀ мо́щно, препоѧ́савши, и҆ ѡ҆брати́вшисѧ къ зѡсі́мѣ, речѐ къ немꙋ̀: почто̀ тебѣ̀ и҆зво́лисѧ, а҆́вво зѡсі́мо, грѣ́шнꙋю женꙋ̀ ви́дѣти; что́ ли тре́бꙋѧ оу҆ менѐ слы́шати, и҆лѝ чемꙋ̀ наꙋчи́тисѧ, толи́кагѡ трꙋда̀ не ѡ҆блѣни́лсѧ є҆сѝ подѧ́ти; ѻ҆́нъ же на зе́млю пове́ргсѧ, просѧ́ше прїѧ́ти бл҃гослове́нїе ѿ неѧ̀. та́кожде и҆ ѻ҆на̀ пове́рже себѐ, и҆ лежа́ша ѻ҆́ба на землѝ, є҆ди́нъ ѿ дрꙋга́гѡ бл҃гослове́нїѧ просѧ́щи, и҆ ничто́же бѣ̀ слы́шати ѿ ѻ҆бои́хъ глаго́лемо, кромѣ̀, бл҃гословѝ. по мно́зѣмъ же часѣ̀ речѐ жена̀ къ зѡсі́мѣ: а҆́вво зѡсі́мо, тебѣ̀ подоба́етъ бл҃гослови́ти и҆ моли́твꙋ сотвори́ти, ты́ бо пресвѵ́терства са́номъ почте́нъ

є҆сѝ, и҆ ѿ мно́гихъ лѣ́тъ ст҃о́мꙋ ѻ҆лтарю̀ предстоѧ̀, бж҃е́ственныхъ та̑инъ да́ры гдⷭ҇ꙋ прино́сиши. сїѧ̑ словеса̀ въ бо́льшїй стра́хъ зѡсі́мꙋ подвиго́ша, и҆ тре́петенъ бы́въ ста́рецъ, слеза́ми ѡ҆блива́шесѧ и҆ стенѧ́ше, глаго́ла же къ не́й претрꙋжде́ннымъ и҆ и҆знемога́ющимъ ѿдыха́нїемъ: ѿ мт҃и дх҃о́внаѧ! ты̀ бг҃ꙋ прибли́жиласѧ є҆сѝ, и҆ мно́жайшею ча́стїю ᲂу҆мертви́ласѧ є҆сѝ: ꙗ҆влѧ́етъ тѧ̀ бо́льшее па́че и҆ны́хъ бж҃їе да́нное тебѣ̀ дарова́нїе, ꙗ҆́кѡ и҆́менемъ мѧ̀ зове́ши, и҆ пресвѵ́тера нарекла̀ є҆сѝ, є҆го́же никогда́же ви́дѣла є҆сѝ: тѣ́мже сама̀ па́че благословѝ гдⷭ҇а ра́ди, и҆ пода́ждь моли́твꙋ тре́бꙋющемꙋ ѿ твоегѡ̀ соверше́нїѧ. посла́бивши ᲂу҆́бѡ ѻ҆на̀ прилѣжа́нїю ста́рчю, речѐ: бл҃гослове́нъ бг҃ъ хотѧ́й спасе́нїѧ дꙋша́мъ человѣ́ческимъ. зѡсі́мѣ же ре́кшꙋ, а҆ми́нь, воста́ша ѻ҆́ба ѿ землѝ. ѻ҆на́ же речѐ къ ста́рцꙋ: чесѡ̀ ра́ди ко мнѣ̀ грѣ́шницѣ прише́лъ є҆сѝ, ѿ человѣ́че бж҃їй; чесѡ̀ ра́ди восхотѣ́лъ є҆сѝ ви́дѣти женꙋ̀ нагꙋ́ю, ни є҆ди́ныѧ добродѣ́тели и҆мѣ́ющꙋю; ѻ҆ба́че бл҃года́ть ст҃а́гѡ дх҃а наста́вила тѧ̀, да нѣ́кое послꙋже́нїе соверши́ши тѣ́лꙋ моемꙋ́ бо вре́мѧ потре́бы. рцы́ же мѝ ѻ҆́ч҃е, ка́кѡ хрїстїа́не живꙋ́тъ ны́нѣ, ка́кѡ же царѝ, и҆ ка́кѡ ст҃ы́ѧ це́ркви; зѡсі́ма же ѿвѣща̀: моли́твами ва́шими ст҃ы́ми ми́ръ крѣ́покъ бг҃ъ дарова́лъ є҆́сть: но прїимѝ мольбꙋ̀ недосто́йнагѡ ста́рца, и҆ помоли́сѧ гдⷭ҇а ра́ди ѡ҆ мі́рѣ все́мъ и҆ ѡ҆ мнѣ̀ грѣ́шномъ, да не бꙋ́детъ мѝ безпло́дно пꙋсты́нное сїѐ хожде́нїе. ѻ҆на́ же ѿвѣща̀ къ немꙋ̀: тебѣ̀ па́че досто́итъ, а҆́вво зѡсі́мо, свѧще́нный и҆мѣ́ющꙋ чи́нъ, за менѐ и҆ за всѧ̑ моли́тисѧ: на то́ бо и҆ ᲂу҆чине́нъ є҆сѝ: ѻ҆ба́че поне́же послꙋша́нїе твори́ти должны̀ є҆смы̀, повелѣ́нное ᲂу҆́бѡ мнѣ̀ тобо́ю сотворю̀. сїѐ ре́кши, ѡ҆брати́сѧ на восто́къ, и҆ возве́дши ѻ҆́чи горѣ̀, и҆ рꙋ́цѣ воздѣ́вши, нача̀ моли́тисѧ ти́хѡ, и҆ не слы́шахꙋсѧ глаго́лы є҆ѧ̀: ѿ ни́хже зѡсі́ма ничто́же разꙋмѣ̀, и҆ стоѧ́ше (ꙗ҆́коже глаго́ла) тре́петенъ, до́лꙋ зрѧ̀, и҆ ничто́же вѣща́ѧ. кленѧ́шесѧ же бг҃омъ свидѣ́телемъ, глаго́лѧ: ꙗ҆́кѡ є҆гда̀ ме́длѧше та̀ на мл҃твѣ, воздви́гъ ма́лѡ ѻ҆́чи ѿ зрѣ́нїѧ на зе́млю, ᲂу҆зрѣ́хъ ю҆̀ возвы́шенꙋ ꙗ҆́кѡ на ла́коть є҆ди́нъ ѿ землѝ, и҆ на воздꙋ́сѣ стоѧ́щꙋю и҆ молѧ́щꙋюсѧ. сїе́ же ꙗ҆́кѡ ви́дѣ зѡсі́ма, стра́хомъ мно́жайшимъ содержи́мь, пове́рже себѐ на зе́млю, слеза́ми ѡ҆блива́ѧсѧ, и҆ ничесѡ́же глаго́ла, то́чїю: гдⷭ҇и, поми́лꙋй. на земли́ же лежа̀ ста́рецъ, смꙋща́шесѧ мы́слїю, мнѧ̀ ꙗ҆́кѡ привидѣ́нїе сѐ и҆ дꙋ́хъ є҆́сть, и҆́же мл҃твꙋ притворѧ́етъ. ѡ҆брати́вшисѧ же ѻ҆на̀, воздви́же ста́рца, и҆

речѐ: почто́ тѧ, а҆́вво зѡсі́мо, помышле́нїѧ ѡ҆ привидѣ́нїи смꙋща́ютъ, глаго́лющаѧ: ꙗ҆́кѡ дх҃ъ є҆́смь, и҆ моли́твꙋ притворѧ́ю; є҆́й, молю́ тѧ, ѻ҆́ч҃е бл҃же́нне, да и҆звѣ́стенъ бꙋ́деши, ꙗ҆́кѡ женà є҆́смь грѣ́шница, но кр҃ще́нїемъ ст҃ы́мъ ѡ҆граждена̀, и҆ нѣ́смь въ привидѣ́нїи дꙋ́хъ, но землѧ̀, пра́хъ, и҆ пе́пелъ, и҆ всѧ́чески пло́ть, ничто́же когда̀ дх҃о́вное помы́слившаѧ. и҆ сїѐ ре́кши, зна́мена кр҃тнымъ зна́менїемъ челò своѐ, и҆ ѻ҆́чи, и҆ ᲂу҆стнѣ̀, и҆ пе́рси, глаго́лющи си́це: бг҃ъ (а҆́вво зѡсі́мо) да и҆зба́витъ на́съ ѿ лꙋка́вагѡ, и҆ ѿ ловле́нїѧ є҆гѡ̀, ꙗ҆́кѡ мно́га бра́нь є҆гѡ̀ на на́съ. сїѧ̑ слы́шавъ и҆ ви́дѣвъ ста́рецъ, падѐ пред̾ нога́ми є҆ѧ̀, глаго́лѧ со слеза́ми: заклина́ю тѧ̀ и҆́менемъ гд҃а на́шегѡ і҆и҃са хр҃та̀, и҆́стиннагѡ бг҃а, ро́ждшагѡсѧ ѿ дв҃ы, є҆гѡ́же ра́ди наготꙋ̀ сїю̀ но́сиши, и҆ є҆гѡ́же ра́ди пло́ть твою̀ та́кѡ ᲂу҆мертви́ла є҆сѝ, не скры́й ѿ менѐ житїѧ̀ твоегѡ̀, но всѐ повѣ́ждь мѝ, да вели̑чїѧ бж҃їѧ ꙗ҆́вѣ сотвори́ши. рцы́ ми всѐ бг҃а ра́ди, не похвалы́ бо ра́ди и҆зрече́ши, но да и҆звѣсти́ши, ꙗ҆̀же ѡ҆ тебѣ̀, мнѣ̀ грѣ́шномꙋ и҆ недосто́йномꙋ. вѣ́рꙋю бо бг҃ꙋ моемꙋ̀, є҆мꙋ́же живе́ши, ꙗ҆́кѡ сегѡ̀ ра́ди наста́вленъ є҆́смь въ пꙋсты́ню сїю̀, да твоѧ̑ всѧ̑ ꙗ҆́вѣ бг҃ъ сотвори́тъ: нѣ́сть бо си́лы на́шеѧ проти́витисѧ сꙋдьба́мъ бж҃їимъ. а҆́ще бо не бы̀ ᲂу҆го́дно бы́ло хр҃тꙋ̀ бг҃ꙋ на́шемꙋ, дабы̀ ты̀ ᲂу҆вѣ́дана была̀ и҆ по́двиги твоѧ̀, и҆ тебѐ не ꙗ҆ви́лъ бы мнѣ̀, и҆ менѐ на толи́кїй пꙋ́ть не ᲂу҆крѣпи́лъ бы, никогда́же хотѣ́вшаго и҆лѝ могꙋ́щаго и҆зы́ти и҆з̾ ке́ллїи моеѧ̀. сїѧ̑ и҆ мнѡ́жайшаѧ и҆зре́кшꙋ зѡсі́мѣ, воздви́гши є҆гò ѻ҆на̀, речѐ къ немꙋ̀: стыждꙋ́сѧ (ѻ҆́тче, простѝ мѧ̀) стꙋ́дъ рещѝ тебѣ̀ дѣ́лъ мои́хъ, но поне́же тѣ́ло моѐ на́го ви́дѣлъ є҆сѝ, ѡ҆бнажꙋ̀ тѝ и҆ дѣла̀ моѧ̀, да позна́еши, коли́ка стꙋда̀ и҆ срамоты̀ и҆спо́лнена є҆́сть дꙋша̀ моѧ̀, не похвале́нїѧ бо нѣ́коегѡ ра́ди, ꙗ҆́коже са́мъ ре́клъ є҆сѝ, ꙗ҆̀же ѡ҆ мнѣ̀ и҆сповѣ́мъ тебѣ̀: ѡ҆ чесо́мъ бо и҆́мамъ похвали́тисѧ сосꙋ́дъ и҆збра́нъ дїа́волꙋ бы́вшаѧ. но а҆́ще начнꙋ̀ по́вѣсть, ꙗ҆́же ѡ҆ мнѣ̀, бѣжа́ти и҆́маши ѿ менѐ, ꙗ҆́коже ктò бѣжи́тъ ѿ ѕмі́ѧ, не терпѧ̀ слы́шати ᲂу҆шесы̀ безмѣ̑стнаѧ, ꙗ҆̀же а҆́зъ недосто́йнаѧ содѣ́ѧхъ, ѻ҆ба́че и҆зрекꙋ̀, не ᲂу҆молча̀ ничто́же, но молю́ тѧ пе́рвѣе, да не ѡ҆скꙋдѣ́еши моли́тисѧ за мѧ̀, ꙗ҆́кѡ да ѡ҆брѧ́щꙋ ми́лость въ де́нь сꙋ́дный.

Та́же ѱало́мъ н҃.

Поми́лꙋй мѧ̀ бж҃е, по вели́цѣй мл҃ти твое́й, и҆ по мно́жествꙋ щедро́тъ твои́хъ ѡ҆чи́сти беззако́нїе моѐ. Наипа́че ѡ҆мы́й мѧ̀ ѿ беззако́нїѧ моегѡ̀, и҆ ѿ грѣха̀ моегѡ̀ ѡ҆чи́сти мѧ̀. Ꙗ҆́кѡ беззако́нїе моѐ а҆́зъ зна́ю, и҆ грѣ́хъ мо́й предо мно́ю є҆́сть вы́нꙋ. Тебѣ̀ є҆ди́номꙋ согрѣши́хъ, и҆ лꙋка́вое пред̾ тобо́ю сотвори́хъ: ꙗ҆́кѡ да ѡ҆правди́шисѧ во словесѣ́хъ твои́хъ, и҆ побѣди́ши, внегда̀ сꙋди́ти тѝ. Се́ бо въ беззако́нїихъ зача́тъ є҆́смь, и҆ во грѣсѣ́хъ роди́ мѧ ма́ти моѧ̀. Се́ бо и҆́стинꙋ возлюби́лъ є҆сѝ, безвѣ̑стнаѧ и҆ та̑йнаѧ премꙋ́дрости твоеѧ̀ ꙗ҆ви́лъ мѝ є҆сѝ. Ѡ҆кропи́ши мѧ̀ ѵ҆ссѡ́помъ, и҆ ѡ҆чи́щꙋсѧ: ѡ҆мы́еши мѧ̀, и҆ па́че снѣ́га ᲂу҆бѣлю́сѧ. Слꙋ́хꙋ моемꙋ̀ да́си ра́дость и҆ весе́лїе: возра́дꙋютсѧ кѡ́сти смире́нныѧ. Ѿвратѝ лицѐ твоѐ ѿ грѣ̑хъ мои́хъ, и҆ всѧ̑ беззакѡ́нїѧ моѧ̑ ѡ҆чи́сти. Се́рдце чи́сто сози́жди во мнѣ̀ бж҃е, и҆ дꙋ́хъ пра́въ ѡ҆бновѝ во ᲂу҆тро́бѣ мое́й. Не ѿве́ржи менѐ ѿ лица̀ твоегѡ̀, и҆ дх҃а твоегѡ̀ ст҃а́гѡ не ѿимѝ ѿ менѐ. Возда́ждь мѝ ра́дость сп҃се́нїѧ твоегѡ̀, и҆ дх҃омъ вл҃чнимъ ᲂу҆тверди́ мѧ. Наꙋчꙋ̀ беззакѡ́нныѧ пꙋте́мъ твои̑мъ, и҆ нечести́вїи къ тебѣ̀ ѡ҆братѧ́тсѧ. И҆зба́ви мѧ̀ ѿ крове́й бж҃е, бж҃е сп҃се́нїѧ моегѡ̀: возра́дꙋетсѧ ѧ҆зы́къ мо́й пра́вдѣ твое́й. Гдⷭ҇и, ᲂу҆стнѣ̀ моѝ ѿве́рзеши, и҆ ᲂу҆ста̀ моѧ̑ возвѣстѧ́тъ хвалꙋ̀ твою̀. Ꙗ҆́кѡ а҆́ще бы восхотѣ́лъ є҆сѝ же́ртвы, да́лъ бы́хъ ᲂу҆́бѡ: всесожже́нїѧ не бл҃говоли́ши. Же́ртва бг҃ꙋ дꙋ́хъ сокрꙋше́нъ: се́рдце сокрꙋше́нно и҆ смире́нно бг҃ъ не ᲂу҆ничижи́тъ. Оу҆бл҃жѝ гдⷭ҇и, бл҃говоле́нїемъ твои́мъ сїѡ́на, и҆ да сози́ждꙋтсѧ стѣ́ны і҆ерⷭ҇ли̑мскїѧ. Тогда̀ бл҃говоли́ши же́ртвꙋ пра́вды, возноше́нїе и҆ всесожега́ємаѧ: тогда̀ возложа́тъ на ѻ҆лта́рь тво́й тельцы̀.

Po katyzmie i sedalnach Oktoicha czytamy pierwszą część

Żywota św. Marii Egipcjanki:

Żywot świętej Matki naszej Marii Egipcjanki; Panie Jezu Chryste, Boże nasz, wysłuchaj jej modlitw i zmiłuj się nad nami.

Nie wolno ukrywać wielkich dzieł Bożych. Ten, kto je przemilcza, kto skrywa Boże cuda, związane ze świętymi ludźmi, ten przynosi wielką szkodę duchowemu zbawieniu bliźnich. „I ja – powiada święty Sofroniusz, patriarcha Jerozolimy – nie mogę przemilczeć świętej historii o życiu Marii z Egiptu. Oto opowieść, która do mnie doszła:

W jednym z palestyńskich monasterów, położonych w okolicach Cezarei, od wczesnej młodości niósł trudy *posłuszanija* pewien mnich imieniem Zosima. Bogobojny w życiu, rozumny w mowie, znany z cudów i daru przepowiadania, mając już 53 lata, wytrwale niósł ciężar postu, wypełniając wszelkie wskazówki, pozostawione przez jego poprzedników – przewodników duchowych. I z chwilą, gdy Zosima wypełnił wszystkie te zalecenia, pomału zaczęła go dręczyć grzeszna myśl, jakoby już osiągnął wszelką doskonałość.

Kiedyś, gdy cały był już ogarnięty tą grzeszną i diabelską myślą, pojawił się przed nim anioł i rzekł: „Zosimo, rzeczywiście, wytrwale niosłeś trudy i chwalebnie przeszedłeś wyrzeczenia postu. Ale wiedz przy tym, że nikt z ludzi nie może powiedzieć o sobie, że osiągnął doskonałość. Również i ty. Są zmagania, których jeszcze zupełnie nie znasz, a które jednocześnie są znacznie trudniejsze od tych, które przeszedłeś. Aby je ujrzeć, skieruj swe kroki ku monasterowi nad Jordanem”.

Zosima zamieszkał w tym monasterze, spędzając czas wśród dziwnych starców, którzy oddali się w zupełności służbie Bogu. Ich życie biegło bądź to w modlitwach i śpiewaniu psalmów, które przynosili Bogu od pełni swych serc, bądź to w trudach ciała, skierowanych ku poskromieniu swej cielesności i wywyższeniu ducha. Usta jordańskich starców nigdy nie wymawiały słów niepotrzebnych. Nie troszczyli się też o zdobycie przemijających dóbr doczesnych, pragnęli jedynie osiągnąć panowanie duszy nad ciałem. Pouczenie w słowie Bożym było dla nich

najlepszym i najważniejszym pokarmem, swe ciała zaś karmili tylko wodą i chlebem.

W monasterze tym istniał następujący zwyczaj: w pierwszą niedzielę Wielkiego Postu, podczas Boskiej Liturgii, bracia przystępowali do Misterium Ciała i Krwi Pańskiej, po czym, posiliwszy się nieco postną strawą, zbierali się w świątyni dla wzmożonej, pokornej modlitwy. Następnie mnisi żegnali się ze sobą, po czym każdy z nich, padając do nóg namiestnikowi monasteru, prosił o błogosławieństwo na mające nastąpić zmagania. Otwierały się monasterskie wrota i przy śpiewie psalmu: „Pan jest moim oświeceniem i Zbawicielem, kogóż mam się lękać?" bracia opuszczali zgromadzenie i przeprawiali się przez Jordan. I tylko jeden lub dwaj starcy pozostawali w murach monasteru, ale nie po to, by chronić majątek – tam nie było co ukraść – lecz dla odprawiania stosownych nabożeństw. Każdy z odchodzących zabierał ze sobą trochę suszonych daktyli, fig, moczonej w wodzie pszenicy, a niektórzy w ogóle niczego ze sobą nie zabierali, ufając, że będą mogli pożywić się rosnącymi na pustkowiach trawami.

Za Jordanem mnisi rozchodzili się po pustyni w różne strony, spędzając czas Wielkiego Postu w samotności, surowym poście i nieustannej modlitwie. Na tydzień przed Wielkanocą, w święto Niedzieli Palmowej, wszyscy na powrót zbierali się w monasterze. I żaden z nich nie dociekał, jak inni spędzili czas postu na pustyni – u każdego z nich jedynym świadkiem jego duchowych i cielesnych zmagań winno być tylko własne sumienie. Takim zwyczajem Zosima również skierował swe kroki za rzekę. Przez dwadzieścia dni wędrował w głąb pustyni, próbując znaleźć kogoś, kto będzie mógł nauczyć go owych wyższych tajemnic poświęcenia i walki duchowej.

I oto kiedyś w południe, gdy Zosima zatrzymawszy się na chwilę, zwrócił twarz ku wschodowi i pogrążył we wzmożonej modlitwie, ujrzał ze swej prawej strony jakby cień człowieka. Obawiając się diabelskiej pokusy, starzec przeżegnał się zamaszyście i trwał w modlitwie. Gdy zakończył modlitwę, zwrócił oczy na południe i ujrzał podążającego ku niemu obnażonego człowieka. Ciało przybysza było czarne od palących promieni słońca, a białe, niczym śnieg, włosy, opuszczały się do samej ziemi. Zosima sądząc, że to jeden z mnichów– mieszkańców pustyni, szybko, jakby mu ubyło lat, podążył w tę stronę, ale owa postać, widząc zbliżającego się człowieka, pobiegła w stronę przeciwną, wzdłuż koryta

rzeki. Starzec biegł za nią i ze łzami w oczach krzyczał: „Sługo Boga Prawdziwego! Zmiłuj się nad słabym starcem. Dlaczego uciekasz ode mnie, biednego grzesznika? Zatrzymaj się, pomódl się za mnie i błogosław przez wzgląd na Pana Boga, który nikogo nie odrzuca!”.

Wtedy nieznajomy zatrzymał się na skraju skarpy i odpowiedział: „Błogosławiony Zosimo! Nie zbliżaj się do mnie. Rzuć mi, nagiej niewieście, twą *mantię* (płaszcz), abym okryła swą nagość, a wtedy poproszę Cię o błogosławieństwo”. Zosima, wielce zdziwiony, że była to kobieta, znająca na dodatek jego imię, zrozumiał, że dzieje się to dzięki Objawieniu Bożemu. Pośpiesznie wypełnił więc jej prośbę. Wtedy kobieta, przykryta opończą starca, przeszła na brzeg, gdzie stał Zosima. Tutaj pokłonili się sobie aż do ziemi, prosząc o błogosławieństwo, przy czym żadne z nich nie odważyło się błogosławić pierwsze, co wynikało z wielkiej pokory. Niewiasta mówiła, że jest wielką grzesznicą, Zosima zaś wskazywał na swe ogromne przewinienia i niedostatki. U obojga usta wymawiały jedno i to samo słowo: „Błogosław!”. W końcu nieznajoma przypomniała Zosimie, że błogosławieństwo jest obowiązkiem starca, gdyż jest kapłanem. Taka znajomość rzeczy jeszcze bardziej zdumiała mnicha i tylko utwierdziła w przekonaniu, że ma przed sobą wielką wybrankę Bożą. „O, błogosławiona matko! – wykrzyknął Zosima – umartwiwszy niemoce ciała, zbliżyłaś się do Boga swą bogobojnością. Czyż to nie On objawił ci me imię i godność kapłańską? Jesteś miła Bogu. Dlatego błagam cię o błogosławieństwo i modlitwę za mnie, grzesznika”. Nieustępliwość starca zwyciężyła i kobieta modlitewnie wykrzyknęła: „Miłosierny Bóg, chcący zbawienia dla dusz ludzkich, niech będzie błogosławiony na wieki!”. Po chwili oboje podnieśli się z ziemi. „Amen” – odrzekł Zosima.

Kobieta, wskazawszy że sam Bóg przywiódł w to miejsce starca, aby ten opowiedział jej o życiu w świecie, pytała, w jakim stanie znajduje się teraz chrześcijaństwo, w jaki sposób żyje i działa Cerkiew Boża. „Dzięki dobroci Jezusa Chrystusa Bóg darował Cerkwi lata spokoju” – odpowiadał starzec i jeszcze usilniej prosił niewiastę o modlitwę za cały świat. Ona zaś zwróciła się ku wschodowi, podniosła ręce i cichym szeptem rozpoczęła modlitwę. Trwało to dłuższy czas, przy czym nieznajoma zaczęła lekko unosić się nad ziemią. W chwili, gdy wzniosła się już ponad łokieć, zdumiony Zosima zatrząsł się ze strachu, rzucił na ziemię i bez ustanku powtarzał: „Panie, zmiłuj się. Panie, zmiłuj się!”. Był bowiem przekonany, że to duch, przywidzenie. „Nie jestem duchem –

odpowiedziała, skończywszy swą modlitwę i odgadując myśli starca – mam ciało i kości. Bądź pewien, że jestem tylko kobietą, grzesznicą, którą oczyściła święta skrucha. Niech wybawi nas Bóg od wielkich pokus diabelskich siłą Świętego Krzyża". Tu niewiasta zaczęła żegnać się zamaszyście znakiem Krzyża. Wtedy Zosima rzucił się do nóg świętej osoby prosząc ją, by opowiedziała, kim jest, od jakiego czasu wiedzie żywot na pustyni, aby to opowiadanie posłużyło dla zbawienia jego duszy i było przykładem dla innych." *(cd. po III pieśni Kanonu)*

*Kyrie, elejson (*3) Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen*

Psalm 50.

Zmiłuj się nade mną, Boże, w wielkim miłosierdziu Twoim, w ogromie łask Twoich oczyść nieprawość moją. Zupełnie obmyj mnie z nieprawości mojej i oczyść mnie z grzechu mego. Albowiem znam nieprawość moją i grzech mój zawsze jest przede mną. Tylko przeciw Tobie zgrzeszyłem i zło uczyniłem przed Tobą, niech usprawiedliwię się w słowach Twoich, i zwyciężę, gdy będziesz mnie sądził. Oto zrodzony jestem w nieprawościach i w grzechu zrodziła mnie matka moja. Oto Ty kochasz prawdę, nieznaną i ukrytą mądrość Twoją okaż mi. Pokrop mnie hyzopem i oczyszczę się, obmyj mnie i wybieleję ponad śnieg. Uszom moim daj radość i wesele, rozradują się kości upokorzone. Odwróć oblicze Twoje od grzechów moich i wszystkie nieprawości moje oczyść. Serce czyste stwórz we mnie, Boże, i ducha prawego odnów w mym wnętrzu. Nie odrzucaj mnie od oblicza Twego i Ducha Twego Świętego nie odbieraj mi. Przywróć mi radość ze zbawienia Twego i duchem władczym umocnij mnie. Nauczę nieprawych dróg Twoich i niegodziwi nawrócą się do Ciebie. Wybaw mnie od krwi, Boże, Boże zbawienia mego, rozraduje się język mój w sprawiedliwości Twojej. Panie, wargi moje otwórz i usta moje będą głosić chwałę Twoją. Albowiem jeśli zapragnąłbyś ofiary, dałbym ją Tobie, ale Ty nie chcesz całopalenia. Ofiarą Bogu jest duch skruszony, serca skruszonego i pokornego Bóg nie odrzuci. Okaż, Panie, łaskawość Twą Syjonowi i niech zostaną odbudowane mury jerozolimskie. Wtedy zechcesz przyjąć ofiarę sprawiedliwości, dary i całopalenia, wtedy złożą na ołtarzu Twym cielce.

Пѣ́сней не стїхосло́вимъ. И҆ а҆́бїе начина́емъ вели́кїй канѡ́нъ ко́снѡ, и҆ съ сокрꙋше́ннымъ се́рдцемъ и҆ гла́сомъ, творѧ́ще на кі́йждо тропа́рь мета̑нїѧ трѝ.

Канѡ́нъ вели́кїй,
творе́нїе ст҃а́гѡ а҆ндре́а кри́тскагѡ і҆ерⷭ҇ли́мскагѡ. Гла́съ ѕ҃.
Пѣ́снь а҃.

І҆рмо́съ: Помо́щникъ и҆ покрови́тель / бы́сть мнѣ̀ во сп҃се́нїе: / се́й мо́й бг҃ъ и҆ просла́влю є҆го̀: / бг҃ъ ѻ҆тца̀ моегѡ̀, и҆ вознесꙋ̀ є҆го̀: / сла́вно бо просла́висѧ.

Запѣ́въ: Поми́лꙋй мѧ̀, бж҃е, поми́лꙋй мѧ̀.

Ѿкꙋ́дꙋ начнꙋ̀ пла́кати / ѡ҆каѧ́ннагѡ моегѡ̀ житїѧ̀ дѣѧ́нїй; / ко́е ли положꙋ̀ нача́ло, хрⷭ҇тѐ, ны́нѣшнемꙋ рыда́нїю; / но ꙗ҆́кѡ бл҃гоꙋтро́бенъ, / да́ждь мѝ прегрѣше́нїй ѡ҆ставле́нїе.

Грѧдѝ ѡ҆каѧ́ннаѧ дꙋшѐ, съ пло́тїю твое́ю, / зижди́телю всѣ́хъ и҆сповѣ́ждьсѧ, / и҆ ѡ҆ста́нисѧ про́чее пре́жднѧгѡ безслове́сїѧ, / и҆ принесѝ бг҃ꙋ въ покаѧ́нїи сле́зы.

Первозда́ннагѡ а҆да́ма престꙋпле́нїю поревнова́въ, / позна́хъ себѐ ѡ҆бнаже́на ѿ бг҃а / и҆ прⷭ҇носꙋ́щнагѡ црⷭ҇твїѧ и҆ сла́дости, / грѣ̑хъ ра́ди мои́хъ.

Оу҆вы̀ мнѣ̀ ѡ҆каѧ́ннаѧ дꙋшѐ, / что̀ оу҆подо́билась є҆сѝ пе́рвѣй є҆́ѵѣ; / ви́дѣла бо є҆сѝ ѕлѣ̀, и҆ оу҆ѧзви́лась є҆сѝ го́рцѣ, / и҆ коснꙋ́лась є҆сѝ дре́ва и҆ вкꙋси́ла є҆сѝ де́рзостнѡ / безслове́сныѧ снѣ́ди.

Вмѣ́стѡ є҆́ѵы чꙋ́вственныѧ / мы́сленнаѧ мѝ бы́сть є҆́ѵа, / во пло́ти стра́стный по́мыслъ, / показꙋ́ѧй сла̑дкаѧ / и҆ вкꙋша́ѧй прⷭ҇нѡ / го́рькаго напое́нїѧ.

Nie recytujemy pieśni biblijnych. Zaczynamy powoli wielki kanon, ze skruszonym sercem i głosem, czyniąc na każdy troparion trzy pokłony.

Wielki Kanon,

poemat świętego Andrzeja z Krety. Ton 6.

PIEŚŃ I

Irmos: *Obrońcą był mym i siłą, moim ocaleniem. On jest moim Bogiem i uwielbię Go, Boga ojca mego, i wywyższę Go; wspaniale moc okazał swą.*

Zmiłuj się nade mną, Boże, zmiłuj się

Od czego zacząć mam opłakiwanie uczynków nieszczęsnego życia mego? Od czegóż rozpocząć mam swój szloch nad samym sobą, o Chryste? Ale Ty, jako Miłosierny, odpuść mi moje winy.

Śmiało, nieszczęsna duszo, pójdź ze swym ciałem, wyznaj winy Wszechstwórcy, porzuć wreszcie dotychczasowe bezsensowne życie i ofiaruj Bogu łzy pokajania.

Nieposłuszeństwo Praojca Adama naśladowałem i pojąłem, że nieprawościami swoimi ogołociłem się z Boga, z wiecznego królestwa i ze szczęścia.

Biada mi, nieszczęsna duszo moja, bo upodobniłaś się do pierwszej Ewy. Wybrałaś zło i wyrządziłaś sobie wielką krzywdę, dotknęłaś drzewa i zuchwale spróbowałaś zakazanego owocu.

Niczym Ewa w Raju, w umyśle mym Ewa powstała – pożądliwy zamysł, obiecujący ciału słodycz, a po skosztowaniu zawsze pełen goryczy.

Достóйно и҆з̾ є҆дéма и҆згнáнъ бы́сть, / ꙗ҆́кѡ не сохрани́въ є҆ди́нꙋ твою̀, сп҃се, зáповѣдь а҆дáмъ: / а҆́зъ же что̀ постраждꙋ̀, / ѿметáѧ всегда̀ живѡ́тнаѧ твоѧ̑ словеса̀;

Каї́ново прешéдъ ᲂу҆бі́йство, / произволéнїемъ бы́хъ ᲂу҆бі́йца сóвѣсти дꙋшéвнѣй, / ѡ҆живи́въ плóть, и҆ воевáвъ на ню̀ / лꙋкáвыми мои́ми дѣѧ́ньми.

А҆́велевѣ і҆и҃се, не ᲂу҆подóбихсѧ прáвдѣ, / дáра тебѣ̀ прїѧ́тна не принесóхъ когда̀, / ни дѣѧ́нїѧ бж҃éственна, ни жéртвы чи́стыѧ, / ни житїѧ̀ непорóчнагѡ.

Ꙗ҆́кѡ каї́нъ и҆ мы̀, дꙋшѐ ѻ҆каѧ́ннаѧ, / всѣ́хъ содѣ́телю дѣѧ̑нїѧ сквє́рнаѧ, / и҆ жéртвꙋ порóчнꙋю, / и҆ непотрéбное житїѐ принесóхомъ вкꙋ́пѣ: / тѣ́мже и҆ ѡ҆сꙋди́хомсѧ.

Брéнїе здáтель живосоздáвъ, / вложи́лъ є҆сѝ мнѣ̀ плóть и҆ кѡ́сти, / и҆ дыхáнїе и҆ жи́знь: / но ѿ твóрче мóй, и҆збáвителю мóй, и҆ сꙋдїѐ / кáющасѧ прїими́ мѧ.

И҆звѣщáю тѝ сп҃се, грѣхѝ, ꙗ҆̀же содѣ́ѧхъ, / и҆ дꙋшѝ и҆ тѣ́ла моегѡ̀ ꙗ҆́звы, / ꙗ҆̀же внꙋ́трь ᲂу҆бі́йственнїи пóмыслы / разбóйнически на мѧ̀ возложи́ша.

А҆́ще и҆ согрѣши́хъ, сп҃се, / но вѣ́мъ, ꙗ҆́кѡ чл҃вѣколю́бецъ є҆сѝ, / наказꙋ́еши мл҃тивнѡ, и҆ милосéрдствꙋеши тéплѣ: / слезѧ́ща зри́ши, / и҆ притекáеши ꙗ҆́кѡ ѻ҆ц҃ъ, призывáѧ блꙋ́днаго.

Повéржена мѧ̀ сп҃се, пред̾ враты̀ твои́ми, / понѐ на стáрость не ѿри́ни менѐ во а҆́дъ тща̀, / но прéжде конца̀, ꙗ҆́кѡ чл҃вѣколю́бецъ, / дáждь мѝ прегрѣшéнїй ѡ҆ставлéнїе.

Sprawiedliwie Adam wygnany został z Edenu, bowiem nie zachował jedynego Twego, Zbawco, przykazania. Jak wielką karę ja powinienem ponieść, skoro nieustannie odrzucam życiodajne Twe słowa?

Mój grzech przewyższył zbrodnię Kaina, bowiem świadomie stałem się zabójcą sumienia w mej duszy – pobudziłem ciało, by walczyło z nim grzesznymi uczynkami.

Sprawiedliwości Abla nie naśladowałem, Jezusie, nigdy nie przyniosłem miłych Tobie darów ani też czynów godnych, ni ofiary czystej, ni życia nieskalanego.

Niczym Kain, duszo nieszczęsna, ofiarowaliśmy Wszechstwórcy czyny niegodne, ofiarę skalaną i życie rozpustne, przeto zostaliśmy osądzeni.

Ożywiwszy proch ziemi, Twórco, dałeś mi ciało i kości, tchnienie i życie, przeto, Stworzycielu mój, Zbawco mój i Sędzio, w pokajaniu mnie przyjmij.

Wyjawiam Ci, Zbawco, swoje grzechy i obnażam rany duszy i ciała, zadane mi podstępnie przez zgubne myśli.

Chociaż zgrzeszyłem, Zbawco, to wiem, że miłujesz człowieka – karzesz ze współczuciem, a widząc płaczącego, głęboko się nad nim litujesz i jak ojciec wybiegasz na spotkanie syna marnotrawnego.

Porzuconego przed bramami Twymi, Zbawco, choć w starości nie strącaj mnie, bezużytecznego, do Otchłani, ale jako Miłujący człowieka jeszcze przed śmiercią daruj mi odpuszczenie grzechów.

Въ разбо́йники впады́й а҆́зъ є҆́смь, / помышле́ньми мои́ми, / ве́сь ѿ ни́хъ ᲂу҆ѧзви́хсѧ ны́нѣ, и҆ и҆спо́лнихсѧ ра́нъ: / но са́мъ мѝ предста́въ, / хрⷭ҇тѐ сп҃се и҆сцѣлѝ.

Сщ҃е́нникъ мѧ̀ предви́дѣвъ ми́мѡ и҆́де, / и҆ леѵі́тъ ви́дѧ въ лю́тыхъ на́га презрѣ̀: / но и҆з̾ мр҃і́и возсїѧ́вый і҆и҃се, / ты̀ предста́въ ᲂу҆ще́дри мѧ̀.

А҆́гнче бж҃їй, взе́млѧй грѣхѝ всѣ́хъ, / возмѝ бре́мѧ ѿ менѐ тѧ́жкое грѣхо́вное, / и҆ ꙗ҆́кѡ бл҃гоꙋтро́бенъ, / да́ждь мѝ сле́зы ᲂу҆миле́нїѧ.

Покаѧ́нїѧ вре́мѧ, / прихождꙋ́ ти созда́телю моемꙋ̀, / возмѝ бре́мѧ ѿ менѐ тѧ́жкое грѣхо́вное, / и҆ ꙗ҆́кѡ бл҃гоꙋтро́бенъ, / да́ждь мѝ сле́зы ᲂу҆миле́нїѧ.

Не возгнꙋша́йсѧ менѐ сп҃се, не ѿри́ни ѿ твоегѡ̀ лица̀, / возмѝ бре́мѧ ѿ менѐ тѧ́жкое грѣхо́вное, / и҆ ꙗ҆́кѡ бл҃гоꙋтро́бенъ, / да́ждь мнѣ̀ грѣхопаде́нїй ѡ҆ставле́нїе.

Вѡ́льнаѧ сп҃се, и҆ невѡ́льнаѧ прегрѣше́нїѧ моѧ̑, / ꙗ҆вле́ннаѧ и҆ сокрове́ннаѧ, / и҆ вѣ́дѡмаѧ и҆ невѣ́дѡмаѧ, / всѧ̑ прости́въ, ꙗ҆́кѡ бг҃ъ, / ѡ҆чи́сти и҆ сп҃си́ мѧ.

Ѿ ю҆́ности хрⷭ҇тѐ, за́пѡвѣди твоѧ̑ престꙋпи́хъ, / всестра́стнѡ небрегі́й, / ᲂу҆ны́нїемъ преидо́хъ житїѐ. / тѣ́мже зовꙋ́ ти сп҃се: / понѐ на коне́цъ сп҃си́ мѧ.

Бога́тство моѐ сп҃се, и҆знꙋри́въ въ блꙋдѣ̀, / пꙋ́стъ є҆́смь плодѡ́въ бл҃гочести́выхъ, / а҆́лченъ же зовꙋ̀: / ѻ҆́ч҃е щедро́тъ, предвари́въ / ты́ мѧ ᲂу҆ще́дри.

Myśli moje napadły na mnie jak złoczyńcy, cały poraniony jestem i obolały, ale Ty sam, Chryste Zbawco, przyjdź i ulecz mnie.

Kapłan ujrzawszy mnie, przeszedł obok, a lewita, widząc mnie w nieszczęściu i nagiego, wzgardził mną; ale Ty, Jezusie, który z Marii zajaśniałeś, przyjdź i ulituj się nade mną.

Baranku Boży, który bierzesz [na siebie] grzechy wszystkich, weź ode mnie ciężkie grzechów brzemię i jako Miłosierny daruj mi łzy serdecznej skruchy.

Nastał czas pokajania! Przychodzę do Ciebie, mego Stwórcy: weź ode mnie ciężkie grzechów brzemię i jako Miłosierny daruj mi łzy serdecznej skruchy.

Nie gardź mną, Zbawco, nie odrzucaj od Twego oblicza, weź ode mnie ciężkie grzechów brzemię i jako Miłosierny, daruj mi grzesznych upadków odpuszczenie.

Grzechy moje świadome i nieświadome, Zbawco, jawne i skryte, znane i nieznane – przebacz mi wszystkie, jako Bóg; oczyść i wybaw mnie.

Przykazania Twe od młodości naruszałem, Zbawco, poddałem się wszelkim namiętnościom, kroczyłem przez życie w pustce i beznadziei, dlatego też wzywam ku Tobie: ocal mnie choć u kresu żywota mego!

Bogactwo swoje w nierządzie roztrwoniłem, Zbawco, nie wydałem owoców pobożności, czuję przeto głód i wołam: miłosierny Ojcze, pośpiesz mi na spotkanie i ulituj się nade mną!

Тебѣ̀ припа́даю і҆и҃се, / согрѣши́хъ тѝ, ѡ҆чи́сти мѧ̀, / возмѝ бре́мѧ ѿ менѐ тѧ́жкое грѣхо́вное, / и҆ ꙗ҆́кѡ бл҃гоꙋтро́бенъ, / да́ждь мѝ сле́зы ᲂу҆миле́нїѧ.

Не вни́ди со мно́ю въ сꙋ́дъ / носѧ̀ моѧ̑ дѣѧ̑нїѧ, / словеса̀ и҆зыскꙋ́ѧ, и҆ и҆справлѧ́ѧ стремле́нїѧ: / но въ щедро́тахъ твои́хъ презира́ѧ моѧ̑ лю̑таѧ, / сп҃си́ мѧ всеси́льне.

И҆́ный кано́нъ прп҃бныѧ ма́тере на́шеѧ марі́и є҆гѵ́петскїѧ, въ то́йже гла́съ, и҆ і҆рмо́съ. Є҆гѡ́же краестро́чїе: Ты̀ прп҃бнаѧ марі́е помога́й.

Запѣ́въ: Прп҃бнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Прп҃бнѣй: Ты́ ми да́ждь свѣтоза́рнꙋю бл҃года́ть / ѿ бж҃е́ственнагѡ свы́ше промышле́нїѧ, / и҆збѣжа́ти страсте́й ѡ҆мраче́нїѧ, / и҆ пѣ́ти ᲂу҆се́рднѡ, твоегѡ̀ марі́е житїѧ̀, / кра̑снаѧ и҆справле́нїѧ.

Запѣ́въ: Прп҃бнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Марі́и: Прикло́ньшисѧ хрⷭ҇тѡ́вымъ бж҃е́ствєннымъ зако́нѡмъ, / къ семꙋ̀ пристꙋпи́ла є҆сѝ, / сла́достей неꙋдержи̑маѧ стремле́нїѧ ѡ҆ста́вивши, / и҆ всѧ́кꙋю добродѣ́тель всебл҃гоговѣ́йнѡ, / ꙗ҆́кѡ є҆ди́нꙋ и҆спра́вила є҆сѝ.

Запѣ́въ: Прп҃бне ѻ҆́тче а҆ндре́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

А҆ндре́ю: Мл҃твами твои́ми на́съ, а҆ндре́е, / и҆зба́ви страсте́й безче́стныхъ, / и҆ црⷭ҇твїѧ ны́нѣ хрⷭ҇то́ва ѻ҆́бщники / вѣ́рою и҆ любо́вїю воспѣва́ющїѧ тѧ̀, сла́вне, покажѝ, мо́лимсѧ.

Сла́ва, трⷪ҇ченъ: Пресꙋ́щнаѧ трⷪ҇це, во є҆ди́ницѣ покланѧ́емаѧ, / возмѝ бре́мѧ ѿ менѐ тѧ́жкое грѣхо́вное, / и҆ ꙗ҆́кѡ бл҃гоꙋтро́бна, / да́ждь мѝ сле́зы ᲂу҆миле́нїѧ.

Ku Tobie przypadam, Jezu, zgrzeszyłem przed Tobą, weź ode mnie ciężkie grzechów brzemię i jako Miłosierny daruj mi łzy i serdeczną skruchę.

Nie sądź się ze mną, Panie, ważąc me czyny, sądząc za słowa i ujawniając pragnienia, lecz nie bacząc na me przestępstwa, w miłosierdziu swym zbaw mnie, o Wszechmocny!

Inny kanon ku czci prepodobnej matki naszej Marii Egipcjanki; ten sam ton i irmos. Akrostych: Ty, prepodobna Mario, pomagaj.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Daruj mi, Mario, świetlistą łaskę Bożej Opatrzności, bym uniknął zamroczenia namiętnościami i żarliwie opiewał Twego życia wspaniałe nawrócenie.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Poddawszy się Bożym przykazaniom, przylgnęłaś do Chrystusa, i poskromiwszy nieokiełznane pragnienie rozkoszy, każdą z cnót najpobożniej wypełniłaś.

Prepodobny Ojcze Andrzeju, módl się za nami do Boga

Błagamy Cię, Andrzeju, Twymi modlitwami uwolnij nas od haniebnych żądz i współuczestnikami Królestwa Chrystusa uczyń nas, którzy z wiarą i miłością opiewają Cię, o chwalebny!

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Trójco nadprzyrodzona, czczona w jedności, weź ode mnie ciężkie grzechów brzemię i jako Miłosierna daj mi łzy serdecznej skruchy.

И҆ ны́нѣ, бг҃оро́диченъ: Бц҃е, надє́жде и҆ предста́тельство тебѐ пою́щихъ, / возмѝ бре́мѧ ѿ менѐ тѧ́жкое грѣхо́вное, / и҆ ꙗ҆́кѡ влⷣчца чⷭ҇таѧ, / ка́ющасѧ прїимѝ мѧ̀.

Пѣ́снь в҃.

І҆рмо́съ: Вонмѝ нб҃о, и҆ возглаго́лю, / и҆ воспою̀ хрⷭ҇та̀, / ѿ дв҃ы пл҃тїю прише́дшаго.

Вонмѝ нб҃о, и҆ возглаго́лю, / землѐ, внꙋшѝ гла́съ, / ка́ющїйсѧ къ бг҃ꙋ и҆ воспѣва́ющїй є҆го̀.

Вонмѝ мѝ, бж҃е, сп҃се мо́й / млⷭ҇тивнымъ твои́мъ о҆́комъ, / и҆ прїимѝ моѐ те́плое и҆сповѣ́данїе.

Согрѣши́хъ па́че всѣ́хъ человѣ̑къ, / є҆ди́нъ согрѣши́хъ тебѣ̀: / но ᲂу҆ще́дри ꙗ҆́кѡ бг҃ъ, сп҃се, / творе́нїе твоѐ.

Бꙋ́рѧ мѧ̀ ѕлы́хъ ѡ҆бдержи́тъ, / бл҃гоꙋтро́бне гдⷭ҇и: / но ꙗ҆́кѡ петрꙋ̀, / и҆ мнѣ̀ рꙋ́кꙋ простри̑.

Сле́зы блꙋдни́цы, ще́дре, / и҆ а҆́зъ предлага́ю: / ѡ҆чⷭ҇ти мѧ̀, сп҃се, / бл҃гоꙋтро́бїемъ твои́мъ.

Ѡ҆мрачи́хъ дꙋше́внꙋю красотꙋ̀ / страсте́й сла́стьми, / и҆ всѧ́чески ве́сь ᲂу҆́мъ / пе́рсть сотвори́хъ.

Раздра́хъ нн҃ѣ ѡ҆де́ждꙋ мою̀ пе́рвꙋю, / ю҆́же мѝ и҆зткѐ зижди́тель и҆знача́ла, / и҆ ѿтꙋ́дꙋ лежꙋ̀ на́гъ.

Ѡ҆блеко́хсѧ въ раздра́ннꙋю ри́зꙋ, / ю҆́же и҆зтка́ мѝ ѕмі́й совѣ́томъ, / и҆ стыждꙋ́сѧ.

Воззрѣ́хъ на садо́внꙋю красотꙋ̀ / и҆ прельсти́хсѧ ᲂу҆мо́мъ: / и҆ ѿтꙋ́дꙋ лежꙋ̀ на́гъ, и҆ срамлѧ́юсѧ.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Bogarodzico, nadziejo i obrono Tobie śpiewających, weź ode mnie ciężkie grzechów brzemię i jako Władczyni czysta przyjmij mnie, skruszonego.

PIEŚŃ II

Irmos: *Słuchajcie, niebiosa, głosu mego – będę opiewał Chrystusa, który przyszedł w ciele z Dziewicy.*

Słuchajcie niebiosa głosu mego; usłysz ziemio, oto głos przynoszący Bogu pokajanie i pieśni chwały.

Wejrzyj na mnie, Boże, Zbawicielu mój, Swym miłosiernym okiem i przyjmij moje serdeczne wyznanie.

Zgrzeszyłem tak ciężko jak nikt inny, zgrzeszyłem przed Tobą, ale jako Bóg, zmiłuj się, Zbawco, nad stworzeniem Twoim.

Burza zła otacza mnie, miłosierny Panie, ale wyciągnij do mnie rękę, jak niegdyś ku Piotrowi.

Obfite łzy nierządnicy i ja Ci ofiaruję, Zbawco, oczyść mnie w swym szczodrym miłosierdziu.

Piękno duszy zaćmiłem rozkoszą namiętności i cały umysł swój w proch obróciłem.

Pierwszą szatę, utkaną mi przez Stwórcę, podarłem w strzępy i dlatego leżę (teraz) obnażony.

Przyoblekłem się w szatę podartą, utkaną podszeptami węża i (teraz) wstydem płonę.

Spojrzałem na piękno zakazanego drzewa i umysł mój dał się oszukać, przeto leżę teraz nagi i palony wstydem.

Дѣ́лаша на хребтѣ̀ мое́мъ / всѝ нача̑льницы страсте́й, / продолжа́юще на мѧ̀ / беззако́нїе и҆́хъ.

Погꙋби́хъ первозда́ннꙋю добро́тꙋ / и҆ бл҃голѣ́пїе моѐ, / и҆ ны́нѣ лежꙋ̀ на́гъ, и҆ стыждꙋ́сѧ.

Сшива́ше кѡ́жныѧ ри̑зы грѣ́хъ мнѣ̀, / ѡ҆бнажи́вый мѧ̀ пе́рвыѧ / бг҃отка́нныѧ ѻ҆де́жды.

Ѡ҆бложе́нъ є҆́смь ѡ҆дѣѧ́нїемъ стꙋда̀, / ꙗ҆́коже ли́ствїемъ смоко́внымъ, / во ѡ҆бличе́нїе мои́хъ самовла́стныхъ страсте́й.

Ѡ҆дѣ́ѧхсѧ въ сра́мнꙋю ри́зꙋ, / и҆ ѡ҆кровавле́ннꙋю стꙋ́днѡ, / тече́нїемъ стра́стнагѡ и҆ любосла́стнагѡ живота̀.

Ѡ҆скверни́хъ пло́ти моеѧ̀ ри́зꙋ / и҆ ѡ҆калѧ́хъ / є҆́же по ѡ҆́бразꙋ сп҃се, / и҆ по подо́бїю.

Впадо́хъ въ стра́стнꙋю па́гꙋбꙋ / и҆ въ веще́ственнꙋю тлю̀, / и҆ ѿто́лѣ до ны́нѣ вра́гъ мнѣ̀ досажда́етъ.

Любове́щное и҆ любоимѣ́нное житїѐ, / невоздержа́нїемъ сп҃се предпоче́тъ ны́нѣ, / тѧ́жкимъ бре́менемъ ѡ҆бложе́нъ є҆́смь.

Оу҆краси́хъ плотскі́й ѡ҆́бразъ / скве́рныхъ помышле́нїй разли́чнымъ ѡ҆бложе́нїемъ, / и҆ ѡ҆сꙋжда́юсѧ.

Внѣ́шнимъ прилѣ́жнѡ бл҃гоꙋкраше́нїемъ / є҆ди́нѣмъ попеко́хсѧ, / внꙋ́треннюю презрѣ́въ / бг҃оѡбра́знꙋю ски́нїю.

Воѡбрази́въ мои́хъ страсте́й безѡбра́зїе, / любосла́стными стремле́ньми / погꙋби́хъ оу҆ма̀ красотꙋ̀.

Погребо́хъ пе́рвагѡ ѡ҆́браза добро́тꙋ сп҃се страстьмѝ, / ю҆́же ꙗ҆́кѡ и҆ногда̀ дра́хмꙋ, / взыска́въ ѡ҆брѧ́щи.

Na grzbiecie mym orali wszyscy wodzowie namiętności, żłobiąc bruzdy swych nieprawości.

Zatraciłem moje pierwotne piękno i chwałę, przeto leżę teraz nagi i wstydem płonę.

Szyjąc mi okrycie ze skór grzech ogołocił mnie z pierwszej szaty, utkanej przez Boga.

Przykryty jestem odzieniem wstydu, niczym figowym listkiem, dla napiętnowania moich samowolnych namiętności.

Przywdziałem szatę wstydu, sromotnie zbrukaną życiem pełnym żądz i rozkoszy.

Skalałem szatę ciała mego, Zbawco, zbrukałem w sobie obraz Twój i podobieństwo.

Upadłem w niedolę namiętności i pod brzemię przemijania, i od tego czasu wróg mnie prześladuje.

Kierowany chciwością wybrałem zachłanne gromadzenie dóbr i teraz, Zbawco, dźwigam życia ciężkie brzemię.

Barwną szatą przykryłem szpetotę ciała, skażonego nieczystymi myślami i zasługuję na osądzenie.

Troszcząc się gorliwie o zewnętrzne tylko piękno, wzgardziłem wewnętrzną świątynią obrazu Bożego.

Odciskając na sobie brzydotę swych namiętności, rozwiązłymi pragnieniami zniszczyłem piękno umysłu.

Żądzami swymi pogrzebałem wspaniały obraz Boży; odszukaj i przywróć mi go, Zbawco, jak niegdyś zagubioną drachmę.

Согрѣши́хъ, ꙗ҆́коже блꙋдни́ца вопїю́ ти: / є҆ди́нъ согрѣши́хъ тебѣ̀, / ꙗ҆́кѡ мѵ́ро прїимѝ сп҃се / и҆ моѧ̑ сле́зы.

Поползо́хсѧ ꙗ҆́кѡ дв҃дъ блꙋ́днѡ, и҆ ѡ҆скверни́хсѧ: / но ѡ҆мы́й и҆ менѐ сп҃се, слеза́ми.

Ѡ҆чи́сти, ꙗ҆́коже мыта́рь вопїю́ ти, / сп҃се ѡ҆чи́сти мѧ̀: / никто́же бо сꙋ́щихъ и҆з̾ а҆да́ма, ꙗ҆́коже а҆́зъ / согрѣши́хъ тебѣ̀.

Ни сле́зъ, нижѐ покаѧ́нїѧ и҆́мамъ, нижѐ ᲂу҆миле́нїѧ: / са́мъ мѝ сїѧ̑ сп҃се, / ꙗ҆́кѡ бг҃ъ да́рꙋй.

Две́рь твою̀ не затворѝ мнѣ̀ тогда̀, / гдⷭ҇и, гдⷭ҇и: / но ѿве́рзи мѝ сїю̀ / ка́ющемꙋсѧ тебѣ̀.

Чл҃вѣколю́бче хотѧ́й всѣ̑мъ сп҃сти́сѧ, / ты̀ воззови́ мѧ, / и҆ прїимѝ ꙗ҆́кѡ бл҃гъ ка́ющагосѧ.

Внꙋшѝ воздыха̑нїѧ дꙋшѝ моеѧ̀, / и҆ ѻ҆́чїю моє́ю прїимѝ ка̑пли сп҃се, / и҆ сп҃си́ мѧ.

Запѣ́въ: Прест҃а́ѧ бцⷣе, сп҃сѝ на́съ.

Бг҃оро́диченъ: Пречⷭ҇таѧ бцⷣе дв҃о, / є҆ди́на всепѣ́таѧ, / молѝ прилѣ́жнѡ во є҆́же сп҃сти́сѧ на́мъ.

І҆рмо́съ: Ви́дите ви́дите, ꙗ҆́кѡ а҆́зъ є҆́смь бг҃ъ: / ма́ннꙋ ѡ҆дожди́вый, / и҆ во́дꙋ и҆з̾ ка́мене и҆сточи́вый / дре́вле въ пꙋсты́ни лю́демъ мои̑мъ / десни́цею є҆ди́ною, и҆ крѣ́постїю мое́ю.

Ви́дите ви́дите, ꙗ҆́кѡ а҆́зъ є҆́смь бг҃ъ: / внꙋша́й дꙋшѐ моѧ̀ гдⷭ҇а вопїю́ща, / и҆ ᲂу҆дали́сѧ пре́жнѧгѡ грѣха̀, / и҆ бо́йсѧ ꙗ҆́кѡ неꙋмы́тнагѡ, / и҆ ꙗ҆́кѡ сꙋдїѝ и҆ бг҃а.

Jak nierządnica zgrzeszyłem i wołam do Ciebie: zgrzeszyłem przed Tobą, Zbawco, przyjmij niczym olejek i moich łez potoki.

Upadłem rozpustnie jak Dawid i skalałem się, ale obmyj i mnie, Zbawco, łzami.

Jak celnik wołam do Ciebie, Zbawco: oczyść mnie! Oczyść! – żaden bowiem z potomków Adama nie zgrzeszył przed Tobą bardziej niż ja.

Nie mam ani łez, ani pokajania, ani skruchy serca; lecz Ty, Boże mój i Zbawco, zechciej mi je darować.

Wrót Twoich nie zamykaj wówczas przede mną, Panie, lecz je otwórz dla mnie, przynoszącemu Ci pokajanie.

Panie miłujący człowieka, który pragniesz zbawienia wszystkich, w swej dobroci wezwij i przyjmij mnie, przychodzącego w pokajaniu.

Zważ na westchnienia mej duszy, Zbawco, i krople z mych oczu przyjmij i zbaw mnie.

Przenajświętsza Bogarodzico, wybaw nas

Przeczysta Bogarodzico Dziewico, jedyna przez wszystkich wielbiona, módl się gorliwie, abyśmy dostąpili zbawienia.

***Inny irmos**: Patrzcie, poznajcie – ja jestem Bogiem, manny deszcz zesłałem i wód potoki ze skał wytoczyłem niegdyś w pustyni swemu ludowi, jedyną tylko prawicą i wszechmocą swoją.*

Patrzcie, poznajcie – oto ja jestem Bogiem! Usłuchaj Pana, który woła do ciebie, i porzuć, duszo moja, dotychczasowy grzech, i ulęknij się Go, jako Nieprzekupnego Sędziego i Boga.

Комꙋ̀ оу҆подо́билася є҆сѝ многогрѣ́шнаѧ дꙋшѐ, / то́кмѡ пе́рвомꙋ ка́їнꙋ, и҆ ламе́хꙋ ѻ҆́номꙋ, / каменова́вшаѧ тѣ́ло ѕлодѣ́йствы, / и҆ оу҆би́вшаѧ оу҆́мъ безслове́сными стремле́ньми.

Всѧ̑ пре́жде зако́на прете́кши, ѿ дꙋшѐ! / си́ѳꙋ не оу҆подо́билася є҆сѝ, / ни є҆нѡ́са подража́ла є҆сѝ, / ни є҆нѡ́ха преложе́нїемъ, ни нѡ́ѧ: / но ꙗ҆ви́лася є҆сѝ оу҆бо́га пра́ведныхъ жи́зни.

Є҆ди́на ѿве́рзла є҆сѝ хлѧ̑би гнѣ́ва, / бг҃а твоегѡ̀, дꙋшѐ моѧ̀, / и҆ потопи́ла є҆сѝ всю̀, ꙗ҆́коже зе́млю пло́ть, и҆ дѣѧ̑нїѧ, и҆ житїѐ, / и҆ пребыла̀ є҆сѝ внѣ̀ сп҃си́тельнагѡ ковче́га.

Мꙋ́жа оу҆би́хъ, глаго́летъ, / въ ꙗ҆́звꙋ мнѣ̀, и҆ ю҆́ношꙋ въ стрꙋ́пъ, / ламе́хъ рыда́ѧ вопїѧ́ше, / ты́ же не трепе́щеши ѿ дꙋшѐ моѧ̀, / ѡ҆калѧ́вши пло́ть, и҆ оу҆́мъ ѡ҆скверни́вши.

Ѿ ка́кѡ поревнова́хъ ламе́хꙋ, пе́рвомꙋ оу҆бі́йцѣ, / дꙋ́шꙋ ꙗ҆́кѡ мꙋ́жа, оу҆́мъ ꙗ҆́кѡ ю҆́ношꙋ, / ꙗ҆́кѡ бра́та же моегѡ̀ тѣ́ло оу҆би́въ, / ꙗ҆́кѡ ка́їнъ оу҆бі́йца, любосла́стными стремле́ньми.

Сто́лпъ оу҆мꙋдри́ла є҆сѝ созда́ти ѿ дꙋшѐ, / и҆ оу҆твержде́нїе водрꙋзи́ти твои́ми похотьмѝ, / а҆́ще не бы̀ зижди́тель оу҆держа́лъ совѣ́ты твоѧ̑, / и҆ низве́рглъ на зе́млю оу҆хищре́нїѧ твоѧ̑.

Оу҆ѧзви́хсѧ, оу҆ра́нихсѧ, / сѐ стрѣ́лы вра̑жїѧ оу҆ѧзви́вшыѧ мою̀ дꙋ́шꙋ и҆ тѣ́ло: / сѐ стрꙋ́пи, гноє́нїѧ, ѡ҆мрачє́нїѧ, / вопїю́тъ ра̑ны самово́льныхъ мои́хъ страсте́й.

Ѡ҆дождѝ гдⷭ҇ь / ѿ гдⷭ҇а ѻ҆́гнь и҆ногда̀, / на беззако́нїе гнѣ́вающее соже́гъ содо́млѧны: / ты́ же ѻ҆́гнь вжегла̀ є҆сѝ гее́нскїй, / въ не́мже и҆́маши, ѿ дꙋшѐ, сожещи́сѧ.

Do kogóż upodobniłaś się, grzeszna duszo, jak nie do Kaina i Lamecha, pierwszych zabójców, ciało zabijając występkami, a umysł niedorzecznymi dążeniami?

Wspominając wszystkich, którzy żyli przed Prawem, nie upodobniłaś się do Seta, do jego syna Enosza, ani do Henocha, który był wzięty do nieba, ani też do Noego – nie naśladowałaś, duszo moja, życia sprawiedliwych.

Ty sama, duszo moja, otworzyłaś upusty gniewu swego Boga i jak ziemię całą zatopiłaś wszystko – ciało, uczynki i życie, i okazałaś się poza zbawczą arką.

Męża zabiłem, bo mnie zranił, a młodzieńca, bo zrobił mi siniec – gorzko szlochał Lamech; dlaczego ty nie drżysz, duszo moja, choć zbezcześciłaś umysł i zbrukałaś ciało?

Niczym Lamech, dawny zabójca, żądzą rozkoszy duszę swą zabiłem, jak tamten męża, umysł jak młodzieńca, a ciało pozbawiłem życia, jak Kain brata swego.

Zamyśliłaś, duszo, swymi żądzami wznieść twierdzę i zbudować miasto, ale Stwórca zniweczył twe zamiary i obrócił w proch niecne zamysły.

Ranami pokryty jestem i strupami; oto strzały wroga przeszywają duszę moją i ciało; oto rany i strupy krzyczą donośnie – rany mych samowolnych namiętności.

Pan, rozgniewany nieprawościami Sodomitów, spalił ich niegdyś ognistym deszczem; ty zaś, duszo, sama rozpaliłaś ogień Gehenny, który cię pochłonie.

Разꙋмѣ́йте и҆ ви́дите, ꙗ҆́кѡ а҆́зъ є҆́смь бг҃ъ, / и҆спыта́ѧй сердца̀, и҆ ᲂу҆мꙋ́чаѧй мы̑сли, / ѡ҆блича́ѧй дѣѧ̑нїѧ, и҆ попалѧ́ѧй грѣхѝ, / и҆ сꙋдѧ́й си́рꙋ, и҆ смире́нꙋ, и҆ ни́щꙋ.

Запѣ́въ: Прп҃бнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Прп҃бнѣй: Просте́рла є҆сѝ рꙋ́цѣ твоѝ / къ ще́дромꙋ бг҃ꙋ, марі́е, / въ бе́зднѣ ѕѡ́лъ погрꙋжа́емаѧ: / и҆ ꙗ҆́коже петрꙋ̀ чл҃вѣколю́бнѡ, / рꙋ́кꙋ бж҃е́ственнꙋю прострѐ, / твоѐ ѡ҆браще́нїе всѧ́чески и҆скі́й.

Запѣ́въ: Прп҃бнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Марі́и: Всѣ́мъ ᲂу҆се́рдїемъ и҆ любо́вїю / притекла̀ є҆сѝ хрⷭ҇тꙋ̀, / пе́рвый грѣха̀ пꙋ́ть ѿвра́щши, / и҆ въ пꙋсты́нѧхъ непроходи́мыхъ пита́ющисѧ, / и҆ тогѡ̀ чи́стѣ соверша́ющи бж҃е́ствєнныѧ за́пѡвѣди.

Запѣ́въ: Прп҃бне ѻ҆́тче а҆ндре́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

А҆ндре́ю: Ви́димъ, ви́димъ чл҃вѣколю́бїе, ѿ дꙋшѐ, / бг҃а и҆ вл҃ки: / сегѡ̀ ра́ди пре́жде конца̀, томꙋ̀ со слеза́ми припаде́мъ вопїю́ще: / а҆ндре́ѧ мл҃твами, сп҃се поми́лꙋй на́съ.

Сла́ва, трⷪ҇ченъ: Безнача́льнаѧ, несозда́ннаѧ трⷪ҇це, / нераздѣ́льнаѧ є҆ди́нице, / ка́ющасѧ мѧ̀ прїимѝ, / согрѣши́вша сп҃сѝ: / твоѐ є҆́смь созда́нїе, не пре́зри, / но пощадѝ, и҆ и҆зба́ви мѧ̀ / ѻ҆́гненнагѡ ѡ҆сꙋжде́нїѧ.

И҆ ны́нѣ, бг҃оро́диченъ: Пречⷭ҇таѧ вл҃чце бг҃ороди́тельнице, / наде́ждо къ тебѣ̀ притека́ющихъ, / и҆ приста́нище сꙋ́щихъ въ бꙋ́ри, / мл҃тиваго и҆ созда́телѧ, и҆ сн҃а твоегѡ̀, / ᲂу҆ми́лостиви и҆ мнѣ̀ / мл҃твами твои́ми.

Patrzcie, poznajcie – ja jestem Bogiem, badającym serca, wyjawiającym myśli, ukazującym czyny i spalającym grzechy, i broniącym sieroty, i pokornej, i ubogiej.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Tonąc w otchłani zła, wyciągnęłaś, Mario, ręce swe ku Miłosiernemu Bogu i jak niegdyś Piotrowi, tak i z miłości do człowieka Tobie podał rękę, wszelkimi drogami szukając Twego nawrócenia.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Odrzuciwszy poprzednią drogę grzechu, z całą gorliwością i miłością przypadłaś do Chrystusa i na pustkowiach nieprzebytych zamieszkałaś, sumiennie wypełniając Jego Boskie przykazania.

Prepodobny Ojcze Andrzeju, módl się za nami do Boga

O duszo ma, znamy miłość ku człowiekowi [naszego] Pana i Władcy, więc nim nadejdzie kres, przypadnijmy ku Niemu ze łzami wołając: przez modlitwy Andrzeja, Zbawco, ulituj się nad nami.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Niemająca początku, niestworzona Trójco, nierozdzielna Jedności! Przyjmij mnie kajającego się, zbaw grzesznego, Twoim bowiem jestem stworzeniem – nie wzgardź mną, lecz oszczędź i wybaw od ognistego wyroku.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Przeczysta Władczyni, Boga Rodzicielko, nadziejo uciekających się do Ciebie i zaciszna przystani pośród burzy, swymi modlitwami wybłagaj dla mnie łaskę Miłosiernego – Stwórcy i Syna Twego.

Пѣ́снь г҃.

Ірмо́съ: На недви́жимѣмъ хрⷭ҇тѐ, ка́мени за́повѣдей твои́хъ / оу҆твердѝ моѐ помышле́нїе.

О҆́гнь ѿ гдⷭ҇а и҆ногда̀ / гдⷭ҇ь ѡ҆дожди́въ, / зе́млю содо́мскꙋю / пре́жде попалѝ.

На горѣ̀ спаса́йсѧ, дꙋшѐ, / ꙗ҆́коже лѡ́тъ о҆́ный, / и҆ въ сигѡ́ръ оу҆гонза́й.

Бѣ́гай запале́нїѧ, ѿ дꙋшѐ, / бѣ́гай содо́мскагѡ горѣ́нїѧ, / бѣ́гай тлѣ́нїѧ бж҃ⷭ҇твеннагѡ пла́мене.

И҆сповѣ́даюсѧ тебѣ̀, сп҃се: / согрѣши́хъ, согрѣши́хъ тѝ: / но ѡ҆сла́би, ѡ҆ста́ви мѝ, / ꙗ҆́кѡ бл҃гоꙋтро́бенъ.

Согрѣши́хъ тебѣ̀ є҆ди́нъ а҆́зъ, / согрѣши́хъ па́че всѣ́хъ, хрⷭ҇тѐ сп҃се, / да не пре́зриши менѐ.

Ты̀ є҆сѝ па́стырь до́брый, / взыщѝ менѐ а҆́гнца, / и҆ заблꙋ́ждшагѡ да не пре́зриши менѐ.

Ты̀ є҆сѝ сла́дкїй, і҆и҃се, / ты̀ є҆сѝ созда́тель мо́й: / въ тебѣ̀, сп҃се, ѡ҆правда́юсѧ.

Запѣ́въ: Прест҃а́ѧ трⷪ҇це бж҃е на́шъ, сла́ва тебѣ̀.

Трⷪ҇ченъ: Ѿ трⷪ҇це є҆ди́нице бж҃е! / сп҃сѝ на́съ ѿ пре́лести, / и҆ и҆скꙋше́нїй, и҆ ѡ҆бстоѧ́нїй.

Запѣ́въ: Прест҃а́ѧ бцⷣе, сп҃сѝ на́съ.

Бг҃оро́диченъ: Ра́дꙋйсѧ, бг҃опрїѧ́тнаѧ оу҆тро́бо, / ра́дꙋйсѧ, прⷭ҇то́ле гдⷭ҇нь, / ра́дꙋйсѧ, мт҃и жи́зни на́шеѧ.

PIEŚŃ III

Irmos: *Na niewzruszonym fundamencie przykazań Twoich umocnij moje myśli, Chryste.*

Ognistym deszczem Bożym Pan spalił niegdyś ziemię Sodomitów.

Niczym Lot szukaj ratunku w górach i czym prędzej ukryj się w Soarze.

Uciekaj, duszo ma, od pożaru, uciekaj od ognia Sodomy, uciekaj od spalenia Bożym płomieniem.

Wyznaję Ci, Zbawco: zgrzeszyłem, zgrzeszyłem przeciw Tobie, ale odpuść mi i przebacz jako Miłosierny.

Ja sam, Chryste Zbawco, sam jeden zrzeszyłem przed Tobą bardziej niż wszyscy, lecz Ty mnie nie odrzucaj.

Ty jesteś Pasterzem Dobrym, Panie, odszukaj mnie, baranka zbłąkanego, i nie odrzucaj mnie.

Ty słodki jesteś, Jezusie, Ty jesteś moim Stwórcą, w Tobie, Zbawco, znajduję usprawiedliwienie.

Przenajświętsza Trójco, Boże nasz, chwała Tobie

O Trójco, Jedności, Boże! Wybaw nas od zbłądzeń, od pokus i niebezpieczeństw.

Przenajświętsza Bogarodzico, wybaw nas

Bądź pozdrowione, łono, które przyjęło Boga, bądź pozdrowiony, Tronie Pana, bądź pozdrowiona, Matko Życia naszego.

Ірмо́съ: Оу҆твердѝ гдⷭ҇и на ка́мени за́повѣдей твои́хъ, / подви́гшеесѧ се́рдце моѐ, / ꙗ҆́кѡ є҆ди́нъ ст҃ъ є҆сѝ и҆ гдⷭ҇ь.

И҆сто́чникъ живота̀ стѧжа́хъ тебѐ, / сме́рти низложи́телѧ, / и҆ вопїю́ ти ѿ се́рдца моегѡ̀ пре́жде конца̀: / согрѣши́хъ, ѡ҆чи́сти и҆ сп҃си́ мѧ.

При нѡ́и, сп҃се, / блꙋ́дствовавшыѧ подража́хъ, / ѻ҆́нѣхъ наслѣ́дствовавъ ѡ҆сꙋжде́нїе, / въ пото́пѣ погрꙋже́нїѧ.

Согрѣши́хъ, гдⷭ҇и, / согрѣши́хъ тебѣ̀, ѡ҆чи́сти мѧ̀: / нѣ́сть бо и҆́же кто̀ согрѣшѝ въ человѣ́цѣхъ, / є҆го́же не превзыдо́хъ прегрѣше́ньми.

Ха́ма ѻ҆́наго дꙋшѐ, / ѻ҆тцеꙋбі́йца подража́вши, / сра́ма не покры́ла є҆сѝ и҆́скреннѧгѡ, / вспѧ́ть зрѧ̀ возврати́вшисѧ.

Бл҃гослове́нїѧ си́мова не наслѣ́довала є҆сѝ дꙋшѐ ѻ҆каѧ́ннаѧ: / ни простра́нное ѡ҆держа́нїе, / ꙗ҆́коже і҆а́федъ и҆мѣ́ла є҆сѝ на землѝ ѡ҆ставле́нїѧ.

Ѿ землѝ харра́нъ, / и҆зы́ди ѿ грѣха̀ дꙋшѐ моѧ̀, / грѧдѝ въ зе́млю точа́щꙋю присноживо́тное нетлѣ́нїе, / є҆́же а҆враа́мъ наслѣ́дствова.

А҆враа́ма слы́шала є҆сѝ дꙋшѐ моѧ̀, / дре́вле ѡ҆ста́вльша зе́млю ѻ҆те́чества, / и҆ бы́вша прише́льца, / сегѡ̀ произволе́нїю подража́й.

Оу҆ дꙋ́ба мамврі́йскагѡ / оу҆чреди́въ патрїа́рхъ а҆́гг҃лы, / наслѣ́дствова по ста́рости / ѡ҆бѣтова́нїѧ лови́твꙋ.

І҆саа́ка ѻ҆каѧ́ннаѧ дꙋшѐ моѧ̀, / разꙋмѣ́вши но́вꙋю же́ртвꙋ, / та́йнѡ всесожже́ннꙋю гдⷭ҇ви, / подража́й є҆гѡ̀ произволе́нїю.

Inny irmos: *Umocnij, Panie, na opoce przykazań Twoich wątpiące me serce, albowiem Ty jeden jesteś święty i Ty jedyny jesteś Panem.*

Źródło życia znalazłem – Ciebie, zwycięzcę śmierci; przed końcem wołam z głębi serca: zgrzeszyłem, oczyść i zbaw mnie!

Nierządników współczesnych Noemu naśladowałem, Zbawco, i odziedziczyłem ich wyrok: śmierć w wodach potopu.

Zgrzeszyłem, Panie, zgrzeszyłem przed Tobą, oczyść mnie; nie ma bowiem pośród ludzi grzesznika, którego nie przerósłbym grzechami.

Naśladując Chama ojcobójcę, duszo moja, nie przykryłaś nagości bliźniego, nie odwróciłaś od niej wzroku.

Nie odziedziczyłaś, nieszczęsna duszo, błogosławieństwa Sema, nie otrzymałaś rozległych pól jak Jafet – nie dostąpiłaś na ziemi odpuszczenia grzechów.

Porzuć, duszo moja, grzech niczym ziemię Haran, podążaj do krainy, w której tryska źródło wody żywej – dziedzictwa Abrahama.

Słyszałaś, duszo moja, o Abrahamie, który porzucił niegdyś ziemię ojców i stał się wędrowcem; naśladuj jego zdecydowanie.

Ugościwszy aniołów pod dębem w Mamre, patriarcha zdobył na starość obietnicę.

Widząc w Izaaku, nieszczęsna duszo moja, nową ofiarę, mistycznie przyniesioną Panu, naśladuj jego zdecydowanie.

Ісма́ила слы́шала є҆сѝ, трезви́сѧ дꙋшѐ моѧ̀, / и҆згна́на ꙗ҆́кѡ рабы́нино ѿрожде́нїе, / ви́ждь, да не ка́кѡ подо́бно что̀ / постра́ждеши ласкосе́рдствꙋющи.

А҆га́рѣ дре́влѣ дꙋшѐ, є҆гѵ́птѧнынѣ ѹ҆подо́билась є҆сѝ, / порабо́тившисѧ произволе́нїемъ, и҆ ро́ждши / но́ваго і҆сма́ила, презо́рство.

І҆а́кѡвлю лѣ́ствицꙋ / разꙋмѣ́ла є҆сѝ дꙋшѐ моѧ̀, / ꙗ҆влѧ́емꙋю ѿ землѝ къ небесе́мъ, / почто̀ не и҆мѣ́ла є҆сѝ / восхо́да тве́рда, бл҃гоче́стїѧ;

Сщ҃е́нника бж҃їѧ, и҆ цр҃ѧ̀ ѹ҆едине́на, / хрⷭ҇то́во подо́бїе, / въ ми́рѣ житїѧ̀, въ человѣ́цѣхъ подража́й.

Не бꙋ́ди сто́лпъ сла́ный дꙋшѐ, / возврати́вшисѧ вспѧ́ть: / ѡ҆́бразъ да ѹ҆страши́тъ тѧ̀ содо́мскїй, / горѣ̀ въ сигѡ́ръ сп҃са́йсѧ.

Запале́нїѧ ꙗ҆́коже лѡ́тъ, / бѣ́гай дꙋшѐ моѧ̀ грѣха̀: / бѣ́гай содо́мы и҆ гомо́рры, / бѣ́гай пла́мене всѧ́кагѡ безслове́снагѡ жела́нїѧ.

Поми́лꙋй гдⷭ҇и, поми́лꙋй мѧ̀, вопїю́ ти, / є҆гда̀ прїи́деши со а҆́гг҃лы твои́ми, / возда́ти всѣ̑мъ по достоѧ́нїю дѣѧ́нїй.

Моле́нїѧ влⷣко, / тебѐ пою́щихъ не ѿве́ржи: / но ѹ҆ще́дри чл҃вѣколю́бче, / и҆ пода́ждь вѣ́рою просѧ́щымъ ѡ҆ставле́нїе.

Запѣ́въ: Прⷣпбнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Прⷣпбнѣй: Содержи́мь є҆́смь бꙋ́рею, и҆ треволне́нїемъ согрѣше́нїй, / но сама́ мѧ ма́ти ны́нѣ сп҃сѝ, / и҆ къ приста́нищꙋ бж҃е́ственнагѡ покаѧ́нїѧ возведѝ.

Słyszałaś, duszo moja, o Izmaelu wypędzonym jako potomku niewolnicy; bądź zatem czujna i bacz, abyś zniewolona lubieżnością nie doświadczyła jego losu.

Upodobniłaś się do dawnej Hagar, Egipcjanki, duszo moja, bowiem z własnej woli oddałaś się w niewolę i zrodziłaś nowego Izmaela – pogardę.

Wiedziałaś, duszo moja, o Jakubowej drabinie od ziemi do nieba, czemu przeto nie chciałaś stąpać pewnie ku niebu pobożnością?

Naśladuj posługę kapłana Bożego i samotnego króla [Melchizedeka], obraz życia Chrystusa pośród ludzi na ziemi.

Nie stań się, duszo, słupem soli, nie odwracaj się; ulęknij się losu Sodomy, szukaj ratunku w górach, w Soarze.

Od grzechu uciekaj, duszo moja, jak Lot od pożaru, uciekaj od Sodomy i Gomory, uciekaj od płomienia wszelkich bezsensownych pragnień.

Do Ciebie wołam, Panie – zmiłuj się nade mną, zmiłuj się, gdy przyjdziesz z aniołami Twymi, by oddać każdemu według uczynków jego.

Nie odrzucaj, Panie, miłujący człowieka, błagań tych, którzy Cię wychwalają, lecz okaż miłosierdzie, i tym, którzy proszą z wiarą, daruj odpuszczenie [grzechów].

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Porywa mnie sztorm i nawałnica grzechów, ale ratuj mnie teraz, o Matko, i wprowadź do cichej przystani Bożego pokajania.

Запѣ́въ: Прп҃бнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Марі́и: Ра́бское моле́нїе и҆ ны́нѣ прп҃бнаѧ / прине́сши ко бл҃гоꙋтро́бнѣй мл҃твами твои́ми бц҃ѣ, / ѿве́рзи мѝ бж҃е́ственныѧ вхо́ды.

Запѣ́въ: Прп҃бне ѻ҆́тче а҆ндре́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

А҆ндре́ю: Твои́ми мл҃твами да́рꙋй / и҆ мнѣ̀ ѡ҆ставле́нїе долгѡ́въ, / ѿ а҆ндре́е, кри́тскїй предсѣда́телю! / покаѧ́нїѧ бо ты̀ таи́нникъ преизрѧ́дный.

Сла́ва, тр҃ченъ: Тр҃це про́стаѧ, несозда́ннаѧ, / безнача́льное є҆стество̀, / въ тр҃цѣ пѣва́емаѧ ѵ҆поста́сей, / сп҃си́ ны вѣ́рою покланѧ́ющыѧсѧ / держа́вѣ твое́й.

И҆ ны́нѣ, бг҃оро́диченъ: Ѿ ѻ҆ц҃а̀ безлѣ́тна сн҃а, / въ лѣ́то бг҃ороди́тельнице, / неискꙋсомꙋ́жнѡ родила̀ є҆сѝ, / стра́нное чꙋ́до, / пребы́вши дв҃а, доѧ́щи.

І҆рмо́съ: Оу҆твердѝ гд҃и на ка́мени за́повѣдей твои́хъ, / подви́гшеесѧ се́рдце моѐ, / ꙗ҆́кѡ є҆ди́нъ ст҃ъ є҆сѝ и҆ гд҃ь.

Сѣда́ленъ

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Pokorną modlitwą zjednując miłosierdzie Bogarodzicy, również i dziś, o Czcigodna, otwórz mi drzwi Bożej łaski.

Prepodobny Ojcze Andrzeju, módl się za nami do Boga

Twoimi modlitwami daruj i mnie odpuszczenie win, o Andrzeju, zwierzchniku Krety, pokajania bowiem znawcą jesteś niedościgłym.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Trójco Prosta, niestworzona, Istoto bez początku, w Trójcy Osób wielbiona, zbaw nas, z wiarą oddających cześć Twej potędze.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Przedwiecznego Syna z Ojca [zrodzonego] w ziemskim czasie urodziłaś, Bogarodzico, bez męża udziału; przedziwny to cud – karmisz piersią, pozostając Dziewicą.

Irmos: *Umocnij, Panie, na opoce przykazań Twoich wątpiące me serce, albowiem Ty jeden jesteś święty i Ty jedyny jesteś Panem*

Katyzma poetycka

Сѣда́ленъ, господи́на їѡ́сифа, гла́съ и҃.

Подо́бенъ: Воскр҃лъ є҆сѝ ѿ гро́ба:

Свѣти̑ла бг҃озра̑чнаѧ, сп҃сѡвы а҆пⷭ҇ли, / просвѣти́те на́съ во тьмѣ̀ житїѧ̀, / ꙗ҆́кѡ да во дни̑ ны́нѣ бл҃гоѡбра́знѡ хо́димъ, / свѣ́томъ воздержа́нїѧ нощны́хъ страсте́й ѿбѣга́юще, / и҆ свѣ̑тлыѧ стрⷭ҇ти хрⷭ҇тѡ́вы ᲂу҆́зримъ, ра́дꙋющесѧ.

Сла́ва, дрꙋгі́й сѣда́ленъ, гла́съ и҃.

Подо́бенъ: Повелѣ́нное та́йнѡ:

А҆пⷭ҇льскаѧ двоенадесѧ́тице бг҃оизбра́ннаѧ, / мольбꙋ̀ хрⷭ҇тꙋ̀ ны́нѣ принесѝ, / по́стное по́прище всѣ̑мъ прейтѝ, / соверша́ющымъ во ᲂу҆миле́нїи мл҃твы, / творѧ́щымъ ᲂу҆се́рдно добродѣ́тєли, / ꙗ҆́кѡ да си́це предвари́мъ ви́дѣти / хрⷭ҇та̀ бг҃а сла́вное воскрⷭ҇нїе, / сла́вꙋ и҆ хвалꙋ̀ приносѧ́ще.

И҆ ны́нѣ, бг҃оро́диченъ: Подо́бенъ:

Непостижи́магѡ бг҃а, сн҃а и҆ сло́во, / несказа́ннѡ па́че ᲂу҆ма̀ и҆з̾ тебѐ ро́ждшеесѧ, / молѝ бцⷣе со а҆пⷭ҇лы, / ми́ръ вселе́ннѣй чи́стый пода́ти, / и҆ согрѣше́нїй да́ти на́мъ пре́жде конца̀ проще́нїе, / и҆ црⷭ҇твїѧ нбⷭ҇нагѡ кра́йнїѧ ра́ди бл҃гости, / сподо́бити рабы̑ твоѧ̑.

Katyzma poetycka, hospodzina Józefa, ton 8.

Apostołowie Chrystusowi – gwiazdy Bogiem jaśniejące, oświećcie nas, żyjących w ciemnościach, abyśmy chodzili odtąd pobożnie, jako za dnia, unikając nocnych żądz światłością wstrzemięźliwości, abyśmy radując się oglądali świętą mękę Pańską.

Chwała Ojcu, i Synowi, i Świętemu Duchowi

Dwunastu wybranych przez Boga Apostołów, błagania swe zanieście teraz Chrystusowi, aby wszyscy, którzy wznoszą serdeczne modlitwy i gorliwie czynią dobre uczynki, przeszli postne zmagania, abyśmy tak przygotowani wyszli na spotkanie chwalebnego zmartwychwstania Chrystusa Boga, przynosząc Mu chwałę i cześć Mu oddając.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Syna Nieogarnionego Boga i Słowo, niewypowiedzianie i niepojęcie z Ciebie narodzone, Bogurodzico, błagaj wraz z Apostołami, by darował światu niezmącony pokój, a nam, swym sługom, jeszcze za życia odpuszczenie grzechów, i przez swą bezgraniczną dobroć uczynił godnymi Królestwa Niebieskiego.

И҆ чте́мъ житїѧ̀ прп҃бныѧ марі́и вторꙋ́ю статїю.

Житїѐ прп҃бныѧ ма́тере на́шеѧ марі́и є҆гѵ́птѧны.
Статїѧ̀ втора́ѧ.

Ста́рцꙋ жела́ющꙋ ᲂу҆вѣ́дати житїѐ марі́и, и҆ неꙋдержи́мѡ слезѧ́щꙋ, нача̀ ѻ҆на̀ ꙗ҆̀же ѡ҆ себѣ̀ повѣствова́ти си́це: а҆́зъ, ѻ҆́ч҃е, рожде́на є҆́смь во є҆гѵ́птѣ, бы́вшей же мѝ двꙋна́десѧти лѣ́тъ, и҆ є҆щѐ живы́мъ сꙋ́щымъ роди́телємъ мои́мъ, ѿвергóхсѧ любвѐ и҆́хъ, и҆ и҆дóхъ во а҆леѯандрі́ю и҆ ка́кѡ пе́рвое дѣ́вство моѐ растли́хъ, неꙋдержи́мое же и҆ ненасы́тное нача́хъ твори́ти любодѣѧ́нїе, стыждꙋ́сѧ же и҆ помы́слити, не тóчїю гл҃ати намнóзѣ, ѻ҆ба́че нꙋ́жднѣйшее скорѣ́е и҆згл҃ю, да ᲂу҆вѣ́си неꙋдержа́нїе плóти моеѧ̀: седмьна́десѧть лѣ́тъ и҆ бóлѣе сотвори́хъ въ нарóдномъ блꙋдодѣѧ́нїи, не ра́ди да́ра и҆лѝ мзды̀ кóеѧ, ниже́ бо ѿ нѣ́кїихъ даю́щихъ мѝ хотѣ́хъ прїѧ́ти: сїе́ же ᲂу҆мы́слихъ, да мнóжайшихъ прїѡбрѧ́щꙋ притека́ти ко мнѣ̀ тꙋ́не, и҆ и҆сполнѧ́ти плотскóе жела́нїе моѐ. не мни́ же ѡ҆ мнѣ̀, ꙗ҆́кѡ бога́та бѣ́хъ, и҆ не взима́хъ: въ нищетѣ́ бо живѧ́хъ, и҆ мнóжицею гладна̀ и҆згрє́бїѧ прѧдóхъ, раждеже́нїе же и҆мѣ́ѧхъ ненасы́тное, всегда̀ въ ти́нѣ блꙋ́дной валѧ́тисѧ: тó бо мнѣ́хъ бы́ти и҆ жи́знь, є҆́же всегда̀ твори́ти безче́стїе є҆стества̀. та́кѡ ᲂу҆́бѡ живꙋ́щи, ви́дѣхъ въ нѣ́кое жа́твенное вре́мѧ нарóдъ мнóгъ мꙋже́й лѵ̈ві́анъ и҆ є҆гѵ́птѧнъ и҆дꙋ́щихъ на мóре, вопроси́хъ же тогда̀ нѣ́коего прилꙋчи́вшагосѧ мнѣ̀: ка́мѡ и҆́дꙋтъ мꙋ́жи сі́и со тща́нїемъ; ѻ҆́нъ же мѝ речѐ: во і҆ер҃ли́мъ, воздви́женїѧ ра́ди ч҃тна́гѡ и҆ животворѧ́щагѡ кр҃та̀, є҆́же не по мнóзѣхъ дне́хъ пра́здноватисѧ бꙋ́детъ. и҆ рекóхъ къ немꙋ̀: пóймꙋтъ ли ᲂу҆́бѡ и҆ менѐ, а҆́ще пойдꙋ̀ съ ни́ми; ѻ҆́нъ же речѐ: а҆́ще и҆́маши нае́мъ и҆ бра́шно, никтóже тебѣ̀ возбрани́тъ. рекóхъ же къ немꙋ̀: вои́стиннꙋ, бра́те, ни на́йма и҆́мамъ, ни бра́шна, пойдꙋ́ же и҆ а҆́зъ, и҆ вни́дꙋ во є҆ди́нъ кора́бль съ ни́ми, и҆ пита́ти мѧ̀ и҆́мꙋтъ: тѣ́ло бо моѐ да́мъ и҆̀мъ за нае́мъ. сегѡ́ же ра́ди хотѣ́хъ съ ни́ми и҆дтѝ, (ѻ҆́ч҃е, прости́ мѧ,) ꙗ҆́кѡ да и҆́мамъ мнóжайшихъ рачи́телей готóвыхъ къ стра́сти мое́й. рѣ́хъ тѝ, ѻ҆́ч҃е зѡсі́мо, не нꙋ́ди менѐ и҆зрещѝ стꙋ́дъ мóй, ᲂу҆жаса́юсѧ бо, вѣ́сть гдⷭ҇ь, ꙗ҆́кѡ ѡ҆скверня́ю и҆ са́мый воздꙋ́хъ словесы̀ мои́ми. зѡсі́ма же слеза́ми ѡ҆мака́ѧ зе́млю, ѿвѣща̀ къ не́й: глагóли гдⷭ҇а ра́ди, ѽ ма́ти моѧ̀! глагóли, и҆ не преста́ни ѿ поле́зныѧ мѝ

по́вѣсти. ѻ҆на́ же къ пе́рвымъ приложѝ сїѧ̑: то́й ᲂу҆́бѡ ю҆́ноша ᲂу҆слы́шавши скве́рныхъ мои́хъ слове́съ безстꙋ́дїе, смѣ́хомъ содержи́мь ѿи́де. а҆́зъ же пове́ргши прѧ́слицꙋ, ю҆́же слꙋчи́сѧ мѝ на вре́мѧ носи́ти, теко́хъ къ мо́рю, и҆дѣ́же текꙋ́щихъ зрѣ́хъ и҆ ви́дѣхъ нѣ́кїѧ при мо́ри стоѧ́щыѧ, число́мъ ꙗ҆́кѡ де́сѧть мꙋже́й и҆лѝ и҆ мно́жайшихъ, ю҆́ныхъ тѣлесы̀, и҆̀же дово́лни мнѣ̀ бы́ти ꙗ҆ви́шасѧ къ по́хоти мое́й. внидо́ша же и҆ и҆ні́и ᲂу҆жѐ пре́жде въ кора́бль: и҆ по ѻ҆бы́чаю моемꙋ̀ безстꙋ́днѡ вскочи́вши къ ни́мъ, пойми́те, реко́хъ, и҆ менѐ, а҆́може вы̀ и҆́дете: не и҆́мамъ бо ва́мъ ѡ҆брѣсти́сѧ неꙋго́дна, но и҆ и҆ны́ѧ ре́кши скве́рныѧ глаго́лы, подвиго́хъ всѣ́хъ на смѣ́хъ. ѻ҆ни́ же безстꙋ́дїе моѐ ви́дѣвше, пои́мше мѧ̀ введо́ша въ кора́бль сво́й, и҆ ѿтꙋ́дꙋ нача́хомъ плы́ти. а҆ ꙗ҆̀же ѿсе́лѣ бы́ша, ка́кѡ тѝ и҆сповѣ́мъ, ѻ҆ человѣ́че бж҃їй! кото́рый ѧ҆зы́къ и҆зрече́тъ, и҆лѝ слꙋ́хъ прїи́метъ бы́вшаѧ ѕла́ѧ дѣла̀ моѧ̀ на пꙋтѝ и҆ въ кораблѝ; ка́кѡ и҆ не хотѧ́щихъ а҆́зъ ѻ҆каѧ́ннаѧ понꙋжда́хъ на грѣ́хъ: нѣ́сть бо ѻ҆́браза нечисто́тъ и҆зрица́емыхъ же и҆ неизрица́емыхъ, и҆́хже тогда̀ бѣ́хъ ᲂу҆чи́тельница: и҆́ми мнѣ̀ вѣ́рꙋ, ѻ҆́ч҃е, ᲂу҆жаса́юсѧ, ка́кѡ понесѐ мо́ре блꙋже́нїе моѐ; ка́кѡ же не раздви́же землѧ̀ ᲂу҆́стъ свои́хъ, и҆ живꙋ́ю мѧ̀ во а҆́дъ не погрꙋзѝ, толи́кѡ дꙋ́шъ сѣ́тїю сме́ртною ᲂу҆лови́вшꙋю; но мню̀, ꙗ҆́кѡ покаѧ́нїѧ моегѡ̀ бг҃ъ и҆ска́ше, не хотѧ́щъ сме́рти грѣ́шника, но ѡ҆жида́ющъ съ долготерпѣ́нїемъ ѡ҆браще́нїѧ. та́кѡ ᲂу҆́бѡ и҆ съ таковы́мъ тща́нїемъ взыдо́хъ во і҆ерⷭ҇ли́мъ, и҆ є҆ли́кѡ дне́й пре́жде пра́здника та́мѡ пребы́хъ, подѡ́бнаѧ пе́рвымъ твори́хъ, па́че же и҆ гѡ́ршаѧ: не дово́льна бо бѣ́хъ ю҆́ношами бы́вшими со мно́ю въ кораблѝ и҆ на пꙋтѝ, но и҆ и҆ны́ѧ мно́жайшыѧ, гра́жданы же и҆ стра̑нныѧ, на тꙋ̀ скве́рнꙋ собира́хъ. є҆гда́ же пости́же пра́здникъ ст҃а́гѡ воздви́женїѧ чⷭ҇тна́гѡ крⷭ҇та̀, а҆́зъ ꙗ҆́кѡ и҆ пе́рвѣе ѡ҆бхожда́хъ дꙋ́шы ю҆́ныхъ ᲂу҆ловлѧ́ющи. ви́дѣхъ же ѕѣлѡ̀ ра́нѡ всѣ́хъ согла́снѡ стека́ющихсѧ въ це́рковь, и҆до́хъ ᲂу҆́бѡ и҆ а҆́зъ, и҆ теко́хъ съ текꙋ́щими, и҆ прїидо́хъ съ ни́ми въ притво́ръ цр҃ко́вный: и҆ є҆гда̀ приспѣ̀ ча́съ ст҃а́гѡ воздви́женїѧ честна́гѡ крⷭ҇та̀ гдⷭ҇нѧ, и҆ а҆́зъ тща́щисѧ вни́ти въ це́рковь съ наро́домъ, тѣснѧ́хсѧ, но ѿтѣснѧ́ема, и҆ ѿрѣва́ема бѣ́хъ: ᲂу҆гнѣта́ема же, съ трꙋдо́мъ мно́гимъ и҆ нꙋ́ждею прибли́жихсѧ къ две́ремъ цр҃кве и҆ а҆́зъ ѻ҆каѧ́ннаѧ. є҆гда́ же на пра́гъ две́рный возстꙋпи́хъ, и҆ні́и ᲂу҆́бѡ всѝ невозбра́ннѡ внидо́ша, мнѣ́ же бж҃ⷭ҇твеннаѧ нѣ́каѧ возбранѝ си́ла, не попꙋща́ющи вни́ти: и҆

па́ки покꙋси́хсѧ, но ѿриновéна бѣ́хъ, и҆ є҆ди́на въ притво́рѣ ѿвéржена стоѧ́хъ, мнѣ́вши же, ꙗ҆́кѡ ѿ жéнскїѧ нéмощи сїѐ слꙋча́етсѧ мѝ. па́ки и҆ны́мъ входѧ́щымъ примѣси́хсѧ и҆ нꙋжда́хсѧ вни́ти, но трꙋжда́хсѧ всꙋ́е: и҆ па́ки бо є҆гда̀ нога̀ моѧ̀ грѣ́шнаѧ пра́гꙋ коснꙋ́сѧ, цр҃ковь всѣ́хъ прїима́ше никомꙋ́же возбранѧ́ѧ, менé же є҆ди́нꙋ ѻ҆каѧ́ннꙋю не прїима́ше: но ꙗ҆́кѡ во́инское мно́жество на сїѐ ᲂу҆стро́енное, є҆́же вхо́дъ возбранѧ́ти, си́це мнѣ̀ внеза́пнаѧ нѣ́каѧ возбранѧ́ше си́ла, и҆ па́ки ѡ҆брѣто́хсѧ въ притво́рѣ. си́це же три́жды и҆ четы́режды пострада́вши, трꙋди́вшисѧ, и҆ ничто́же ᲂу҆спѣ́вши, и҆знемого́хъ, и҆ ктомꙋ̀ не мого́хъ примѣша́тисѧ къ входѧ́щымъ, (бы́вшꙋ и҆ тѣ́лꙋ моемꙋ̀ ѿ нꙋ́жды ᲂу҆гнѣта́ющихъ ѕѣлѡ̀ претрꙋждéнꙋ.) въ стꙋдѣ́ же сꙋ́щи и҆ неча́ѧнїи про́чее, ѿстꙋпи́хъ, и҆ ста́хъ въ нѣ́коемъ ᲂу҆́глѣ притво́ра цр҃ко́внагѡ, и҆ є҆два̀ нѣ́когда прїидо́хъ въ чꙋ́вство, ка́ѧ бы́сть вина̀ возбранѧ́ющаѧ мнѣ̀ ви́дѣти животворѧ́щее дре́во кр҃та̀ гд҃нѧ: коснꙋ́сѧ бо ѻ҆чесє́мъ се́рдца моегѡ̀ свѣ́тъ ра́зꙋма спаси́тельнагѡ, за́повѣдь гд҃нѧ свѣ́тлаѧ, просвѣща́ющаѧ дꙋше́вныѧ ѻ҆́чи, показꙋ́ющи мѝ, ꙗ҆́кѡ ти́на дѣ́лъ мои́хъ возбранѧ́етъ мѝ церко́вный вхо́дъ: нача́хъ ᲂу҆̀бо пла́катисѧ, и҆ рыда́ти, и҆ въ пе́рси би́ти, воздыха́нїѧ и҆з̾ глꙋбины̀ се́рдца и҆зносѧ́щи. пла́чꙋщисѧ же на мѣ́стѣ, на нéмже стоѧ́хъ, ᲂу҆зрѣ́хъ горѣ̀ і҆кѡ́нꙋ прест҃ы́ѧ бц҃ы на стѣнѣ̀ стоѧ́щꙋю, и҆ реко́хъ къ нéй, неѿвра́тнѡ ѻ҆чесы̀ и҆ ᲂу҆мо́мъ зрѧ́щи: ѿ дв҃о вл҃це, ро́ждшаѧ пло́тїю бг҃а сло́ва! вѣ́мъ вои́стиннꙋ, вѣ́мъ, ꙗ҆́кѡ нѣ́сть тѝ достохва́льно, нижѐ благопрїѧ́тно, є҆́же зрѣ́ти мнѣ̀ си́це нечи́стѣй и҆ скве́рнѣй блꙋдни́цѣ на честнꙋ́ю і҆кѡ́нꙋ твою̀ пречⷭ҇тыѧ прⷭ҇нодв҃ы мр҃і́и, и҆мꙋ́щїѧ тѣ́ло и҆ дꙋ́шꙋ чи́стꙋ и҆ нескве́рнꙋ: пра́ведно же є҆́сть мнѣ̀ блꙋдни́цѣ возненави́дѣннѣй и҆ ѡ҆мерзе́ннѣй бы́ти ѿ твоеѧ̀ дѣ́вственныѧ чистоты̀. но поне́же слы́шахъ, ꙗ҆́кѡ сегѡ̀ ра́ди бг҃ъ чл҃вѣ́къ бы́сть, є҆го́же родила̀ є҆сѝ, да призове́тъ грѣ́шники на покаѧ́нїе: помозѝ мнѣ̀ є҆ди́нѣй не и҆мꙋ́щей ни ѿ когѡ́же по́мощи. повелѝ, да и҆ мнѣ̀ невозбране́нъ бꙋ́детъ въ це́рковь вхо́дъ: и҆ не лишѝ менѐ ви́дѣти честно́е дре́во, на нéмже пло́тїю пригвозди́сѧ бг҃ъ рожде́нный ѿ тебѐ, и҆́же кро́вь свою̀ за моѐ и҆збавле́нїе дадѐ. повелѝ, ѿ вл҃чце! да и҆ мнѣ̀ недосто́йной двє́ри ѿве́рзꙋтсѧ къ поклоне́нїю бж҃е́ственнагѡ кр҃та̀. и҆ бꙋ́ди мѝ ты̀ порꙋ́чница достовѣ́рнѣйшаѧ къ рожде́нномꙋ и҆з̾ тебѐ, ꙗ҆́кѡ ᲂу҆жѐ ктомꙋ̀ тѣлесѐ моегѡ̀ не и҆́мамъ ѡ҆скверни́ти

нико́имже нечи́стымъ блꙋже́нїѧ рꙋга́нїемъ: но є҆гда̀ дре́во ст҃о́е кр҃тное сн҃а твоегѡ̀ ᲂу҆зрю̀, мі́ра и҆ ꙗ҆́же въ мі́рѣ всегѡ̀ ѿве́ргꙋсѧ, и҆ а҆́бїе и҆зы́дꙋ, а҆́може ты̀ сама̀, ꙗ҆́кѡ порꙋ́чница моегѡ̀ спасе́нїѧ, наста́виши мѧ̀. сїѧ̑ ре́кши, и҆ ꙗ҆́кѡ нѣ́кое и҆звѣще́нїе прїе́мши, вѣ́рою разжже́на, и҆ наде́ждею на благоꙋтро́бїе бц҃ы ᲂу҆твержде́на, дви́гнꙋхсѧ ѿ ѻ҆́нагѡ мѣ́ста, на не́мже стоѧ́щи творѧ́хъ мл҃твꙋ, и҆ ше́дши па́ки ко входѧ́щымъ въ цр҃ковь примѣси́хсѧ, и҆ ᲂу҆жѐ никто́же бѣ̀ ѿрѣва́ѧй менѐ, и҆ никто́же возбранѧ́ѧй бы́ти мѝ близ̾ двере́й, и҆́миже въ цр҃ковь вхожда́хꙋ. прїѧ̀ ᲂу҆́бѡ мѧ̀ стра́хъ и҆ ᲂу҆́жасъ, и҆ всѧ̀ трепета́хъ и҆ трѧсо́хсѧ: та́же дости́гши двере́й, ꙗ҆̀же дото́лѣ затворе́ны мнѣ̀ бы́ша, без̾ трꙋда̀ внидо́хъ внꙋ́трь цр҃кве ст҃а̑ѧ ст҃ы́хъ, и҆ честна́гѡ и҆ животворѧ́щагѡ кр҃та̀ дре́во ви́дѣти сподо́бихсѧ, и҆ ви́дѣхъ та̑йны бж҃їѧ, и҆ ка́кѡ гото́въ є҆́сть прїима́ти ка́ющихсѧ: па́дши же на зе́млю, поклони́хсѧ честно́мꙋ дре́вꙋ кре́стномꙋ, и҆ лобыза́хъ є҆̀ со стра́хомъ, и҆ и҆зыдо́хъ, къ порꙋ́чницѣ мое́й прїитѝ тща́щисѧ. бы́вши же на ѻ҆́номъ мѣ́стѣ, и҆дѣ́же бѣ̀ порꙋ́чницы моеѧ̀ рꙋкописа́нїе, і҆кѡ́на є҆ѧ̀ ст҃а́ѧ, и҆ на кѡлѣ́на поклони́вшисѧ пред̾ пр҃нодв҃ою бц҃ею, сїѧ̑ и҆зреко́хъ глаго́лы: ты̀, ѿ пр҃ноблж҃е́ннаѧ дв҃о вл҃чце бц҃е! твоѐ на мнѣ̀ показꙋ́еши преблаго́е чл҃вѣколю́бїе. ты̀ недосто́йныѧ моеѧ̀ не гнꙋша́ешисѧ мл҃твы: ви́дѣхъ бо сла́вꙋ, ю҆́же впра́вдꙋ недосто́йно бѣ̀ мнѣ̀ зрѣ́ти блꙋ́дной. сла́ва бг҃ꙋ прїе́млющемꙋ тебѐ ра́ди покаѧ́нїе грѣ́шныхъ. что́же и҆́мамъ бо́лѣе грѣ́шнаѧ помы́слити и҆лѝ рещѝ; вре́мѧ є҆́сть ᲂу҆жѐ, вл҃чце, и҆спо́лнити за порꙋче́нїемъ твои́мъ є҆́же ѡ҆бѣща́хъ: ны́нѣ, а҆́може во́лиши, наста́ви мѧ̀, ны́нѣ бꙋ́ди мѝ про́чее спасе́нїѧ ᲂу҆чи́тельница, рꙋково́дствꙋющи на пꙋ́ть покаѧ́нїѧ. сїѧ̑ глаго́лѧ, слы́шахъ гла́съ и҆здале́ча вопїю́щъ: а҆́ще і҆орда́нъ пре́йдеши, до́бръ поко́й ѡ҆брѧ́щеши. а҆́зъ же гла́съ то́й ᲂу҆слы́шавши, и҆ ꙗ҆́кѡ менѐ ра́ди бы́сть, вѣ́ровавши, со слеза́ми воззва́хъ, на і҆кѡ́нꙋ бц҃ы зрѧ̀: вл҃чце, вл҃чце бц҃е, не ѡ҆ста́ви менѐ! и҆ си́це воззва́вши и҆зыдо́хъ и҆з̾ притво́ра церко́внагѡ, и҆ скороте́чнѡ ше́ствовахъ. и҆дꙋ́щꙋю же мѧ̀ ви́дѣ нѣ́кто, и҆ даде́ ми трѝ ца́ты, ре́кши: прїимѝ сїѧ̀, ѿ ма́ти! а҆́зъ же прїе́мши кꙋпи́хъ за ни́хъ трѝ хлѣ́ба. вопроси́хъ же хлѣбопрода́вца: кото́рый пꙋ́ть є҆́сть ко і҆орда́нꙋ; ᲂу҆вѣ́давши же врата̀ гра́дскаѧ сꙋ́щаѧ ко ѻ҆́ной странѣ̀, и҆зыдо́хъ, текꙋ́щи и҆ слезѧ́щи. вопроша́ющи же пꙋтѝ ѿ срѣта́ющихъ, де́нь то́й въ пꙋтѝ сконча́хъ, бѣ́ же къ тре́тїемꙋ часꙋ̀ днѐ, є҆гда̀ честны́й ст҃ы́й кр҃тъ

хр҃то́въ ви́дѣти сподо́бихсѧ, и҆ со́лнцꙋ ᲂу҆жѐ къ за́падꙋ преклóншꙋсѧ, достиго́хъ цр҃кве ст҃а́гѡ і҆ѡа́нна кр҃ти́телѧ, близ̾ і҆орда́на сꙋ́щїѧ, въ не́йже поклони́вшисѧ, снидо́хъ на і҆орда́нъ а҆́бїе, и҆ ѿ тоѧ̀ ст҃ы́ѧ воды̀ рꙋ́цѣ и҆ лицѐ ᲂу҆мы́хъ, и҆ ше́дши па́ки въ цр҃ковь причасти́хсѧ въ не́й пречⷭ҇тыхъ и҆ животворѧ́щихъ тл҃инъ хр҃то́выхъ, и҆ посе́мъ є҆ди́нагѡ ѿ хлѣ́бѡвъ полови́нꙋ снѣдо́хъ, и҆ ѿ воды̀ і҆орда́нскїѧ пи́хъ, на земли́ же но́щїю почи́хъ. и҆ воꙋ́трїе ра́нѡ ѡ҆брѣ́тши та́мѡ корабле́цъ ма́лъ, превезо́хсѧ на ѻ҆́нꙋ странꙋ̀ і҆орда́на, и҆ па́ки помоли́хсѧ наста́вницѣ мое́й бцⷣѣ, да наста́витъ мѧ̀, и҆дѣ́же є҆́й само́й є҆́сть благоꙋго́дно. прїидо́хъ ᲂу҆́бѡ въ пꙋсты́ню сїю̀, и҆ ѿто́лѣ да́же и҆ до дне́сь ᲂу҆дали́хсѧ бѣ́гаѧ, и҆ здѣ̀ водвори́хсѧ, ча́ѧ бг҃а спаса́ющагѡ мѧ̀ ѿ пренемога́нїѧ дꙋшѝ и҆ бꙋ́ри, ѡ҆бращáющꙋюсѧ къ немꙋ̀. зѡсі́ма же речѐ къ не́й: коли́кѡ лѣ́тъ є҆́сть, ѻ҆ госпожѐ моѧ̀, ѿне́лѣже въ се́й водворѧ́ешисѧ пꙋсты́ни; ѻ҆на́ же ѿвѣща̀: четы́редесѧть и҆ се́дмь лѣ́тъ разꙋмѣ́ю бы́ти, ѿне́лѣже и҆зыдо́хъ и҆з̾ ст҃а́гѡ гра́да. рече́ же зѡсі́ма: и҆ что̀ ѡ҆брѣта́еши на пи́щꙋ госпожѐ моѧ̀; ѻ҆на́ же речѐ: полтретьѧ̀ хлѣ́ба принесо́хъ преше́дши і҆орда́нъ, и҆̀же пома́лѣ и҆зсо́хше ѡ҆каменѣ́ша, и҆̀хже пома́лꙋ чрез̾ лѣ́та нѣ́каѧ вкꙋша́ющи сконча́хъ. рече́ же зѡсі́ма: ка́кѡ же безбѣ́днѡ пребыла̀ є҆сѝ толи́кое вре́мене разстоѧ́нїе, нико́емꙋже сопроти́внꙋ премѣне́нїю смꙋти́вшꙋ тѧ̀; ѿвѣща̀ ѻ҆на̀: ѡ҆ рѣ́чи мѧ̀ ны́нѣ вопроси́лъ є҆сѝ, а҆́вво зѡсі́мо, ѡ҆ не́йже ᲂу҆жаса́юсѧ глаго́лати: а҆́ще бо воспомѧнꙋ̀ толи̑кїѧ бѣды̀, ꙗ҆̀же претерпѣ́хъ, и҆ помышле́нїѧ лю̑таѧ смꙋти́вшаѧ мѧ̀, бою́сѧ, да не ка́кѡ па́ки ѿ ни́хъ ѡ҆бѧ́та бꙋ́дꙋ. рече́ же къ не́й зѡсі́ма: ничто́же ѡ҆ста́ви, ѻ҆ госпожѐ моѧ̀, є҆́же не возвѣсти́ти мѝ, є҆ди́ною бо ѡ҆ се́мъ вопроси́хъ тѧ̀, да всѧ̑ подро́бнꙋ и҆з̾ѧви́ши мѝ. ѻ҆на́ же речѐ къ немꙋ̀: вѣ́рꙋй мѝ, а҆́вво зѡсі́мо, седмьна́десѧть лѣ́тъ пребы́хъ въ пꙋсты́ни се́й, ꙗ҆́кѡ со ѕвѣрьмѝ лю́тыми, съ мои́ми безꙋ́мными похотьмѝ борю́щисѧ: є҆гда́ бо пи́щи вкꙋша́ти начина́хъ, жела́хъ мѧ́съ и҆ ры́бъ, ꙗ҆̀же мѝ бѧ́хꙋ во є҆гѵ́птѣ. жела́хъ же и҆ питїѧ̀ вїна̀ вожделѣ́ннагѡ мнѣ̀: мно́гѡ бо вїна̀ пїѧ́хъ въ мі́рѣ сꙋ́щи, здѣ́ же и҆ воды̀ ѿню́дъ не и҆мѣ́ющи, лю́тѣ жа́ждею пали́ма бѣ́хъ, и҆ бѣ́днѣ терпѧ́хъ: быва́ше же мѝ и҆ жела́нїе блꙋ́дныхъ пѣ́сней, ѕѣлѡ̀ смꙋща́ющее и҆ понꙋжда́ющее мѧ̀ пѣ́ти пѣ̑сни бѣсѡ́вскїѧ, и҆̀мже навыко́хъ. а҆́бїе же слезѧ́щи, и҆ въ пе́рси бїю́щисѧ, воспомина́хъ ѻ҆бѣ́ты, ꙗ҆̀же сотвори́хъ

исходѧ́щи, въ пꙋсты́ню сїю̀. быва́хъ же по́мысломъ пред̾ їкѡ́ною прест҃ыѧ бцⷣы спорꙋ́чницы моеѧ̀, и҆ пред̾ не́ю пла́кахсѧ, молѧ́щи ѿгна́ти ѿ менѐ помышле́нїѧ, сі́це ѻ҆каѧ́ннꙋю мою̀ дꙋ́шꙋ смꙋща̑ющаѧ: е҆гда́ же дово́льнѡ пла́кахсѧ, и҆ въ пе́рси оу҆се́рднѡ бїѧ́хъ, тогда̀ свѣ́тъ ви́дѣхъ ѿвсю́дꙋ мѧ̀ ѡ҆сїѧ́вшїй, и҆ тишина̀ ѿ треволне́нїѧ и҆з̾ъима́ющаѧ быва́ше мѝ. по́мыслы же на бл꙽ꙋ́дъ па́ки порѣва́ющыѧ мѧ̀, ка́кѡ тѝ и҆сповѣ́мъ, а҆́вво, простѝ: ѻ҆́гнь бо вн꙽ꙋ́трь се́рдца моегѡ̀ стра́стнагѡ возгара́шесѧ, и҆ всю̀ ѿвсю́дꙋ пала́ше мѧ̀, и҆ къ жела́нїю смѣше́нїѧ понꙋжда́ше. е҆гда́ же таково́е помышле́нїе прихожда́ше мѝ, поверга́хъ мѧ̀ на зе́млю, и҆ слеза́ми ѡ҆блива́хсѧ, помышлѧ́ющи са́мꙋю мнѣ̀ предстоѧ́ти спорꙋ́чницꙋ мою̀, престꙋпле́нїе моѐ сꙋдѧ́щꙋю, и҆ мꙋче́нїе за престꙋпле́нїе гро́знѡ показꙋ́ющꙋю, и҆ не воставах̀ъ ѿ поверже́нїѧ менѐ на зе́млю де́нь и҆ но́щь, до́ндеже сла́дкїй ѻ҆́ный свѣ́тъ ѡ҆сїѧва́ше мѧ̀, и҆ по́мыслы смꙋща́ющыѧ мѧ̀ ѿгонѧ́ше: ѻ҆́чи же моѝ къ спорꙋ́чницѣ мое́й возводѧ́хъ, непреста́ннѡ просѧ́щи по́мощи мнѣ̀ бѣ́дствꙋющей въ пꙋсты́нной пꙋчи́нѣ, ꙗ҆́коже и҆ вои́стиннꙋ помо́щницꙋ тꙋ̀ и҆мѣ́хъ и҆ къ покаѧ́нїю поспѣ́шницꙋ. и҆ та́кѡ скончах̀ъ седмьна́десѧть лѣ́тъ, безчи́сленныѧ бѣ́ды̑ пострада́вши. ѿто́лѣ же да́же до дне́сь помо́щница моѧ̀ бцⷣа во все́мъ, и҆ на всѧ̑ рꙋководѝтствꙋетъ мѧ̀. рече́ же зѡсі́ма къ не́й: не потре́бовала ли е҆сѝ про́чее пи́щи и҆лѝ ѡ҆дѣѧ́нїѧ; ѻ҆на́ же ѿвѣща̀: хлѣ́бы оу҆́бѡ ѻ҆́ныѧ скончавши въ седмина́десѧти лѣ́тѣхъ, пита́хсѧ ѕе́лїемъ ѡ҆брѣта́ющимсѧ въ пꙋсты́ни се́й: ѡ҆дѣѧ́нїе же, є҆́же и҆мѣ́хъ і҆ѻрда́нъ преше́дши, ѡ҆ ве́тхости и҆стлѣ̀, и҆ мно́гꙋю ѿ зимы̀ и҆ ѿ зно́ѧ нꙋ́ждꙋ претерпѣ́хъ, зно́емъ ѡ҆палѧ́ема и҆ зимо́ю ѡ҆мерза́ема и҆ трепе́щꙋща, ꙗ҆́коже и҆ мно́жицею па́дши на землѝ, а҆́ки безд꙽ꙋшна, ѿню́дъ недви́жима лежа́хъ, мно́гими и҆ разли́чными бѣда́ми, и҆ и҆скꙋше́нїѧми безмѣ́рными бори́ма. ѿто́лѣ же и҆ до дне́сь си́ла бж҃їѧ многоѻбра́знаѧ грѣ́шнꙋю мою̀ дꙋ́шꙋ и҆ тѣ́лꙋ смире́нное соблюдѐ: помышлѧ́ющи бо то́чїю, ѿ каковы́хъ мѧ̀ ѕѡ́лъ и҆зба́ви гдⷭ҇ь, пи́щꙋ неистощи́мꙋю стѧжа́хъ наде́ждꙋ спасе́нїѧ моегѡ̀: пита́юсѧ бо и҆ покрыва́юсѧ глаго́ломъ бж҃їимъ, содержа́щимъ всѧ́ческаѧ: и҆́бо не ѡ҆ хлѣ́бѣ є҆ди́номъ жи́въ бꙋ́детъ человѣ́къ. и҆ є҆ли́цы не и҆мѣ́ѧхꙋ покро́ва, въ ка́менїе ѡ҆блеко́шасѧ, є҆ли́кѡ и҆́хъ совлече́сѧ грѣхо́внагѡ ѡ҆дѣѧ́нїѧ. слы́шавъ же зѡсі́ма, ꙗ҆́кѡ и҆ словеса̀ ѿ писа́нїѧ воспомина́етъ, ѿ

мѡѷсеа же и҆ проро́къ и҆ ѿ кни́гъ ѱало́мскихъ, речѐ къ не́й: ѱалмѡ́мъ же и҆ и҆ны́мъ кни́гамъ, ѡ҆ госпожѐ, ᲂу҆чи́ласѧ ли є҆сѝ; ѻ҆на́ же слы́шавши сїѐ, ѡ҆скла́бисѧ, и҆ речѐ къ немꙋ̀: вѣ́рꙋй, человѣ́че, не ви́дѣхъ и҆на́гѡ человѣ́ка, ѿне́лѣже і҆орда́нъ преидо́хъ, кромѣ̀ твоегѡ̀ лица̀ дне́сь, и҆ нижѐ ѕвѣ́рѧ, ни и҆на́гѡ живо́тнагѡ ви́дѣхъ: кни́гамъ же никогда́же ᲂу҆чи́хсѧ, ни и҆на́гѡ чтꙋ́щагѡ и҆лѝ пою́щагѡ слы́шахъ, но сло́во бж҃їе жи́во и҆ дѣ́йственно ᲂу҆чи́тъ ра́зꙋмꙋ человѣ́ка, да́же до здѣ̀ коне́цъ сꙋ́щїѧ ѡ҆ мнѣ̀ повѣ́сти. нынѣ̀ ᲂу҆́бѡ заклина́ю тѧ̀ воплоще́нїемъ сло́ва бж҃їѧ, моли́тисѧ за мѧ̀ блꙋдни́цꙋ. сїѧ̑ є҆гда̀ ѻ҆на̀ и҆зречѐ, и҆ сло́во сконча̀, ᲂу҆стреми́сѧ ста́рецъ поклони́тисѧ, и҆ со слеза́ми возопѝ: благослове́нъ бг҃ъ творѧ́й вели̑каѧ и҆ стра̑шнаѧ, сла̑внаѧ же и҆ ди̑внаѧ неизрече́ннаѧ, и҆̑мже нѣ́сть числа̀. благослове́нъ бг҃ъ показа́вый мѝ, є҆ли̑ка да́рꙋетъ боѧ́щымсѧ є҆гѡ̀: вои́стиннꙋ не ѡ҆ставлѧ́еши взыскꙋ́ющихъ тебѐ, гд҃и. ѻ҆на́ же є҆́мши ста́рца, не попꙋстѝ томꙋ̀ соверше́ннѡ поклони́тисѧ є҆́й, и҆ речѐ къ немꙋ̀: сїѧ̑ всѧ̑, ꙗ҆̀же слы́шалъ є҆сѝ, ѻ҆́ч҃е, заклина́ю тѧ̀ і҆и҃сомъ хр҃то́мъ бг҃омъ сп҃си́телемъ на́шимъ, да никомꙋ́же рече́ши, до́ндеже бг҃ъ ѿ землѝ во́зметъ мѧ̀. нынѣ̀ же съ ми́ромъ ѿидѝ, и҆ па́ки въ грѧдꙋ́щее лѣ́то ᲂу҆́зриши мѧ̀ бж҃їей на́съ хранѧ́щей благода́ти. сотвори́ же гд҃а ра́ди то̀, є҆́же ти̑ нынѣ̀ повѣ́мъ, молѧ̀: въ по́стъ грѧдꙋ́щагѡ лѣ́та не преходѝ і҆орда́на, ꙗ҆́коже ѡ҆быко́сте твори́ти въ мн҃ты́рѣ. диблѧ́шесѧ же зѡсі́ма, ᲂу҆слы́шавъ, ꙗ҆́кѡ и҆ чи́нъ монасты́рскїй возвѣстѝ, и҆ ничто́же и҆́но глаго́лаше, кромѣ̀: сла́ва бг҃ꙋ даю́щемꙋ вели̑каѧ лю́бѧщымъ є҆гѡ̀. ѻ҆на́ же речѐ є҆мꙋ̀: пребꙋ́ди ᲂу҆́бо, ꙗ҆́коже глаго́лю ти̑, а҆́вво, въ мн҃ты́рѣ: и҆́бо и҆ хотѧ́щꙋ и҆зы́ти, не возмо́жно ти̑ бꙋ́детъ. во ст҃ы́й же вели́кїй четверто́къ, въ ве́черъ та́инственныѧ хр҃то́вы ве́чери, возмѝ ѿ животворѧ́щагѡ тѣ́ла и҆ кро́ве хр҃та̀ бг҃а на́шегѡ въ сосꙋ́дъ ст҃ы́й, досто́йный тако́вагѡ та́инства, принеси́ же и҆ пожди́ мѧ на ѻ҆́ной і҆орда́на странѣ̀, сꙋ́щей бли́з̾ селе́нїѧ мї́рскагѡ, да прише́дши причащꙋ́сѧ животворѧ́щихъ даро́въ: ѿне́лѣже бо прича́стихсѧ и҆́хъ въ це́ркви предте́чевѣ, пре́жде да́же і҆орда́нъ преидо́хъ, да́же до нынѣ̀ ст҃ы́ни тоѧ̀ не полꙋчи́хъ: нынѣ̀ же ᲂу҆се́рднѡ є҆ѧ̀ жела́ю, и҆ молю̀ тѧ, да не пре́зриши моегѡ̀ моле́нїѧ, но всѧ́чески принеси́ ми животворѧ́щее то̀ бж҃е́ственное та́инство, въ ѻ҆́ньже ча́съ гд҃ь своѧ̀ ᲂу҆чєникѝ ве́чери бж҃ественныѧ прича́стники сотворѝ. і҆ѡа́ннꙋ же и҆гꙋ́менꙋ монастырѧ̀, въ

не́мже живе́ши, рцы̀: внима́й тебѣ̀ и҆ ста́дꙋ твоемꙋ̀, нѣ̑каѧ бо та́мѡ творѧ́тсѧ тре́бꙋющаѧ и҆справле́нїѧ: ѻ҆ба́че хощꙋ̀, да не ны́нѣ то рече́ши є҆мꙋ̀, но є҆гда̀ гдⷭ҇ь повели́тъ тѝ. сїѧ̑ ре́кши, и҆ моле́нїѧ за сѧ̀ ѿ ста́рца и҆спроси́вши, во внꙋ́треннюю пꙋсты́ню ѿи́де. зѡсі́ма же поклони́сѧ до землѝ, цѣлова̀ мѣ́сто, и҆дѣ́же стоѧ̀ стѡпы̀ но́гъ є҆ѧ̀, даѧ̀ сла́вꙋ бг҃ꙋ, и҆ возврати́сѧ хвалѧ̀ и҆ благословѧ̀ хрⷭ҇та̀ бг҃а на́шего. преше́дъ же ѻ҆́нꙋю пꙋсты́ню, прїи́де въ мнⷭ҇ты́рь, въ ѻ҆́ньже де́нь возвраща́тисѧ ѡ҆быко́ша бра́тїѧ въ не́мъ живꙋ́щїи, и҆ въ то̀ лѣ́то ᲂу҆молча̀ всѧ̑, никомꙋ́же смѣ́ѧ и҆зрещѝ, ꙗ҆̀же ви́дѣ. въ себѣ́ же бг҃а молѧ́ше показа́ти є҆мꙋ̀ па́ки жела́емое лицѐ: скорбѧ́ше же и҆ тꙋжа́ше помышлѧ́ѧ долготꙋ̀ лѣ́тнѧгѡ тече́нїѧ, хотѧ̀ є҆ди́нымъ дне́мъ лѣ́тꙋ ѻ҆́номꙋ бы́ти, а҆́ще бы мо́щно бы́ло. є҆гда́ же прибли́жисѧ ст҃а́гѡ вели́кагѡ поста̀ пе́рваѧ недѣ́лѧ, а҆́бїе по ѻ҆бы́чаю и҆ чи́нꙋ монасты́рскомꙋ, сотвори́вше моли́твꙋ, и҆ні́и всѝ бра́тїѧ пою́ще и҆зыдо́ша въ пꙋсты́ню. зѡсі́мѣ же недꙋ́гомъ распале́нꙋ, нꙋжда̀ бѣ̀ ᲂу҆де́ржанꙋ въ мнⷭ҇тырѣ̀ ѡ҆ста́тисѧ. воспомѧнꙋ́ же то́й прпⷣбнꙋю ре́кшꙋю, ꙗ҆́кѡ, и҆ хотѧ́щꙋ тѝ и҆з̾ ѻ҆би́тели и҆зы́ти невозмо́жно бꙋ́детъ: но не по мно́гихъ дне́хъ ѿ недꙋ́га воста́въ, пребыва́ше въ монастырѣ̀. є҆гда́ же возврати́шасѧ бра́тїѧ, и҆ прибли́жисѧ ве́черъ та́инственныѧ хрⷭ҇то́вы ве́чери, сотворѝ зѡсі́ма завѣща́нное є҆мꙋ̀: вложѝ въ ма́лꙋю ча́шꙋ ѿ пречи́стагѡ тѣ́ла и҆ кро́ве хрⷭ҇та̀ бг҃а на́шегѡ. вложи́ же въ ко́шницꙋ и҆ смо́квей ма́лѡ сꙋше́ныхъ, и҆ фі́нїкѡвъ, и҆ ма́лѡ со́чива моче́на въ водѣ̀, и҆ и҆́де въ ве́черъ ѕѣлѡ̀ по́зденъ, и҆ сѣ́де на бре́зѣ і҆ѻрда́новѣ жды́й прпⷣбныѧ. ме́длѧщей же ст҃ѣ́й, зѡсі́ма не воздрема́сѧ, но неꙋкло́ннѡ зрѧ́ше въ пꙋсты́ню, ѡ҆жида́ѧ ви́дѣти ᲂу҆се́рднѡ жела́емое. глаго́лаше же въ себѣ̀ ста́рецъ, сѣдѧ̀: є҆да̀ ка́кѡ недосто́инство моѐ возбранѝ прїитѝ є҆́й, и҆лѝ прише́дши и҆ не ѡ҆брѣ́тши мѧ̀ возврати́сѧ; си́це же помышлѧ́ѧ, воздохнꙋ̀ и҆ прослези́сѧ, и҆ ѻ҆́чи на нб҃о возве́дъ бг҃а молѧ́ше, глаго́лѧ: не лишѝ менѐ влⷣко, и҆ па́ки да ви́ждꙋ лицѐ то̀, є҆́же ви́дѣти сподо́билъ мѧ̀ є҆сѝ: да не ѿидꙋ̀ то́щь, носѧ̀ моѧ̀ грѣхѝ на ѡ҆бличе́нїе моѐ. си́це со слеза́ми помоли́всѧ, во и҆но́е помышле́нїе пре́йде, глаго́лѧ въ себѣ̀: что̀ ᲂу҆́бѡ бꙋ́детъ, а҆́ще и҆ прїи́детъ, а҆ кораблѧ̀ нѣ́сть; ка́кѡ і҆ѻрда́нъ пре́йдетъ, и҆ ко мнѣ̀ прїи́детъ недосто́йномꙋ; ᲂу҆вы̀ моемꙋ̀ недосто́инствꙋ! ᲂу҆вы̀ мнѣ̀, кто́ мѧ такова́гѡ добра̀ лиши́тисѧ сотворѝ! та́кѡ помышлѧ́ющꙋ ста́рцꙋ, сѐ преподо́бнаѧ прїи́де,

и҆ на ѻ҆́ной странѣ̀ рѣкѝ ста̀, ѿню́дꙋже и҆дѧ́ше. зѡсі́ма же воста̀, ра́дꙋѧсѧ и҆ веселѧ́сѧ и҆ сла́вѧ бг҃а. но є҆щѐ съ по́мысломъ борѧ́шесѧ, ꙗ҆́кѡ не мо́жетъ та̀ прейтѝ і҆ѻрда́на: и҆ ви́дѣ ю҆̀ зна́менїемъ кр҃тнымъ і҆ѻрда́нъ зна́менавшꙋю, [всю́ бо но́щь тогда̀ лꙋна̀ сїѧ́ше, и҆ кꙋ́пнѡ съ тѣ́мъ зна́менїемъ взы́де ст҃ѧ́ѧ на во́дꙋ, и҆ ходѧ́щи верхꙋ̀ воды̀ къ немꙋ̀ грѧдѧ́ше. ѻ҆́нъ же хотѣ̀ поклони́тисѧ є҆́й, но та̀ возбранѝ є҆мꙋ̀ є҆щѐ по водѣ̀ ше́ствꙋющи, глаго́лѧ: что̀ твори́ши а҆́вво, свѧще́нникъ сы́й, и҆ носѧ̀ бж҃е́ственныѧ та҃и́ны; ѻ҆́нъ же послꙋ́ша глаго́лющїѧ, ꙗ҆́же соше́дши съ воды̀, речѐ къ ста́рцꙋ: благословѝ ѻ҆́ч҃е, благословѝ. ѻ҆́нъ же къ не́й ѿвѣщава́ѧ съ тре́петомъ, [ᲂу҆жа́съ бо є҆го̀ ѡ҆б҃ѧ̀ ѿ пред і҆вна́гѡ ви́дѣнїѧ,] речѐ: вои́стиннꙋ бг҃ъ нело́женъ є҆́сть, ѡ҆бѣща́вый ᲂу҆подо́битисебѣ̀ тѣ́хъ, и҆̀же себѐ по си́лѣ свое́й ѡ҆чища́ютъ: сла́ва тебѣ̀, хрⷭ҇тѐ бж҃е на́шъ, показа́вый мнѣ̀ рабо́ю твое́ю се́ю, коли́кѡ ѿстою̀ ѿ мѣ́ры соверше́нїѧ. сїѐ ре́кшаго моли̇̀ ѻ҆на̀ глаго́лати сѷ́мволъ ст҃ы́ѧ вѣ́ры: вѣ́рꙋю во є҆ди́наго бг҃а: и҆ моли́твꙋ гдⷭ҇ню: ѻ҆́ч҃е на́шъ, и҆̀же є҆сѝ на нб҃сѣ́хъ: и҆ сконча́ннѣй бы́вшей моли́твѣ, прича́сти́сѧ ст҃ѧ́ѧ пречи́стыхъ и҆ животворѧ́щихъ хрⷭ҇то́выхъ та҃и́нъ, и҆ по ѻ҆бы́чаю цѣлова̀ ста́рца. та́же на нб҃о рꙋ́цѣ воздѣ́вши воздохнꙋ̀, прослези́сѧ, и҆ возопѝ: ны́нѣ ѿпꙋща́еши рабꙋ̀ твою̀, вл҃ко, по глаго́лꙋ твоемꙋ̀ съ ми́ромъ, ꙗ҆́кѡ ви́дѣста ѻ҆́чи моѝ спасе́нїе твоѐ. и҆ глаго́ла къ ста́рцꙋ: простѝ, а҆́вво зѡсі́мо, є҆ще́ же и҆ дрꙋго́е моѐ жела́нїе и҆спо́лни: и҆дѝ ны́нѣ въ монасты́рь тво́й, бж҃їимъ ми́ромъ храни́мь, въ грѧдꙋ́щее же лѣ́то прїидѝ па́ки во ѻ҆́ный же пото́къ, и҆дѣ́же ти̇̀ пе́рвѣе собесѣ́довахъ: прїидѝ ᲂу҆бѡ, прїидѝ гд҃а ра́ди, и҆ па́ки ᲂу҆́зриши мѧ̀, ꙗ҆́коже хо́щетъ гдⷭ҇ь. ѻ҆́нъ же къ не́й ѿвѣща̀: хотѣ́лъ бы, а҆́ще бы мо́щно бы́ло, въ слѣ́дъ тебѐ ходи́ти, и҆ зрѣ́ти честно́е твоѐ лицѐ. молю́ же, сотворѝ є҆ди́но проси́мое ᲂу҆ тебѐ мно́ю ста́рцемъ: вкꙋсѝ ма́лѡ ѿ пи́щи, ю҆́же принесо́хъ сѣ́мѡ: и҆ сїѐ ре́къ, показа̀ є҆́й, є҆́же и҆мѣ̀ принесе́нное въ ко́шницѣ. ѻ҆на́ же пе́рстѡмъ краѧ́ми со́чива косне́вшисѧ, и҆ трѝ зерна̀ взе́мши, во своѧ̀ принесѐ ᲂу҆ста̀, и҆ речѐ: довлѣ́етъ сїѐ благода́ти дꙋ҃хо́внѣй, хранѧ́щей є҆стество̀ дꙋшѝ нескве́рненное: и҆ па́ки речѐ къ ста́рцꙋ: молѝ гд҃а ѡ҆ мнѣ̀, ѻ҆́тче мо́й, молѝ, помина́ѧ всегда̀ моѐ ѻ҆каѧ́нство. ѻ҆́нъ же поклони́сѧ пре́дъ нога́ми є҆ѧ̀, и҆ проша́ше ю҆̀, да мо́литсѧ къ бг҃ꙋ ѡ҆ цр҃кви и҆ ѡ҆ царѣ́хъ и҆ ѡ҆ не́мъ. сїе́ же и҆спроси́въ со слеза́ми, ѡ҆ста́ви ю҆̀ ѿитѝ, са́мъ стенѧ̀ и҆ рыда́ѧ: не смѣ́ѧше

бо надо́лзѣ ю҆̀ держа́ти, но а҆́ще бы и҆ хотѣ́лъ, неꙋдержи́ма бѣ̀. ѻ҆на́ же па́ки і҆орда́нъ зна́менавши, пре́йде то́й верхꙋ̀ воды̀, ꙗ҆́коже и҆ пре́жде. ста́рецъ же возврати́сѧ, ра́достїю и҆ стра́хомъ мно́гимъ содержи́мый, ᲂу҆корѧ́ѧ себѐ и҆ жалѣ́ѧ, ꙗ҆́кѡ и҆́мене преподо́бныѧ не ᲂу҆вѣ́да, ѻ҆ба́че ᲂу҆пова́ше сїѐ полꙋчи́ти во грѧдꙋ́щее лѣ́то. лѣ́тꙋ же мимоше́дшꙋ, по́йде зѡсі́ма па́ки въ пꙋсты́ню, всѧ̀ и҆спо́лнивши по ѻ҆бы́чаю, и҆ теча́ше ко ѻ҆́номꙋ преди́вномꙋ видѣ́нїю: преше́дъ же пꙋсты́ннꙋю долготꙋ̀, и҆ дости́гъ нѣ́кїихъ зна́менїй, показꙋ́ющихъ и҆ско́мое мѣ́сто, ѡ҆зира́ше десна̑ѧ и҆ шꙋ́ѧѧ, и҆ всю́дꙋ смотрѧ́ше ѻ҆чи́ма, а҆́ки лове́цъ нѣ́кїй и҆скꙋ́снѣйшїй, гдѣ́ бы ᲂу҆го́дный полꙋчи́лъ ло́въ. є҆гда́ же ни ѿкꙋ́дꙋ что̀ дви́жꙋщеесѧ та́кѡ ви́дѣ, нача̀ себѐ ѡ҆блива́ти слеза́ми, и҆ возве́дъ на нб҃о ѻ҆́чи, молѧ́шесѧ бг҃ꙋ, глаго́лѧ: покажи́ ми, гдⷭ҇и, сокро́вище твоѐ некра́домое, є҆́же въ пꙋсты́ни се́й скры́лъ є҆сѝ: покажѝ мнѣ̀ (молю́сѧ) во пло́ти а҆́гг҃ла, є҆мꙋ́же соравни́тисѧ нѣ́сть досто́инъ ве́сь мі́ръ. си́це молѧ́щисѧ, дости́же мѣ́ста, є҆́же пото́къ зна́меноваше, и҆ ста́въ на краѝ тогѡ̀, ви́дѣ на странѣ̀ сꙋ́щей къ восто́кꙋ преподо́бнꙋю лежа́щꙋю ме́ртвꙋ, рꙋ́цѣ, ꙗ҆́коже достоѧ́ше, согбе́нны, и҆ лицѐ на восто́къ ѡ҆бращéнно и҆мꙋ́щꙋю, къ не́йже прите́къ, но́зѣ блаже́нныѧ слеза́ми свои́ми ᲂу҆мыва́ше: ни кото́рой бо и҆но́й ча́сти тѣ́ла дерзнꙋ́лъ коснꙋ́тисѧ. пла́кавъ же мно́гѡ, и҆ ѱалмы̀ прили́чныѧ вре́мени тоѧ̀ потре́бы и҆зре́къ, сотворѝ мл҃твꙋ погребе́нїѧ, и҆ речѐ къ себѣ̀: погребсти́ ли и҆́мамъ преподо́бныѧ тѣ́ло, є҆да́ ли неꙋго́дно бл҃же́ннѣй сїѐ бꙋ́детъ; и҆ сїѧ̑ въ мы́сли свое́й глаго́лѧ, ви́дѣ при главѣ̀ є҆ѧ̀ и҆з҆ѻбраже́нное писа́нїе на землѝ сїѐ: погребѝ, а҆́вво зѡсі́мо, на се́мъ мѣ́стѣ смире́нныѧ марі́и тѣ́ло, ѿда́ждь пе́рсть пе́рсти: моли́ же гдⷭ҇а за мѧ̀ преста́вльшꙋюсѧ мцⷭ҇а фармꙋ́фїа є҆гѵ́петски, ри́мски же а҆прі́ллїа въ а҃ де́нь, въ са́мꙋю но́щь сп҃си́тельныѧ хрⷭ҇то́вы стрⷭ҇ти, по причаще́нїи бж҃е́ственныѧ та́йныѧ ве́чери. сїѐ написа́нїе проче́тъ ста́рецъ, пе́рвѣе помышлѧ́ше, кто́ є҆сть писа́вый; ѻ҆на́ бо, ꙗ҆́коже речѐ, не вѣ́дѧше писа́нїѧ: ѻ҆ба́че возра́довасѧ ѕѣлѡ̀, ꙗ҆́кѡ и҆́мѧ преподо́бныѧ ᲂу҆вѣ́да. позна́ же, ꙗ҆́кѡ є҆гда̀ преподо́бнаѧ бж҃е́ственныхъ та̑инъ при і҆орда́нѣ причасти́сѧ, а҆́бїе на мѣ́стѣ то́мъ бы́сть, и҆дѣ́же тогда̀ и҆ преста́висѧ: и҆ а҆́може ѻ҆́нъ ше́ствова пꙋ́ть, два́десѧть дне́й трꙋдѧ́сѧ, та́мѡ во є҆ди́нъ ча́съ марі́а пре́йде, и҆ а҆́бїе къ бг҃ꙋ ѿи́де. сла́вѧ же бг҃а ста́рецъ, и҆ слеза́ми ѡ҆моча́ѧ зе́млю и҆ тѣ́ло преподо́бныѧ,

и҆ речѐ къ себѣ̀: вре́мѧ є҆́сть, ѿ ста́рче зѡсі́мо! повелѣ́нное тебѣ̀ соверши́ти, но ка́кѡ сотвори́ши, ѻ҆каѧ́нне, и҆скопа́нїе, въ рꙋка́хъ ничесо́же и҆мѣ́ѧ; и҆ сїѐ ре́къ: ви́дѣ не дале́че дре́вце ма́лое пове́рженное въ пꙋсты́ни, є҆́же взе́мъ, нача̀ и҆́мъ копа́ти: сꙋха́ же сꙋ́щи землѧ̀, ника́коже послꙋ́шаше трꙋжда́ющагосѧ ста́рца, и҆́же копа́ше по́томъ ѡ҆блива́емь, но ничто́же ᲂу҆спѣ́ти можа́ше. воздохнꙋ́въ же ѕѣлѡ́ и҆з̾ глꙋбины̀ дꙋ́ха, ви́дѣ льва̀ вели́ка тѣ́лꙋ преподо́бныѧ марі́и предстоѧ́ща, и҆ но́зѣ є҆ѧ̀ ли́жꙋща, є҆го́же ᲂу҆зрѣ́въ, тре́петенъ бы́сть, ᲂу҆боѧ́сѧ ѕвѣ́рѧ, па́че же воспомѧнꙋ́въ блаже́нною рече́нное, ꙗ҆́кѡ никогда́же ѕвѣре́й ви́дѣ: зна́менавсѧ же кр҃тнымъ зна́менїемъ, вѣ́рова, ꙗ҆́кѡ невре́днѡ бꙋ́детъ сохране́нъ си́лою лежа́щїѧ. ле́въ же нача̀ приближа́тисѧ ти́хѡ къ ста́рцꙋ, ласка́ѧсѧ помава́нми, а҆́ки цѣлꙋ́ѧ. зѡсі́ма же речѐ ко львꙋ̀: поне́же, ѿ ѕвѣ́рю! вели́каѧ сїѧ̀ повелѣ̀ мнѣ̀ погребстѝ є҆ѧ̀ тѣ́ло, а҆́зъ же ста́ръ є҆́смь, и҆ не могꙋ̀ и҆скопа́ти гро́ба, ниже́ бо и҆́мамъ ѻ҆рꙋ́дїѧ къ копа́нїю потре́бнагѡ, и҆ въ толи́комъ разстоѧ́нїи ѿ ѻ҆би́тели не могꙋ̀ ско́рѡ возврати́тисѧ, и҆ принестѝ є҆̀: сотворѝ ᲂу҆̀бо ты̀ копа́нїе ноготьмѝ твои́ми, да ѿда́мъ землѝ преподо́бныѧ тѣ́ло. и҆ а҆́бїе глаго́лъ се́й слы́шавъ ле́въ, и҆скопа̀ пре́дними нога́ми ро́въ, є҆ли́кѡ дово́льно бѣ̀ покры́ти погреба́емое. па́ки ᲂу҆́бѡ ста́рецъ преподо́бныѧ но́зѣ слеза́ми ѡ҆мы́въ, и҆ мно́гѡ моли́всѧ є҆́й за всѧ̑ моли́тисѧ, покры̀ тѣ́ло є҆ѧ̀ земле́ю на́го сꙋ́щее, и҆ ничто́же и҆́но и҆мѣ́ющее, то́чїю ѻ҆́нꙋю ѻ҆де́ждꙋ ве́тхꙋю раздра́ннꙋю, пове́рженнꙋю и҆спе́рва ѿ зѡсі́мы, є҆́юже марі́а покры̀ тогда̀ нѣ̑кїѧ своегѡ̀ тѣ́ла ча̑сти. та́же ѿидо́ша ѻ҆́ба, ле́въ во внꙋ́треннюю. пꙋсты́ню, ꙗ҆́кѡ ѻ҆вча̀ ти́хѡ ѿлꙋчи́сѧ, зѡсі́ма же во своѧ̑ возврати́сѧ, благословѧ̀ и҆ хвалѧ̀ хр҃та̀ бг҃а на́шего. и҆ прише́дъ въ монасты́рь, всѣ̑мъ мона́хѡмъ повѣ́да ѡ҆ преподо́бнѣй се́й марі́и, ничто́же скры́въ, є҆́же ви́дѣ, и҆ є҆́же слы́ша ѿ неѧ̀, ꙗ҆́кѡ всѣ̑мъ слы́шащымъ вели̑чїѧ бж҃їѧ ᲂу҆диви́тисѧ, со стра́хомъ же, вѣ́рою и҆ любо́вїю твори́ти па́мѧть, и҆ почита́ти де́нь преставле́нїѧ преподо́бныѧ сеѧ̀ марі́и. і҆ѡа́ннъ же и҆гꙋ́менъ ѡ҆брѣ́те нѣ̑кїѧ въ монастырѣ̀ тре́бꙋющыѧ и҆справле́нїѧ, по словесѝ преподо́бныѧ, и҆ сїѧ̑ по́мощїю бж҃їею и҆спра́ви. зѡсі́ма же пожи́вши бг҃оꙋго́днѡ, бли́зъ ста̀ лѣ́тъ сы́й, сконча̀ въ то́мъ монастырѣ̀ жи́знь вре́меннꙋю, и҆ ѿи́де на вѣ́чнꙋю ко гдⷭ҇ꙋ: и҆ ѡ҆ста́виша мона́си тогѡ̀ монастырѧ̀ ненапи́санное та́мѡ сїѐ ѡ҆ преподо́бнѣй марі́и се́й сло́во, но по

воспрїима́нїю є҆ди́ни ѿ дрꙋги́хъ глаго́люще, и҆ во ѻ҆́бщꙋю предлага́юще по́льзꙋ по́вѣсть слы́шащымъ: писа́нїемъ же то̀ пре́дано дото́лѣ не слы́шасѧ. а҆́зъ же (глаго́летъ сѡфро́нїй ст҃ы́й) є҆́же ненапи́санное прїѧ́хъ, пи́санною по́вѣстїю и҆з҆ѧви́хъ. а҆́ще же и҆ни́и житїѐ сеѧ̀ преподо́бныѧ списа́ша, лꙋ́чше вѣ́дꙋще, то̀ не оу҆̀ въ моѐ вѣ́дѣнїе прїи́де: ѻ҆ба́че и҆ а҆́зъ коли́кѡ возмого́хъ, но си́лѣ мое́й написа́хъ, ничто́же па́че и҆́стинныѧ по́вѣсти предпоче́тъ. бг҃ъ же преди̑внаѧ творѧ́й чꙋдеса̀, и҆ вели́кими воздаѧ́й дарова́нїи съ вѣ́рою къ немꙋ̀ прибѣга́ющымъ, да да́стъ мздꙋ̀ приѡбрѣта́ющымъ по́льзꙋ ѿ сеѧ̀ по́вѣсти, чтꙋ́щымъ сїѐ и҆ слы́шащымъ, и҆ потща́вшемꙋсѧ преда́ти по́вѣсть сїю̀ написа́нїемъ: и҆ да сподо́битъ и҆̀хъ благі́ѧ ча́сти марі́и сеѧ̀ блаже́нныѧ со всѣ́ми, бг҃омы́слїемъ и҆ трꙋда́ми бл҃гоꙋгоди́вшими є҆мꙋ̀ ѿ вѣ́ка. дади́мъ же и҆ мы̀ сла́вꙋ бг҃ꙋ цр҃ю̀ вѣ́чномꙋ, да и҆ на́съ сподо́битъ ми́лость ѡ҆брѣстѝ въ де́нь сꙋ́дный ѡ҆ хр҃тѣ̀ і҆и҃сѣ гд҃ѣ на́шемъ: є҆мꙋ́же подоба́етъ всѧ́каѧ сла́ва, че́сть и҆ держа́ва, и҆ поклоне́нїе, со ѻ҆ц҃е́мъ и҆ прест҃ы́мъ и҆ животворѧ́щимъ дх҃омъ, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ, а҆ми́нь.

Teraz, wg Synaksarionu, bywa czytany ***żywot św. Marii Egipcjanki****,*

część druga.

Oto, co opowiedziała o sobie nieznajoma: Urodziłam się w Egipcie. Mając dwanaście lat, odrzuciwszy miłość rodziców, udałam się do Aleksandrii i tam straciłam dziewiczą czystość. Bez wstydu i zgrozy nie mogę nawet wspominać o tych bezeceństwach, których się dopuszczałam. Siedemnaście lat oddawałam się straszliwym grzechom. I oto raz ujrzałam tłum ludzi z Egiptu i Libii, kierujący się w stronę morza. Spytałam jednego z nich: dokąd podążają? Ten odpowiedział, że odpływają do Jerozolimy na święto Podniesienia Krzyża Pańskiego. Zabrałam się z nimi, nie mając niczego, czym mogłabym zapłacić za przejazd i wyżywienie. Byłam pewna, że moje zepsucie dostarczy mi wszystkiego, co będzie potrzebne, dlatego bez cienia wstydu przystałam do grupy młodych ludzi i wraz z nimi weszłam na statek. Tonęłam wręcz w bezeceństwach, a potem tego samego, jeśli nie w jeszcze większym stopniu, dopuszczałam się w Jerozolimie.

Nadszedł dzień święta. Ludzie szli do świątyni. Ja również udałam się ze wszystkimi i stanęłam w przedsionku. Ale gdy doszłam do drzwi, niewidzialna siła Boża odrzuciła mnie od wejścia. Wszyscy wchodzili i nikomu nikt nie przeszkadzał, a ja trzy-cztery razy próbowałam wejść do świątyni, i za każdym razem jakaś niewidoczna ręka nie wpuszczała mnie. Ciągle tkwiłam w przedsionku. W wielkim zmieszaniu stałam u drzwi, zastanawiając się, z jakiej przyczyny nie mogę wejść do środka. I w końcu zbawcza siła Boża oświeciła oczy mej duszy, i gdy ogarnęłam spojrzeniem dotychczasowe obrzydliwe życie, wszystko zrozumiałam. Płacząc, uderzałam się w piersi i gorzko łkałam. W końcu podniosłam oczy i ujrzałam na ścianie ikonę Matki Bożej. Długo kierowałam swe błagania ku Władczyni Niebios, aby zmiłowała się nade mną, wielką grzesznicą, i otworzyła mi wejście do świątyni.

Potem z drżeniem i nadzieją podeszłam do drzwi, które tym razem minęłam bez żadnych przeszkód, po czym mogłam wraz z innymi wejść i pokłonić się Życiodajnemu Krzyżowi. Dzięki temu upewniłam się, że Bóg nie odrzuca skruszonego grzesznika, jakim by wielkim grzesznikiem nie był. Pocałowawszy Święty Krzyż powróciłam do ikony Przenajświętszej Bogurodzicy i tam, podziękowawszy za niezmierzone miłosierdzie, poprosiłam o wskazówki wiodące ku pokajaniu. I wtedy,

jakby z oddali, dał się słyszeć głos: „Za Jordanem odnajdziesz pełne ukojenie”. Ze łzami wykrzyknęłam, aby Najświętsza Bogurodzica mnie nie opuszczała, po czym podążyłam wypełnić wskazanie. Po drodze ktoś dał mi trzy monety, mówiąc: „Przyjmij to, matko”. Z trzema chlebami, które kupiłam za te pieniądze, podążyłam za rzekę Jordan, i drogą, wskazaną mi przez ludzi, doszłam o zachodzie słońca do cerkwi świętego Jana Chrzciciela, położonej nad samą rzeką. Po modlitwie w świątyni umyłam w tej oświęconej wodzie twarz i ręce, po czym powróciwszy do świątyni przyjęłam Tajemnice Ciała i Krwi Pańskiej.

Posiliwszy się połową chleba zasnęłam na ziemi, a rano przeprawiłam się na drugi brzeg w niewielkiej łódce. I tak w końcu dotarłam na pustynię, gdzie trwam w oczekiwaniu wybawienia od cierpień ciała i duszy”.

Niewiasta umilkła. W ten sposób wyspowiadała się starcowi ze swej przeszłości, ale niczego nie opowiedziała o swym życiu na pustyni. Zosima jednak prosił, aby opowiedziała i o tym. Wypełniając tę prośbę pokutnica opowiedziała następującą historię.

Przeżyła na pustyni 17 lat. Kiedy zjadła pozostałe dwa i pół chleba, za pożywienie musiały służyć jedynie rośliny. Straszne zmagania z przeróżnymi przeciwnościami trwały bardzo długo. Święta kobieta cierpiała z głodu i pragnienia tym mocniej, gdyż prześladowały ją myśli o mięsie i winie, którymi raczyła się obficie w przeszłości, lub gdy zły duch wskrzeszał w jej pamięci rozpustne piosenki, do których była przyzwyczajona. W tej walce z żądzami, atakującymi ją niczym dzikie bestie, pomoc i ukojenie przynosiła jedynie gorąca modlitwa do Boga i Przenajświętszej Bogarodzicy.

Odzież Marii z upływem czasu wytarła się zupełnie, tak więc ciało jej narażone było za dnia na palące promienie słońca, nocą zaś na surowy chłód. Nieraz, cierpiąc duchem i ciałem, padała nieprzytomna na piasek, udręczona przez żar lub pokryta lodem. Ale Królowa Niebios nie odmawiała jej swej pomocy. „Wspominając – mówiła starcowi – od jakiego zła wybawił mnie Pan, znajduję dla siebie niewyczerpane źródło pożywienia w nadziei na zbawienie; wszechmocne słowo Boże karmi mnie i przyodziewa, bowiem nie samym tylko chlebem żyje człowiek. I zrzuciwszy szaty grzechu nie mają schronienia, ukrywając się wśród kamiennych szczelin”. Słysząc, że kobieta przytacza cytaty z Pisma Świętego, starzec spytał, czy nie zgłębiała wcześniej Biblii. „Przez cały

czas swego życia na pustyni – odpowiedziała – nikogo z ludzi, prócz ciebie, nie widziałam. Nie znałam też ksiąg. Jedynym mym przewodnikiem jest głos Boży, brzmiący w sercu. Ale dość już, dość opowiadań! Zaklinam cię Słowem Bożym, które przyjęło Ciało, módl się za mnie, grzesznicę!". Zosima ze łzami rzekł: „Niech będzie błogosławiony Bóg, czyniący niewypowiedziane cuda. Niech Bóg będzie błogosławiony za Jego miłość do mnie! Zaprawdę, Panie, nie odrzucasz tych, którzy ku Tobie zdążają!".

Święta poprosiła starca, aby do chwili jej śmierci nikomu o niej nie opowiadał. „W następnym roku – powiedziała na koniec – nie wychodź z monasteru. Zresztą, i tak nie będziesz mógł tego uczynić. W Wielki Czwartek przyjdź na brzeg Jordanu i pozwól mi dostąpić zjednoczenia z Bogiem, udzielając Tajemnic Ciała i Krwi Pańskiej... Później przekaż ojcu Janowi, przełożonemu monasteru, w którym mieszkasz, by ten uważniej spoglądał na siebie i na powierzone mu duchowne stado".

Kiedy w następnym roku na początku Wielkiego Postu wszyscy bracia kierowali swe kroki ku miejscom pustynnym, nasz starzec leżał chory. Wtedy wspomniał słowa świętej niewiasty i pragnąc spełnić jej prośbę, wyruszył w Wielki Czwartek na brzeg Jordanu, zabierając ze sobą Święte Dary. Gdy przybył na miejsce, ujrzał, jak Maria, przeżegnawszy się zamaszyście, przechodzi rzekę tak, jakby to był suchy ląd. Na jej prośbę odmówił Symbol Wiary i Modlitwę Pańską, potem udzielił jej komunii. Wówczas kobieta, wyciągnąwszy ręce ku górze, wykrzyknęła: „Teraz odpuszczasz, Panie, służebnicę Twoją w pokoju, według słowa Twego, gdyż oczy moje widziały Twe zbawienie!", zwracając się zaś do starca, rzekła: „Błagam cię, ojcze, w czasie następnego postu przyjdź do tej rzeczki, gdzie kiedyś rozmawialiśmy". Zosima zaproponował jej jedzenie, ale kobieta przyjęła tylko trzy ziarna pszenicy, po czym przeżegnała się i przeszła na drugi brzeg, jak po lądzie, znikając w dali pustyni.

Starzec, zgodnie ze zwyczajem monasteru, w następnym roku znów udał się na pustynię do miejsca, gdzie po raz pierwszy spotkał świętą Marię. Ale tym razem nie zastał jej wśród żywych. Spoczywała z rękami złożonymi na piersiach i z twarzą zwróconą ku wschodowi, a u wezgłowia, na piasku, znajdował się napis: „Pochowaj tu, ojcze Zosimo, ciało pokornej Marii, oddaj proch prochowi. Módl się do Boga za mnie, zmarłą w miesiącu kwietniu, w pierwszy jego dzień, po przyjęciu Świętych Darów". Odmówiwszy stosowne modlitwy i psalmy, starzec z czcią

pogrzebał ciało świętej w dole, wyrytym przez nie wiadomo skąd przybyłego lwa. Po powrocie do monasteru opowiedział całą tę historię braciom, ku wielkiej chwale Bożej".

Święta Maria z Egiptu doświadczyła w swym życiu głębi grzechu i wyżyn świętości, pokazując, że Bóg pragnie zbawienia wszystkich ludzi. Jej śmierć miała miejsce 1 kwietnia 522 roku, w czasach panowania cesarza Bizancjum Justyna Starszego, następcy świętego Justyniana, obrońcy i opiekuna prawosławia.

Та́же трипѣ́снецъ, безъ̀ покло́нѡвъ, гла́съ и҃.

Пѣ́снь д҃.

Ірмо́съ: Оу҆слы́шахъ гдⷭ҇и / смотре́нїѧ твоегѡ̀ та́инство, / разꙋмѣ́хъ дѣла̀ твоѧ̑, / и҆ просла́вихъ твоѐ бж҃ество̀.

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆пⷭ҇ли, моли́те бг҃а о на́с.

Воздержа́нїемъ пожи́вше / просвѣще́ннїи хрⷭ҇тѡ́вы а҆пⷭ҇ли, / воздержа́нїѧ вре́мѧ на́мъ / хода́тайствы бж҃е́ственными оу҆тиша́ютъ.

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆пⷭ҇ли, моли́те бг҃а о на́с.

Двоенадесѧтострꙋ́нный ѻ҆рга́нъ, / пѣ́снь воспѣ̀ сп҃си́тельнꙋю, / оу҆ченикѡ́въ ли́къ бж҃е́ственный, / лꙋка̑ваѧ возмꙋща́ѧ гласова̑нїѧ.

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆пⷭ҇ли, моли́те бг҃а о на́с.

Ѡ҆дожде́нїемъ дх҃о́внымъ / всю̀ подсо́лнечнꙋю напои́сте, / сꙋ́шꙋ ѿгна́вше многобо́жїѧ всебл҃же́ннїи.

Запѣ́въ: Прест҃а́ѧ бцⷣе, сп҃сѝ на́съ.

Бг҃оро́диченъ: Смири́вшасѧ сп҃си́ мѧ, / высокомꙋ́дреннѡ пожи́вшаго, / ро́ждшаѧ возне́сшаго смире́нное є҆стество̀, / дв҃о всечⷭ҇таѧ.

И҆ный. Гла́съ то́йже. Ірмо́съ: Оу҆слы́шахъ гдⷭ҇и:

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆пⷭ҇ли, моли́те бг҃а о на́с.

А҆пⷭ҇льское всечⷭ҇тно́е ликостоѧ́нїе, / зижди́телѧ всѣ́хъ молѧ́щее, / просѝ поми́ловати ны̀ восхвалѧ́ющыѧ тѧ̀.

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆пⷭ҇ли, моли́те бг҃а о на́с.

Ꙗ҆́кѡ дѣ́лателє сꙋ́ще хрⷭ҇тѡ́вы а҆пⷭ҇ли, / во все́мъ мі́рѣ бж҃е́ственнымъ сло́вомъ воздѣ́лавшїи, / прино́сите плоды̀ є҆мꙋ̀ всегда̀.

Trójpieśń bez pokłonów, ton 8.

PIEŚŃ IV

Irmos: *Usłyszałem, Panie, o tajemnicy Twego Wcielenia, zrozumiałem Twoje dzieła i wychwaliłem Twą Boskość.*

Święci Apostołowie, módlcie się za nami do Boga

Żyjąc wstrzemięźliwie, oświeceni apostołowie Chrystusa, swym orędownictwem u Boga w czas wstrzemięźliwości i nam przynoszą ulgę.

Święci Apostołowie, módlcie się za nami do Boga

Uczniów Boży zastęp, instrument dwunastostrunny, wyśpiewuje pieśń zbawienną fałszywe zagłuszając hymny.

Święci Apostołowie, módlcie się za nami do Boga

Rosą duchową napoiliście świat cały, o błogosławieni, pokonując posuchę wielobóstwa.

Przenajświętsza Bogurodzico, wybaw nas

Dziewico Najczystsza, któraś zrodziła Tego, Który wywyższył pokorne jestestwo, wybaw mnie, niegdyś pysznego, dziś już napełnionego pokorą.

Inna [trójpieśń]. Ton ten sam. Irmos: *Usłyszałem, Panie…*

Święci Apostołowie, módlcie się za nami do Boga

Apostolski zastępie czcigodny, modlący się do Wszechstwórcy, wybłagaj zmiłowanie nam, którzy Cię wielbimy.

Święci Apostołowie, módlcie się za nami do Boga

Apostołowie Chrystusowi, będąc oraczami, po całym świecie słowem Bożym orząc, plony Mu zawsze przynoście.

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆п҃ли, моли́те бг҃а о на́с.

Вїногра́дъ бы́сте хр҃то́въ / вои́стиннꙋ возлю́бленный, / вїно́ бо дх҃о́вное и҆сточи́сте мі́рꙋ а҆п҃ли.

Запѣ́въ: Прест҃а́ѧ тр҃це бж҃е на́шъ, сла́ва тебѣ̀.

Тр҃ченъ: Преначáльнаѧ, соѡбра́знаѧ, / всеси́льнѣйшаѧ тр҃це ст҃а́ѧ, / ѻ҆́ч҃е, сло́ве и҆ дш҃е ст҃ы́й, / бж҃е, свѣ́те и҆ животѐ, / сохранѝ ста́до твоѐ.

Запѣ́въ: Прест҃а́ѧ бц҃е, сп҃сѝ на́съ.

Бг҃оро́диченъ: Ра́дꙋйсѧ, пр҃то́ле ѻ҆гнезра́чный, / ра́дꙋйсѧ, свѣти́льниче свѣщено́сный, / ра́дꙋйсѧ, горо̀ ѡ҆сщ҃е́нїѧ, ковче́же жи́зни, / ст҃ы́хъ ст҃а́ѧ сѣ́не.

Вели́кагѡ канѡ́на і҆рмо́съ: Ѹ҆слы́ша прр҃о́къ прише́ствїе твоѐ гд҃и, и҆ ѹ҆боѧ́сѧ, / ꙗ҆́кѡ хо́щеши ѿ дв҃ы роди́тисѧ, / и҆ человѣ́кѡмъ ꙗ҆ви́тисѧ, и҆ глаго́лаше: / ѹ҆слы́шахъ слꙋ́хъ тво́й, и҆ ѹ҆боѧ́хсѧ, / сла́ва си́лѣ твое́й гд҃и.

Дѣ́лъ твои́хъ да не пре́зриши, / созда́нїѧ твоегѡ̀ да не ѡ҆ста́виши, правосꙋ́де, / а҆́ще и҆ є҆ди́нъ согрѣши́хъ, ꙗ҆́кѡ человѣ́къ, / па́че всѧ́кагѡ человѣ́ка, чл҃вѣколю́бче, / но и҆́маши, ꙗ҆́кѡ гд҃ь всѣ́хъ, / вла́сть ѡ҆ставлѧ́ти грѣхѝ.

Приближа́етсѧ, дꙋшѐ, коне́цъ, приближа́етсѧ, / и҆ неради́ши, ни гото́вишисѧ: / вре́мѧ сокраща́етсѧ, воста́ни, бли́зъ при две́рехъ сꙋдїѧ̀ є҆́сть: / ꙗ҆́кѡ со́нїе, ꙗ҆́кѡ цвѣ́тъ, вре́мѧ житїѧ̀ тече́тъ: / что̀ всꙋ́е мѧте́мсѧ;

Święci Apostołowie, módlcie się za nami do Boga

Zaprawdę umiłowaną winoroślą Chrystusową byliście, o Apostołowie, wytłoczyliście bowiem światu wino duchowe.

Przenajświętsza Trójco, Boże nasz, chwała Tobie

Trójco Święta, niemająca początku, współistotna, wszechpotężna: Ojcze, Słowo i Duchu Święty, Boże, Światłości i Życie, uchroń Twe stado.

Przenajświętsza Bogarodzico, wybaw nas

Bądź pozdrowiony, Tronie Ognisty, witaj, Świeczniku Światłość niosący, raduj się, Góro poświęcenia, Arko Życia, Namiocie Świętego Świętych.

Irmos Wielkiego Kanonu: *Prorok usłyszał o Twym przyjściu, Panie i ogarnęła go bojaźń, że chcesz się narodzić z Dziewicy i w ciele ludziom chcesz się objawić, i powiedział: „Twą wieść usłyszałem, i uląkłem się". Chwała mocy Twojej, Panie!*

Dziełami swymi nie pogardzaj, nie porzucaj stworzenia swego, Sędzio Sprawiedliwy, chociaż sam jeden jako człowiek zgrzeszyłem najciężej ze wszystkich, to przecież Ty, jako Miłujący człowieka, Pan wszystkich, masz władzę odpuszczenia grzechów.

Nadchodzi koniec, duszo, przybliża się, lecz ty nie dbasz o to, na śmierć się nie przygotowujesz. Czas dobiega końca, powstań, Sędzia jest już blisko u drzwi: czas życia jak sen umyka i jak kwiat więdnie, czemuż więc miotamy się na próżno?

Воспрѧнѝ, ѿ дꙋшѐ моѧ̀, / дѣѧ̑нїѧ твоѧ̑, ꙗ҆̀же содѣ́лала є҆сѝ, помышлѧ́й, / и҆ сїѧ̑ пред̾ лицѐ твоѐ принесѝ, / и҆ ка̑пли и҆спꙋстѝ сле́зъ твои́хъ: / рцы̀ со дерзнове́нїемъ дѣѧ̑нїѧ и҆ помышле́нїѧ хрⷭ҇тꙋ̀, / и҆ ѻ҆правда́йсѧ.

Не бы́сть въ житїѝ грѣха̀, ни дѣѧ́нїѧ, ни ѕло́бы, / є҆ѧ́же а҆́зъ, сп҃се, не согрѣши́хъ / ᲂу҆мо́мъ и҆ сло́вомъ, и҆ произволе́нїемъ, / и҆ предложе́нїемъ, и҆ мы́слїю, и҆ дѣѧ́нїемъ согрѣши́въ, / ꙗ҆́кѡ и҆́нъ никто́же когда̀.

Ѿсю́дꙋ и҆ ѡ҆сꙋжде́нъ бы́хъ, / ѿсю́дꙋ препрѣ́нъ бы́хъ а҆́зъ ѡ҆каѧ́нный ѿ своеѧ̀ со́вѣсти, / є҆ѧ́же ничто́же въ мі́рѣ нꙋ́жнѣйше: / сꙋдїѐ и҆зба́вителю мо́й, и҆ вѣ́дче, / пощадѝ и҆ и҆зба́ви, и҆ сп҃си́ мѧ раба̀ твоего̀.

Лѣ́ствица, ю҆́же ви́дѣ дре́вле / вели́кїй въ патрїа́рсѣхъ, / ᲂу҆каза́нїе є҆́сть дꙋшѐ моѧ̀, / дѣ́ѧтельнагѡ восхожде́нїѧ, разꙋ́мнагѡ возше́ствїѧ: / а҆́ще хо́щеши ᲂу҆́бѡ, дѣѧ́нїемъ, и҆ ра́зꙋмомъ, / и҆ зрѣ́нїемъ пожи́ти, ѡ҆бнови́сѧ.

Зно́й дневны́й претерпѣ̀ / лише́нїѧ ра́ди патрїа́рхъ, / и҆ мра́зъ нощны́й понесѐ, / на всѧ́къ де́нь снабдѣ̑нїѧ творѧ̀, / пасы́й, трꙋжда́ѧйсѧ, рабо́таѧй, / да двѣ̀ женѣ̀ сочета́етъ.

Жены́ ми двѣ̀ разꙋмѣ́й, / дѣѧ́нїе же и҆ ра́зꙋмъ въ зрѣ́нїи, / лі́ю ᲂу҆́бѡ дѣѧ́нїе, ꙗ҆́кѡ многоча́днꙋю: / рахи́ль же ра́зꙋмъ, ꙗ҆́кѡ многотрꙋ́днꙋю: / и҆́бо кромѣ̀ трꙋдѡ́въ, ни дѣѧ́нїе, ни зрѣ́нїе дꙋшѐ, и҆спра́витсѧ.

Powstań, duszo moja, i myśl o uczynkach, których się dopuściłaś, i wejrzyj na nie raz jeszcze i wylej krople swych łez; śmiało wyznaj Chrystusowi swe czyny i myśli, abyś mogła dostąpić rozgrzeszenia.

Nie było w mym życiu grzechu, uczynku czy nieprawości, których bym nie popełnił, Zbawicielu; umysłem i słowem, wyborem i zamiarem, myślą i uczynkiem zgrzeszyłem jak nikt nigdy dotąd.

Dlatego osądzony zostałem, dlatego obwinia mnie, nieszczęsnego, moje sumienie, ponad które nie ma nic sroższego na świecie. Sędzio mój i Zbawco, który mnie znasz – oszczędź, wybaw i zbaw mnie, sługę Twego.

Drabina, którą widział niegdyś wielki spośród patriarchów, wskazaniem jest na wstępowanie ku zbawieniu uczynkami i wspinanie się ku niebu umysłem; jeśli więc chcesz żyć czynem, rozumem i poznaniem, tedy odnów się.

Patriarcha Jakub znosił upał dnia i cierpiał chłód nocy, każdego dnia posłusznie wypasał stada, pracował usilnie, by posiąść dwie żony.

Dwie żony niech będą obrazem działania i duchowej kontemplacji: wielodzietna Lea to działanie; Rachela zaś, jako zdobyte po wielu trudach, poznanie, bez wysiłku bowiem, duszo ma, nie wzniesiesz się na wyżyny ani działania, ani kontemplacji.

Бдѝ ѿ дꙋшѐ моѧ̀! / и҆зрѧ́дствꙋй ꙗ҆́коже дре́вле вели́кїй въ патрїа́рсѣхъ, / да стѧ́жеши дѣѧ́нїе съ ра́зꙋмомъ, / да бꙋ́деши оу҆́мъ зрѧ́й бг҃а / и҆ дости́гнеши незаходѧ́щїй мра́къ въ видѣ́нїи, / и҆ бꙋ́деши вели́кїй кꙋпе́цъ.

Двана́десѧть патрїа́рхѡвъ, / вели́кїй въ патрїа́рсѣхъ дѣтотвори́въ, / та́йнѡ оу҆твердѝ тебѣ̀ / лѣ́ствицꙋ дѣ́ѧтельнагѡ дꙋшѐ моѧ̀ восхожде́нїѧ: / дѣ́ти, ꙗ҆́кѡ ѡ҆снова̑нїѧ: степе́ни, / ꙗ҆́кѡ восхожде́нїѧ, премꙋ́дреннѡ подложи́въ.

И҆са́ѵа возненави́дѣннаго подража́ла є҆сѝ дꙋшѐ, / ѿдала̀ є҆сѝ преле́стникꙋ твоемꙋ̀ / пе́рвыѧ добро́ты пе́рвенство, / и҆ ѻ҆те́ческїѧ мл҃твы ѿпа́ла є҆сѝ, / и҆ два́жды поползнꙋ́ласѧ є҆сѝ ѻ҆каѧ́ннаѧ, / дѣѧ́нїемъ и҆ ра́зꙋмомъ: / тѣ́мже ны́нѣ пока́йсѧ.

Є҆дѡ́мъ и҆са́ѵъ нарече́сѧ, / кра́йнѧгѡ ра́ди женонеи́стовнагѡ смѣше́нїѧ: / невоздержа́нїемъ бо при́снѡ разжига́емь, / и҆ сластьмѝ ѡ҆скверня́емь, / є҆дѡ́мъ и҆менова́сѧ, / є҆́же глаго́летсѧ разжже́нїе дꙋшѝ любогрѣхо́вныѧ.

І҆ѡва на гно́ищи слы́шавши, / ѿ дꙋшѐ моѧ̀, ѡ҆правда́вшагосѧ, / тогѡ̀ мꙋ́жествꙋ не поревнова́ла є҆сѝ, / тве́рдагѡ не и҆мѣ́ла є҆сѝ предложе́нїѧ, во всѣ́хъ ꙗ҆̀же вѣ́си, / и҆ и҆́миже и҆скꙋси́ласѧ є҆сѝ, / но ꙗ҆ви́ласѧ є҆сѝ нетерпѣли́ва.

И҆́же пе́рвѣе на престо́лѣ, / на́гъ ны́нѣ на гно́ищи гно́енъ: / мно́гїй въ ча́дѣхъ и҆ сла́вный, / безча́денъ и҆ бездо́мокъ напра́снѡ: / пала́тꙋ оу҆́бѡ гно́ище, / и҆ би́серїе стрꙋ́пы вмѣнѧ́ше.

Ца́рскимъ досто́инствомъ, вѣнце́мъ и҆ багрѧни́цею ѡ҆дѣ́ѧнъ, / многоимѣ́нный человѣ́къ и҆ прв҃ный, / бога́тствомъ кипѧ̀ и҆ ста́ды, / внеза́пꙋ бога́тства, сла́вы ца́рства / ѡ҆бнища́въ лиши́сѧ.

Czuwaj, duszo moja, bądź mężna jak niegdyś wielki spośród patriarchów, abyś osiągnęła zdolność działania i poznania, i była umysłem widzącym Boga, przeniknęła kontemplacji mrok nieprzenikniony, [nabywając skarb] niczym mądry kupiec.

Jakub, wielki spośród patriarchów, dwunastu patriarchów zrodził i mistycznie ustawił ci, duszo moja, drabinę wstępowania [ku niebu] po szczeblach cnót; mądrze ustawił dzieci jako podpory, a szczeble jako stopnie doskonalenia.

O duszo nieszczęsna, nienawistnego Ezawa naśladowałaś, kusicielowi oddałaś pierwotne piękno swego pierworództwa, wyzbyłaś się ojcowskiego błogosławieństwa i dwakroć upadłaś: czynem i umysłem, przeto teraz się kajaj.

Ezaw, bezmierną pożądliwością kobiet nieustannie rozpalany i lubieżnymi kalany pragnieniami, Edomem nazwany został, co tłumaczy się jako [„czerwony”] (płomień duszy grzech miłującej).

Duszo moja, choć słyszałaś o siedzącym na gnojowisku i mimo to wiernym Hiobie, nie naśladowałaś jego niezłomności – nie okazałaś wytrwałości w tym wszystkim, co cię spotkało, lecz słabą się okazałaś.

Ten, który wcześniej zasiadał na tronie, teraz siedzi na gnojowisku nagi i owrzodzony; który miał wiele dzieci i bogactw, stał się nagle bezdzietny i bezdomny; gnojowisko uznał za komnatę, a strupy za klejnoty.

Mąż przyodziany w królewski majestat, koronę i purpurę, majętny i sprawiedliwy, opływający w stada i bogactwa, stracił nagle królestwo, chwałę i majątek i stał się nędzarzem.

А҆́ще пра́веденъ бѧ́ше ѻ҆́нъ, и҆ непоро́ченъ па́че всѣ́хъ, / и҆ не ᲂу҆бѣжѐ ловле́нїѧ льсти́вагѡ и҆ сѣ́ти: / ты́ же грѣхолюби́ва сꙋ́щи ѻ҆каѧ́ннаѧ дꙋшѐ, что̀ сотвори́ши, / а҆́ще чесо́мꙋ ѡ҆ недовѣ́домыхъ / слꙋчи́тсѧ наитѝ тебѣ̀;

Тѣ́ло ѡ҆скверни́сѧ, дꙋ́хъ ѡ҆калѧ́сѧ, / ве́сь ѡ҆стрꙋпи́хсѧ: / но ꙗ҆́кѡ вра́чь хрⷭ҇тѐ, / ѻ҆боѧ̑ покаѧ́нїемъ мои́мъ ᲂу҆врачꙋ́й, / ѡ҆мы́й, ѡ҆чи́сти, / покажѝ сп҃се мо́й, / па́че снѣ́га чистѣ́йша.

Тѣ́ло твоѐ и҆ кро́вь распина́емый ѡ҆ всѣ́хъ / положи́лъ є҆сѝ сло́ве: / тѣ́ло ᲂу҆́бѡ, да мѧ̀ ѡ҆бнови́ши: / кро́вь, да ѡ҆мы́еши мѧ̀: / дꙋ́хъ же пре́далъ є҆сѝ, / да мѧ̀ приведе́ши хрⷭ҇тѐ, / твоемꙋ̀ роди́телю.

Содѣ́лалъ є҆сѝ сп҃се́нїе / посредѣ̀ землѝ ще́дре, / да сп҃се́мсѧ. / во́лею на дре́вѣ распѧ́лсѧ є҆сѝ. / є҆де́мъ затворе́нный ѿве́рзесѧ, / го́рнѧѧ и҆ до́льнѧѧ тва́рь, / ꙗ҆зы́цы всѝ сп҃се́ни / покланѧ́ютсѧ тебѣ̀.

Да бꙋ́детъ мѝ кꙋпѣ́ль, / кро́вь и҆з̾ ре́бръ твои́хъ, / вкꙋ́пѣ и҆ питїѐ, / и҆сточи́вшее во́дꙋ ѡ҆ставле́нїѧ, / да ѻ҆бою́дꙋ ѡ҆чища́юсѧ, / помазꙋ́ѧсѧ и҆ пїѧ̀: / ꙗ҆́кѡ пома́занїе и҆ питїѐ сло́ве, / животѡ́чнаѧ твоѧ̑ словеса̀.

На́гъ є҆́смь черто́га, / на́гъ є҆́смь и҆ бра́ка, кꙋ́пнѡ и҆ ве́чери: / свѣти́льникъ ᲂу҆гасѐ, ꙗ҆́кѡ без̾еле́йный, / черто́гъ заключи́сѧ мнѣ̀ спѧ́щꙋ, / ве́черѧ снѣде́сѧ: / а҆́зъ же по рꙋкꙋ̀ и҆ нѡ́гꙋ свѧ́занъ, / во́нъ низве́рженъ є҆́смь.

Ча́шꙋ цр҃ковь стѧжа̀, / ре́бра твоѧ̑ живонѡ́снаѧ, / и҆з̾ ни́хже сꙋгꙋ́быѧ на́мъ и҆сточѝ то́ки, / ѡ҆ставле́нїѧ и҆ ра́зꙋма, / во ѡ҆́бразъ дре́внѧгѡ и҆ но́вагѡ / двои́хъ вкꙋ́пѣ завѣ́тѡвъ, сп҃се на́шъ.

Jeśli Hiob, najbardziej sprawiedliwy i nienaganny ze wszystkich, nie uniknął pułapek i sieci zwodziciela, cóż uczynisz ty, nieszczęsna i rozmiłowana w grzechu duszo, gdy spotka cię coś niespodziewanego?

Cały pokryłem się wrzodami – ciało skalałem, ducha zbezcześciłem; lecz Ty, Chryste, jako lekarz, pokajaniem moim ulecz je, obmyj, oczyść i okaż, Zbawco mój, bielszymi od śniegu.

Ciało swoje i Krew za wszystkich ofiarowałeś, ukrzyżowane Słowo: Ciało, aby mnie odnowić, Krew, by mnie obmyć, ducha zaś oddałeś, Chryste, aby mnie doprowadzić do swego Ojca.

Pośród ziemi dokonałeś zbawienia, Miłosierny, abyśmy dostąpili zbawienia. Z własnej woli dałeś się przybić do krzyża; otwiera się zamknięty Raj, a niebiańskie i ziemskie istoty, wszystkie ludy zbawione pokłon Ci oddają.

Krew i woda odpuszczenia grzechów płynące z Twego boku niechaj omyją me skalanie i ugaszą pragnienie oczyszczenia; omywam się bowiem, o Słowo, Twą wodą życia i piję zarazem życiodajne Twe słowa.

Lampa bez oliwy zgasła, komnatę weselną zamknięto, gdy spałem – pozbawiony jestem komnaty, pozbawiony wesela i wieczerzy, uczta dobiegła końca, ja zaś z rękami i nogami związanymi zostałem precz wyrzucony.

Niczym kielich, Zbawco nasz, Cerkiew przyjęła Twój życiodajny bok, z którego wypłynęły dla nas dwa źródła – przebaczenia grzechów i duchowej mądrości, na podobieństwo Starego i Nowego Testamentu.

Вре́мѧ живота̀ моегѡ̀ ма́ло, / и҆ и҆спо́лнено болѣ́зней и҆ лꙋка́вства: / но въ покаѧ́нїи мѧ̀ прїимѝ, / и҆ въ ра́зꙋмъ призовѝ, / да не бꙋ́дꙋ стѧжа́нїе, ни бра́шно чꙋжде́мꙋ, / сп҃се, са́мъ мѧ̀ ᲂу҆ще́дри.

Высокоглаго́ливъ ны́нѣ є҆́смь, / жесто́къ же и҆ се́рдцемъ, / вотщѐ и҆ всꙋ́е, / да не съ фарїсе́емъ ѡ҆сꙋ́диши мѧ̀, / па́че же мытаре́во смире́нїе пода́ждь мѝ / є҆ди́не ще́дре, правосꙋ́де, / и҆ семꙋ́ мѧ сочислѝ.

Согрѣши́хъ, досади́въ сосꙋ́дꙋ пло́ти моеѧ̀, / вѣ́мъ ще́дре: / но въ покаѧ́нїи мѧ̀ прїимѝ, / и҆ въ ра́зꙋмъ призовѝ, / да не бꙋ́дꙋ стѧжа́нїе, ни бра́шно чꙋжде́мꙋ, / сп҃се, са́мъ мѧ̀ ᲂу҆ще́дри.

Самоистꙋка́нъ бы́хъ страстьмѝ, / дꙋ́шꙋ мою̀ вредѧ̀ ще́дре, / но въ покаѧ́нїи мѧ̀ прїимѝ, / и҆ въ ра́зꙋмъ призовѝ, / да не бꙋ́дꙋ стѧжа́нїе, ни бра́шно чꙋжде́мꙋ, / сп҃се, са́мъ мѧ̀ ᲂу҆ще́дри.

Не послꙋ́шахъ гла́са твоегѡ̀, / преслꙋ́шахъ писа́нїе твоѐ законополо́жника: / но въ покаѧ́нїи мѧ̀ прїимѝ, / и҆ въ ра́зꙋмъ призовѝ, / да не бꙋ́дꙋ стѧжа́нїе, ни бра́шно чꙋжде́мꙋ, / сп҃се, са́мъ мѧ̀ ᲂу҆ще́дри.

Запѣ́въ: Прп҃бнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Прп҃бнѣй: Безпло́тныхъ жи́тельство въ пло́ти преходѧ́щи, / бл҃года́ть прп҃бнаѧ къ бг҃ꙋ / ве́лїю вои́стиннꙋ прїѧ́ла є҆сѝ, / вѣ́рнѡ ѡ҆ чтꙋ́щихъ тѧ̀ предста́тельствꙋй. / тѣ́мже мо́лимъ тѧ̀, / ѿ всѧ́кихъ напа́стей и҆ на́съ мл҃твами твои́ми и҆зба́ви.

Запѣ́въ: Прп҃бнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Марі́и: Вели́кихъ безмѣ́стїй во глꙋбинꙋ̀ низве́дшисѧ, / неѡдержи́ма была̀ є҆сѝ, / но востекла̀ є҆сѝ по́мысломъ лꙋ́чшимъ, / къ кра́йнѣй дѣѧ́ньми ꙗ҆́вѣ добродѣ́тели пресла́внѡ, / а҆́гг҃льское є҆стество̀ марі́е, ᲂу҆диви́вши.

Czas mego życia jest krótki, cierpienia i nieprawości pełen, ale przyjmij mnie w pokajaniu, Zbawco, ulituj się nade mną i utwierdź w prawdzie, abym nie stał się zdobyczą i żerem Złego.

Pyszny jestem słowem i okrutny sercem, na próżno i bez powodu; z faryzeuszem nie osądzaj mnie, ale celnika pokorę mi daruj i wraz z nim miłosiernie przyjmij mnie, Sędzio sprawiedliwy.

Wiem, Miłosierny Boże – zgrzeszyłem, zbrukałem naczynie ciała mego, ale przyjmij mnie w pokajaniu, Zbawco, ulituj się nade mną i utwierdź w prawdzie, abym nie stał się zdobyczą i żerem Złego.

Bożkiem stałem się dla samego siebie, zraniłem duszę namiętnościami, ale przyjmij mnie w pokajaniu, Zbawco, ulituj się nade mną i utwierdź w prawdzie, abym nie stał się zdobyczą i żerem Złego.

Twego głosu nie usłuchałem, na Twe Pismo nie zważałem, Dawco Prawa, ale przyjmij mnie w pokajaniu, Zbawco, ulituj się nade mną i utwierdź w prawdzie, abym nie stał się zdobyczą i żerem Złego.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Życia istot bezcielesnych doświadczając ciałem, Czcigodna, zaprawdę zdobyłaś wielką łaskę u Boga, oręduj wiernie za nami, którzy Ciebie wychwalamy. Prosimy Cię, zatem, wybaw również i nas od wszelakich pokus przez modlitwy Twoje.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Pogrążona w głębi wielkich grzechów nie ugrzęzłaś w nich, Mario, lecz podążyłaś za dobrymi zamysłami i zdołałaś wznieść się poprzez jawne uczynki, osiągając doskonałą cnotę i chwalebnie zadziwiając istoty anielskie.

Запѣ́въ: Прп҃бне ѻ҆́тче а҆ндре́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

А҆ндре́ю: А҆ндре́е, ѻ҆ч҃ескаѧ похвало̀, / мл҃твами твои́ми не преста́й моля́сѧ, / предстоѧ̀ тр҃цѣ пребж҃е́ственнѣй, / ꙗ҆́кѡ да и҆зба́вимсѧ мꙋче́нїѧ, / любо́вїю предста́телѧ тѧ̀ бж҃е́ственнаго всебл҃же́нне призыва́ющїи, / кри́тꙋ ѹ҆добре́нїе.

Сла́ва, тр҃ченъ: Нераздѣ́льное сꙋщество́мъ, / несли́тное ли́цы / бг҃осло́влю тѧ̀, тр҃ческое є҆ди́но бж҃ество̀, / ꙗ҆́кѡ є҆диноца́рственное и҆ сопрⷭ҇то́льное, / вопїю́ ти пѣ́снь вели́кꙋю, / въ вы́шнихъ трегꙋ́бѡ пѣснослóвимꙋю.

И҆ ны́нѣ, бг҃оро́диченъ: И҆ ражда́еши и҆ дѣ́вствꙋеши, / и҆ пребыва́еши ѻ҆бою́дꙋ є҆стество́мъ дв҃а: / рожде́йсѧ ѡ҆бновлѧ́етъ зако́ны є҆стества̀, / ѹ҆тро́ба же ражда́етъ, не ражда́ющаѧ. / бг҃ъ и҆дѣ́же хо́щетъ, побѣжда́етсѧ є҆стества̀ чи́нъ: / твори́тъ бо є҆ли̑ка хо́щетъ.

Пѣ́снь є҃.

І҆рмо́съ: Ѿ нощѝ ѹ҆́тренююща, / чл҃вѣколю́бче, просвѣтѝ молю́сѧ, / и҆ наста́ви и҆ менѐ на повелѣ̑нїѧ твоѧ̑: / и҆ наꙋчи́ мѧ сп҃се, / твори́ти во́лю твою̀.

Въ нощѝ житїѐ моѐ преидо́хъ при́снѡ, / тьма́ бо бы́сть и҆ глꙋбока̀ мнѣ̀ мгла̀, но́щь грѣха̀: / но ꙗ҆́кѡ днѐ сы́на сп҃се покажи́ мѧ.

Рꙋві́ма подража́ѧ ѡ҆каѧ́нный а҆́зъ, / содѣ́ѧхъ беззако́нный и҆ законопрестꙋ́пный совѣ́тъ на бг҃а вы́шнѧго, / ѡ҆скверни́въ ло́же моѐ, ꙗ҆́кѡ ѻ҆́тчее ѻ҆́нъ.

И҆сповѣ́даюсѧ тебѣ̀ хрⷭ҇тѐ цр҃ю̀, / согрѣши́хъ, согрѣши́хъ, / ꙗ҆́кѡ пре́жде і҆ѡ́сифа бра́тїѧ прода́вшїи, / чистоты̀ пло́дъ и҆ цѣломꙋ́дрїѧ.

Prepodobny Ojcze Andrzeju, módl się za nami do Boga

Andrzeju, szczęśliwa ojców chwało i Krety ozdobo, z miłością przywołujemy Ciebie, orędownika przed Bogiem – nie ustawaj w modlitwach do Trójcy Przenajświętszej, abyśmy od męki zostali wybawieni.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Jako nierozdzielne w istocie, niezlane w Osobach poznaję Cię, Troiście Jedyne Bóstwo, jako jedynowładcze i współpanujące – wznosząc Ci pieśń wielką, na wysokościach po trzykroć śpiewaną.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

I rodzisz, i zachowujesz dziewictwo, i według natury pozostajesz w obu wypadkach Dziewicą. Zrodzony przez Ciebie odnawia prawa natury, łono rodzi pozostając dziewiczym, bo gdy Bóg zechce, zwyciężony zostaje porządek natury, On bowiem czyni to, co zechce.

PIEŚŃ V

Irmos: *Pośród nocy na modlitwie trwam, Miłujący Boże, oświeć mnie, błagam, również i moje pragnienia skieruj ku przykazaniom Twoim i naucz mnie, Zbawco, wypełniać wolę Twą.*

W ciemności wiodłem dotychczas swe życie, mrokiem bowiem i mgłą nieprzeniknioną była mi noc grzechu, ale okaż mnie, Zbawco, synem jasności.

Zgrzeszyłem niczym Ruben, czyniąc nieprawość przed Bogiem Najwyższym – skalałem swoje łoże, nieszczęsny, jak tamten ojcowskie.

Wyznaję przed Tobą, Chryste Królu: zgrzeszyłem, zgrzeszyłem, jak niegdyś bracia sprzedając Józefa, owoc małżeńskiej czystości i niewinności.

Ѿ сро́дникѡвъ пра́веднаѧ дꙋша̀ свѧза́сѧ, / прода́сѧ въ рабо́тꙋ сла́дкїй, / во ѡ҆́бразъ гд҇нь: / ты́ же всѧ̀ дꙋшѐ, продала́сѧ є҆сѝ / ѕлы́ми твои́ми.

І҆ѡ́сифа пра́веднагѡ и҆ цѣломꙋ́дреннагѡ ᲂу҆ма̀ / подража́й ѡ҆каѧ́ннаѧ, и҆ неискꙋ́снаѧ дꙋшѐ, / и҆ не ѡ҆скверна́йсѧ безслове́сными стремле́ньми / при́снѡ беззако́ннꙋющи.

А҆́ще и҆ въ ро́вѣ поживѐ и҆ногда̀ і҆ѡ́сифъ, / вл҃ко гд҇и, / но во ѡ҆́бразъ погребе́нїѧ и҆ воста́нїѧ твоегѡ̀: / а҆́зъ же что̀ тебѣ̀ когда̀ сицево́е принесꙋ̀;

Мѡѷсе́овъ слы́шала є҆сѝ ковче́жецъ дꙋшѐ, / вода́ми, волна́ми носи́мъ рѣ́чными, / ꙗ҆́кѡ въ черто́зѣ дре́вле бѣ́гающїй дѣ́ла го́рькагѡ / совѣ́та фараѡни́тска.

А҆́ще ба́бы слы́шала є҆сѝ, ᲂу҆бива́ющыѧ и҆ногда̀ / безвозра́стное мꙋ́жеское, дꙋшѐ ѡ҆каѧ́ннаѧ, цѣломꙋ́дрїѧ дѣѧ́нїе, / ны́нѣ ꙗ҆́кѡ вели́кїй мѡѷсе́й, / ссѝ премꙋ́дрость.

Ꙗ҆́кѡ мѡѷсе́й вели́кїй / є҆гѵ́птѧнина, ᲂу҆ма̀ ᲂу҆ѧзви́вши / ѡ҆каѧ́ннаѧ, не ᲂу҆би́ла є҆сѝ дꙋшѐ: / и҆ ка́кѡ всели́шисѧ, глаго́ли, / въ пꙋсты́ню страсте́й покаѧ́нїемъ;

Въ пꙋсты́ню всели́сѧ вели́кїй мѡѷсе́й, / грѧдѝ ᲂу҆бѡ подража́й того̀ житїѐ, / да и҆ въ кꙋпинѣ̀ бг҃оѧвле́нїѧ дꙋшѐ, / въ видѣ́нїи бꙋ́деши.

Мѡѷсе́овъ же́злъ воѡбража́й дꙋшѐ, / ᲂу҆дарѧ́ющїй мо́ре, и҆ ѡ҆гꙋстѣва́ющїй глꙋбинꙋ̀, / во ѡ҆́бразъ кр҇та̀ бж҃е́ственнагѡ: / и҆́мже мо́жеши и҆ ты̀ / вели̑каѧ соверши́ти.

Dusza sprawiedliwa przez bliskich spętana została, umiłowany sprzedany został w niewolę, obrazując Pana, ty zaś, duszo moja, słabościom swym zaprzedałaś się sama.

Duszo nieszczęsna i zepsuta, naśladuj Józefa prawego i cnotliwego, i nie kalaj się zgubnymi pragnieniami, postępując nieustannie wbrew przykazaniom.

Nawet jeśli Józef był kiedyś na dnie suchej studni, to na obraz Twego ciała w grobie i zmartwychwstania; kiedy zaś ja, Panie i Władco, ofiaruję Ci coś podobnego?

Słyszałaś, duszo, o Mojżeszu, który dla ratunku przed złymi zamiarami faraona [ukryty został] w koszu, a niesiony przez fale był w nim [bezpieczny] niczym w domu [Pańskim].

Jeśli słyszałaś, duszo nieszczęsna, o akuszerkach zabijających niegdyś owoc cnoty – nowo narodzonych pierworodnych, to teraz upodobnij się do Mojżesza i ssij mądrość.

Skoro nie pokonałaś swego egipskiego umysłu, jak niegdyś wielki Mojżesz [Egipcjanina], to powiedz, nieszczęsna duszo, jak ty chcesz zamieszkać na pustyni i [zwalczać] namiętności pokajaniem?

Wielki Mojżesz zamieszkał na pustyni; pójdź zatem, duszo, naśladuj jego życie, abyś i ty w krzewie gorejącym dostąpiła objawienia Boga.

Wspomnij, duszo, kij, którym Mojżesz uderzył w morskie odmęty czyniąc z nich suchy ląd, jako znak Krzyża Bożego, którym i ty wielkich dzieł możesz dokonać.

А҆арѡ́нъ приноша́ше ѻ҆́гнь бг҃ꙋ, непоро́чный, неле́стный: / но ѻ҆фнѝ и҆ фїнее́съ, ꙗ҆́кѡ ты̀ дꙋшѐ, / приноша́хꙋ чꙋжде́е бг҃ꙋ ѡ҆скверне́нное житїѐ.

Ꙗ҆́кѡ тѧ́жкїй нра́вомъ, / фараѡ́нꙋ го́рькомꙋ бы́хъ вл҃ко, / і҆аннѝ, и҆ і҆амврѝ, дꙋше́ю и҆ тѣ́ломъ, / и҆ погрꙋже́нъ ᲂу҆мо́мъ: но помози́ ми.

Ка́ломъ смѣси́хсѧ ѡ҆каѧ́нный ᲂу҆мо́мъ, / ѡ҆мы́й мѧ̀ вл҃ко, ба́нею мои́хъ сле́зъ, / молю́ тѧ, пло́ти моеѧ̀ ѻ҆де́ждꙋ / ᲂу҆бѣли́въ ꙗ҆́кѡ снѣ́гъ.

А҆́ще и҆спыта́ю моѧ̑ дѣла̀ сп҃се, / всѧ́каго человѣ́ка превозше́дша грѣха́ми себѐ зрю̀, / ꙗ҆́кѡ ра́зꙋмомъ мꙋ́дрствꙋѧй согрѣши́хъ, / не невѣ́дѣнїемъ.

Пощадѝ пощадѝ гдⷭ҇и, созда́нїе твоѐ, / согрѣши́хъ, ѡ҆сла́би мѝ, / ꙗ҆́кѡ є҆стество́мъ чⷭ҇тый са́мъ сы́й є҆ди́нъ, / и҆ и҆́нъ ра́звѣ тебѐ / никто́же є҆́сть кромѣ̀ скве́рны.

Менѐ ра́ди бг҃ъ сы́й, / воѡбрази́лсѧ є҆сѝ въ мѧ̀, / показа́лъ є҆сѝ чꙋдеса̀, и҆сцѣли́въ прокаже́нныѧ, / и҆ разсла́бленнаго стѧгнꙋ́въ, / кровоточи́выѧ то́къ ᲂу҆ста́вилъ є҆сѝ сп҃се, / прикоснове́нїемъ ри́зъ.

Кровоточи́вꙋю подража́й ѻ҆каѧ́ннаѧ дꙋшѐ, / притецы̀ ᲂу҆держѝ ѻ҆ме́ты хрⷭ҇тѡ́вы, / да и҆зба́вишисѧ ра́нъ, / и҆ ᲂу҆слы́шиши ѿ негѡ̀: / вѣ́ра твоѧ̀ сп҃се́ тѧ.

Ни́зꙋ снича́щꙋю подража́й, ѿ дꙋшѐ, / прїидѝ, припадѝ къ нога́ма і҆и҃совыма, / да тѧ̀ и҆спра́витъ, / и҆ да хо́диши пра́вѡ / стєзѝ гдⷭ҇ни.

Сїлѡа́мъ да бꙋ́дꙋтъ мѝ / сле́зы моѧ̑, вл҃ко гдⷭ҇и, / да ᲂу҆мы́ю и҆ а҆́зъ зѣ̑ницы се́рдца, / и҆ ви́ждꙋ тѧ̀ ᲂу҆́мнѡ, свѣ́та превѣ́чна.

Aaron ofiarował Bogu płomień czysty i prawdziwy, lecz Chofni i Pinechas, podobnie jak ty, duszo, przynieśli niemiłe Bogu, skalane życie.

Przez swoją butę stałem się doradcą dla swej duszy i ciała niczym Jannes i Jambres dla okrutnego faraona, więc wody potopiły i mój umysł – Panie, przyjdź mi z pomocą!

Umysł skalałem nieczystością, o ja, nieszczęsny, ale błagam Cię, Panie, obmyj mnie w kąpieli mych łez i wybiel jak śnieg szatę ciała mego.

Gdy badam swe uczynki, Zbawco, widzę siebie jako najgorszego ze wszystkich, nie z niewiedzy bowiem grzeszyłem, lecz czynów swych byłem świadom.

Oszczędź, Panie, oszczędź swe stworzenie; zgrzeszyłem, wybacz mi, bowiem jedynie Ty jesteś czysty z natury i prócz Ciebie nikt inny nie jest wolny od grzechu.

Bogiem jesteś, ale ze względu na mnie przyjąłeś mój obraz; dokonałeś cudów – trędowatych uzdrawiałeś, paralityka umocniłeś, krwotok niewieście zatrzymałeś dotknięciem Twych szat, Zbawco.

Nieszczęsna duszo, naśladuj krwawiącą kobietę, przypadnij, chwyć się rąbka szaty Chrystusa, abyś została uzdrowiona i byś mogła usłyszeć Jego słowa: twoja wiara cię zbawiła.

Naśladuj, nieszczęsna duszo, zgarbioną kobietę; przyjdź, upadnij do stóp Jezusa, aby cię podniósł i abyś chodziła prosto Jego drogami.

Jeśli jesteś głęboką studnią, Panie, ulej mi wody z najczystszych Twych ran, abym jak Samarytanka pił i nigdy nie pragnął, Ty bowiem toczysz potoki życia wiecznego.

А҆́ще и҆ кла́дѧзь є҆сѝ глꙋбо́кїй вл҃ко, / и҆сточи́ ми во́дꙋ и҆з̾ пречи́стыхъ твои́хъ жи́лъ, / да ꙗ҆́кѡ самарѧны́нѧ, не ктомꙋ̀ пїѧ́й жа́ждꙋ: / жи́зни бо стрꙋи̑ и҆сточа́еши.

Запѣ́въ: Прп҃бнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Прп҃бнѣй: Несравне́ннымъ жела́нїемъ всебога́таѧ, / дре́вꙋ возжелѣ́вши поклони́тисѧ живо́тномꙋ, / сподо́билаcѧ є҆сѝ жела́нїѧ, / сподо́би ᲂу҆́бѡ и҆ менѐ / ᲂу҆лꙋчи́ти вы́шнїѧ сла́вы.

Запѣ́въ: Прп҃бнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Марі́и: Стрꙋи̑ і҆ѻрда̑нскїѧ преше́дши, / ѡ҆брѣла̀ є҆сѝ поко́й безболѣ́зненный, / пло́ти сла́сти и҆збѣжа́вши, / є҆ѧ́же и҆ на́съ и҆змѝ / твои́ми мл҃твами прп҃бнаѧ.

Запѣ́въ: Прп҃бне ѻ҆́тче а҆ндре́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

А҆ндре́ю: Ꙗ҆́кѡ па́стырей и҆зрѧ́днѣйша, / а҆ндре́е премꙋ́дре, / и҆збра́нна сꙋ́ща тѧ̀, / любо́вїю ве́лїю и҆ стра́хомъ молю̀, / твои́ми мл҃твами сп҃се́нїе ᲂу҆лꙋчи́ти, / и҆ жи́знь вѣ́чнꙋю.

Сла́ва, тр҃ченъ: Тѧ̀ тр҃це сла́вимъ, є҆ди́наго бг҃а: / ст҃ъ, ст҃ъ, ст҃ъ є҆сѝ / ѻ҆́ч҃е, сн҃е и҆ дш҃е, / про́стое сꙋществѡ̀, / є҆ди́нице при́снѡ покланѧ́емаѧ.

И҆ ны́нѣ, бг҃оро́диченъ: И҆з̾ тебѐ ѡ҆блече́сѧ въ моѐ смѣше́нїе, / нетлѣ́ннаѧ, безмꙋ́жнаѧ мт҃и дв҃о, / бг҃ъ созда́вый вѣ́ки, / и҆ соединѝ себѣ̀ чл҃вѣ́ческое є҆стествѡ̀.

Niech łzy moje staną się Siloamem, Panie mój i Władco, abym obmył źrenice swego serca i w duchu ujrzał Ciebie, Światłość Przedwieczną.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Ogarnięta nieprzemożnym pragnieniem, aby oddać pokłon Drzewu Życia, zostałaś przez Pana wysłuchana; spraw, bym i ja okazał się godnym, Mario, dostąpienia wyższej chwały.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Przeszłaś wody Jordanu i odnalazłaś ukojenie, porzuciwszy rozkosze ciała, od których i nas wybaw modlitwami swymi, o Czcigodna!

Prepodobny Ojcze Andrzeju, módl się za nami do Boga

Nadzwyczajny spośród arcypasterzy, mądry Andrzeju, Ciebie, [Bożego] wybrańca, błagam z ogromną miłością i drżeniem, abym dzięki Twym modlitwom dostąpił zbawienia i życia wiecznego.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Ciebie, Trójco, wysławiamy, jedynego Boga: Święty, Święty, Święty jesteś Ojcze, Synu i Duchu, Istoto prosta, Jedności zawsze wywyższana.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

W Tobie, nieskalana, nieznająca męża Matko Dziewico, Bóg, Twórca wieków przyodział się w moje ciało i zjednoczył ze sobą ludzką naturę.

Пѣ́снь ѕ҃.

Ірмо́съ: Возопи́хъ всѣ́мъ се́рдцемъ мои́мъ / къ ще́дромꙋ бг҃ꙋ, / и҆ ᲂу҆слы́ша мѧ̀ ѿ а҆́да преиспо́днѧгѡ, / и҆ возведѐ ѿ тлѝ живо́тъ мо́й.

Сле́зы сп҃се ѻ҆́чїю моє́ю, / и҆ и҆з̾ глꙋбины̀ воздыха̑нїѧ / чи́стѣ приношꙋ̀, вопїю́щꙋ се́рдцꙋ: / бж҃е, согрѣши́хъ тѝ / ѡ҆чи́сти мѧ̀.

Оу҆клони́ласѧ є҆сѝ дꙋшѐ, ѿ гдⷭ҇а твоегѡ̀, / ꙗ҆́коже даѳа́нъ и҆ а҆вїрѡ́нъ: / но пощадѝ, воззовѝ и҆з̾ а҆́да преиспо́днѧгѡ, / да не про́пасть земна́ѧ тебѐ покры́етъ.

Ꙗ҆́кѡ ю҆́ница дꙋшѐ разсвирѣ́пѣвшаѧ, / ᲂу҆подо́биласѧ є҆сѝ є҆фре́мꙋ, / ꙗ҆́кѡ се́рна ѿ тене́тъ сохранѝ житїѐ, / впери́вши дѣѧ́нїемъ ᲂу҆́мъ, и҆ зрѣ́нїемъ.

Рꙋка̀ на́съ мѡѷсе́ова да ᲂу҆вѣ́ритъ дꙋшѐ, / ка́кѡ мо́жетъ бг҃ъ прокаже́нное житїѐ / ᲂу҆бѣли́ти, и҆ ѡ҆чи́стити: / и҆ не ѿча́йсѧ сама̀ себѐ, / а҆́ще и҆ прокаже́нна є҆сѝ.

Вѡ́лны сп҃се прегрѣше́нїй мои́хъ / ꙗ҆́кѡ въ мо́ри чермнѣ́мъ возвраща́ющесѧ, / покры́ша мѧ̀ внеза́пꙋ, / ꙗ҆́кѡ є҆гѵ́птѧны и҆ногда̀, и҆ трїста́ты.

Неразꙋ́мное дꙋшѐ произволе́нїе и҆мѣ́ла є҆сѝ, / ꙗ҆́кѡ пре́жде і҆и҃ль: / бж҃е́ственныѧ бо ма́нны предсꙋди́ла є҆сѝ безслове́снѡ, / любосла́стное страсте́й ѡ҆бѧде́нїе.

Кладенцы̀ дꙋшѐ, предпочла̀ є҆сѝ хананéйскихъ мы́слей, / па́че жи́лы ка́мене, / и҆з̾ негѡ́же премꙋ́дрости рѣка̀, ꙗ҆́кѡ ча́ша / пролива́етъ то́ки бг҃осло́вїѧ.

PIEŚŃ VI

Irmos: *Zakrzyknąłem całym sercem swym ku Dobremu Bogu i usłyszał mnie z głębiny Otchłani i odnowił moje zepsute życie.*

Łzy mych oczu i głębokie westchnienia ofiaruję Ci, Zbawco, z głębi serca wzywając: Boże, zgrzeszyłem przed Tobą, zechciej mnie oczyścić!

Jak Datan i Abiram odstąpiłaś, duszo moja, od swego Pana, ale nawet z najgłębszej Otchłani zawołaj: oszczędź mnie, Boże, oszczędź!, aby nie pochłonęły cię czeluści ziemi.

Niczym szalona jałówka, duszo ma, upodobniłaś się do Efraima, lecz jak sarna od sideł ucieka, [tak i ty] ratuj swe życie, uskrzydlając umysł uczynkami i kontemplacją.

Niech ręka Mojżesza przekona nas, duszo, jak Bóg może wybielić i oczyścić trędowate życie; choć trądem jesteś porażona, nie poddawaj się rozpaczy.

Fale mych grzechów, Zbawco, runęły na mnie niespodziewanie i przykryły jak niegdyś Morze Czerwone wojsko faraona.

Jak niegdyś Izrael, duszo moja, bezmyślnie i pożądliwie zamiast Bożej manny wybrałaś nasycenie namiętnościami.

Stęchłe studnie kananejskich myśli wybrałaś, duszo, zamiast skały z bijącym źródłem mądrości, które niczym kielich obficie toczy strumienie teologii.

Свина̑ѧ мѧса̀ и҆ котлы̀, и҆ є҆гѵ́петскꙋю пи́щꙋ, / па́че небе́сныѧ предсꙋди́ла є҆сѝ дꙋшѐ моѧ̀, / ꙗ҆́коже дре́вле неразꙋ́мнїи лю́дїе въ пꙋсты́ни.

Ꙗ҆́кѡ ᲂу҆да́ри мѡѷсе́й ра́бъ тво́й / жезло́мъ ка́мень, / ѡ҆бра́знѡ животвори̑ваѧ ре́бра твоѧ̑ прѡѡбразова́ше, / и҆з̾ ни́хже всѝ / питїѐ жи́зни сп҃се, почерпа́емъ.

И҆спыта́й дꙋшѐ и҆ смотрѧ́й, ꙗ҆́коже і҆исꙋ́съ наѵи́нъ / ѡ҆бѣтова́нїѧ зе́млю, какова̀ є҆́сть, / и҆ всели́сѧ въ нѝ бл҃гозако́нїемъ.

Воста́ни и҆ поборѝ, / ꙗ҆́кѡ і҆исꙋ́съ а҆мали́ка, плотскі̑ѧ стра̑сти, / и҆ гаваѡні́ты, ле́стныѧ по́мыслы / при́снѡ побѣжда́ющи.

Преидѝ вре́мене текꙋ́щее є҆стествѡ̀, / ꙗ҆́кѡ пре́жде ковче́гъ, / и҆ землѝ ѻ҆́ныѧ бꙋ́ди во ѡ҆держа́нїи ѡ҆бѣтова́нїѧ дꙋшѐ, / бг҃ъ повелѣва́етъ.

Ꙗ҆́кѡ сп҃слъ є҆сѝ петра̀, возопи́вша / сп҃сѝ, предвари́въ мѧ̀ сп҃се / ѿ ѕвѣ́рѧ и҆зба́ви, просте́ръ твою̀ рꙋ́кꙋ, / и҆ возведѝ и҆з̾ глꙋбины̀ грѣхо́вныѧ.

Приста́нище тѧ̀ вѣ́мъ ᲂу҆ти́шное, / вл҃ко, вл҃ко хр҃тѐ: / но ѿ незаходи́мыхъ глꙋби́нъ грѣха̀, и҆ ѿча́ѧнїѧ / мѧ̀ предвари́въ и҆зба́ви.

А҆́зъ є҆́смь, сп҃се, / ю҆́же погꙋби́лъ є҆сѝ дре́вле ца́рскꙋю дра́хмꙋ: / но вже́гъ свѣти́льникъ пр҃те́чꙋ твоегѡ̀ сло́ве, / взыщѝ и҆ ѡ҆брѧ́щи тво́й ѡ҆́бразъ.

Запѣ́въ: Пр҃пбнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Пр҃пбнѣй: Да страсте́й пла́мень ᲂу҆гаси́ши, / сле́зъ ка̑пли и҆сточи́ла є҆сѝ при́снѡ марі́е, / дꙋше́ю распала́ема, / и҆́хже бл҃года́ть пода́ждь и҆ мнѣ̀ / твоемꙋ̀ рабꙋ̀.

Jak niegdyś nierozumny naród na pustyni, zamiast niebiańskiego pokarmu wybrałaś, duszo moja, świńskie mięso i kotły pełne egipskiej strawy.

Sługa Twój Mojżesz uderzył laską w skałę, zapowiadając przez to ranę w Twym życiodajnym boku, Zbawco, z której wszyscy czerpiemy wodę życia.

Jak Jozue, syn Nuna, oglądaj, duszo, Ziemię Obiecaną i poznawaj ją; zamieszkaj w niej poprzez przestrzeganie Prawa.

Powstań i pokonaj żądze cielesne, jak niegdyś Jozue Amalekitę, i jak on Gabaonitów, zwyciężaj nieustannie oszukańcze myśli.

Bóg nakazuje ci, duszo, abyś przekroczyła rzekę upływającego czasu i jak niegdyś arka, wkrocz i zawładnij Ziemią Obiecaną.

Jak niegdyś uratowałeś Piotra, Zbawco, wybaw od bestii i mnie, wzywającego ku Tobie: podaj mi swą rękę i wyciągnij z otchłani grzechu.

Wiem, że przystanią spokojną jesteś, Chryste Panie, pośpiesz wybawić mnie od niezmierzonych głębin grzechu i rozpaczy.

Twą zagubioną królewską drachmą jestem, Chryste; zapal więc pochodnię swego Poprzednika i odszukaj Twój obraz, Zbawco.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Rozpalana w duszy, nieustannie wylewałaś, Mario, potoki łez, by ugasić trawiący Cię płomień namiętności; ich obfitość daruj i mnie, słudze Twemu.

Запѣ́въ: Прп҃бнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Марі́и: Безстра́стїе нб҃ное стѧжа́ла є҆сѝ, / кра́йнимъ на землѝ житїе́мъ ма́ти. / тѣ́мже тебѐ пою́щымъ, / ѿ страсте́й и҆зба́витисѧ / мл҃твами твои́ми, моли́сѧ.

Запѣ́въ: Прп҃бне ѻ҆́тче а҆ндре́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

А҆ндре́ю: Кри́тскаго тѧ̀ па́стырѧ, и҆ предсѣда́телѧ, / и҆ вселе́нныѧ мл҃твенника вѣ́дый, / притека́ю а҆ндре́е, и҆ вопїю́ ти: / и҆зми́ мѧ ѻ҆́тче, и҆з̾ глꙋбины̀ грѣха̀.

Сла́ва, тр҃ченъ: Тр҃ца є҆́смь про́ста, нераздѣ́льна, / раздѣ́льна ли́чнѣ, / и҆ є҆ди́ница є҆́смь є҆стество́мъ соедине́на, / ѻ҆ц҃ъ глаго́летъ, и҆ сн҃ъ, и҆ бж҃е́ственный дх҃ъ.

И҆ ны́нѣ, бг҃оро́диченъ: Ѹ҆тро́ба твоѧ̀ бг҃а на́мъ родѝ, / воѡбраже́на по на́мъ: / є҆го́же ꙗ҆́кѡ созда́телѧ всѣ́хъ, молѝ бц҃е, / да мл҃твами твои́ми ѡ҆правди́мсѧ.

І҆рмо́съ: Возопи́хъ всѣ́мъ се́рдцемъ мои́мъ / къ ще́дромꙋ бг҃ꙋ, / и҆ ѹ҆слы́ша мѧ̀ ѿ а҆́да преиспо́днѧгѡ, / и҆ возведѐ ѿ тлѝ живо́тъ мо́й.

Конда́къ, гла́съ ѕ҃:

Дꙋшѐ моѧ̀, дꙋшѐ моѧ̀, / воста́ни, что̀ спи́ши; / коне́цъ приближа́етсѧ, / и҆ и҆́маши смꙋти́тисѧ: / воспрѧнѝ ѹ҆́бѡ, / да пощади́тъ тѧ̀ хр҃то́съ бг҃ъ, / вездѣ̀ сы́й, и҆ всѧ̑ и҆сполнѧ́ѧй.

І҆́косъ: Хр҃то́во врачевство̀ ви́дѧ ѿве́рсто, / и҆ ѿ сегѡ̀ а҆да́мꙋ и҆стека́ющее здра́вїе, / пострада̀, ѹ҆ѧзви́сѧ дїа́волъ, / и҆ ꙗ҆́кѡ бѣ́дствꙋѧ рыда́ше, / и҆ свои́мъ дрꙋгѡ́мъ возопѝ: / что̀ сотворю̀ сн҃ꙋ мр҃і́инꙋ, / ѹ҆бива́етъ мѧ̀ виѳлее́млѧнинъ, / и҆́же вездѣ̀ сы́й, и҆ всѧ̑ и҆сполнѧ́ѧй.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Beznamiętność niebiańską osiągnęłaś na ziemi swym życiem surowym, Matko, wstaw się w modlitwach za tymi, którzy Cię wychwalają, aby zostali wybawieni od namiętności.

Prepodobny Ojcze Andrzeju, módl się za nami do Boga

Wiedząc, żeś zwierzchnik i arcypasterz Krety, i orędownik za świat cały, przypadam do Ciebie, Andrzeju, wołając: wybaw mnie, Ojcze, z otchłani grzechu.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Trójcą jestem prostą, niepodzielną, podzielną w Osobach i Jednością jedną istotą zjednoczoną, głosi Ojciec, Syn i Boży Duch.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Łono Twoje zrodziło nam Boga, który przyjął nasze ciało. Jego, jako Wszechstwórcę, błagaj, Bogarodzico, abyśmy dzięki Twym modlitwom zostali usprawiedliwieni.

Katawasja: *Zakrzyknąłem całym sercem swym ku Dobremu Bogu i usłyszał mnie z głębiny Otchłani, i odnowił moje zepsute życie.*

Kondakion, ton 6:

Duszo ma, duszo ma, powstań, czemu śpisz? Nadchodzi kres i trwoga cię ogarnie, czuwaj więc, aby oszczędził cię Chrystus – Bóg, wszechobecny i wszystko wypełniający.

Ikos: Widząc otwarte w Chrystusowym boku źródło [życia] i wypływające z niego dla Adama uzdrowienie, diabeł został okrutnie zraniony i żałośnie zapłakał, i zawołał do swych towarzyszy: cóż uczynię Synowi Marii? Oto zabija mnie Betlejemczyk, wszechobecny i wszystko wypełniający.

Сѵ҆наѯа́рїй пе́рвѣе мине́и, та́же трїѡ́ди.

Та́же бл҃же́нны съ покло́ны.

Гла́съ ѕ҃:

Во цр҃твїи твое́мъ, помѧнѝ на́съ гд҃и.

Разбо́йника хр҃тѐ раѧ̀ жи́телѧ сотвори́лъ є҆сѝ, / на кр҃тѣ̀ тебѣ̀ возопи́вша: помѧни́ мѧ, / тогѡ̀ покаѧ́нїю / сподо́би и҆ менѐ недосто́йнаго.

Сті́хъ: Бл҃же́ни ни́щїи дꙋ́хомъ, ꙗ҆́кѡ тѣ́хъ є҆́сть цр҃тво нб҃ное.

Манѡ́ѧ слы́шавши дре́вле дꙋшѐ моѧ̀, / бг҃а въ ꙗ҆вле́нїи бы́вша, / и҆ и҆з̾ непло́дове тогда̀ прїе́мша пло́дъ ѡ҆бѣтова́нїѧ, / тогѡ̀ бл҃гоче́стїе подража́й.

Сті́хъ: Бл҃же́ни пла́чꙋщїи, ꙗ҆́кѡ ті́и ᲂу҆тѣ́шатсѧ.

Самѱѡ́новой поревнова́вши лѣ́ности, / главꙋ̀ ѡ҆стри́гла є҆сѝ дꙋшѐ дѣ́лъ твои́хъ, / преда́вши и҆ноплеме́нникѡмъ, любосла́стїемъ / цѣломꙋ́дреннꙋю жи́знь и҆ бл҃же́ннꙋю.

Сті́хъ: Бл҃же́ни кро́тцыи, ꙗ҆́кѡ ті́и наслѣ́дѧтъ зе́млю.

Пре́жде че́люстїю ѻ҆́слею / побѣди́вый и҆ноплеме́нники, / ны́нѣ плѣне́нїе ласкосе́рдствꙋ стра́стномꙋ ѡ҆брѣ́тесѧ: / но и҆збѣ́гни дꙋшѐ моѧ̀ подража́нїѧ, / дѣѧ́нїѧ и҆ сла́бости.

Сті́хъ: Бл҃же́ни а҆́лчꙋщїи и҆ жа́ждꙋщїи пра́вды, ꙗ҆́кѡ ті́и насы́тѧтсѧ.

Вара́къ и҆ і҆ефѳа́й военача́льницы, / сꙋдїи̑ і҆и҃лєвы предпочте́ни бы́ша, / съ ни́миже дево́рра мꙋжеꙋ́мнаѧ: / тѣ́хъ до́блестьми дꙋшѐ / вмꙋжи́вшисѧ ᲂу҆крѣпи́сѧ.

Synaksarion miniei oraz triodionu

Błogosławieństwa z pokłonami

Ton 6.

W Królestwie Twoim wspomnij o nas, Panie, gdy przyjdziesz w Królestwie Twoim.

Łotra, wzywającego na krzyżu: Wspomnij o mnie, Panie! uczyniłeś mieszkańcem Raju, jego pokajania uczyń godnym i mnie, niegodnego.

Błogosławieni ubodzy duchem, albowiem ich jest Królestwo Niebieskie.

Duszo ma, naśladuj bogobojność Manoacha, który niegdyś dostąpił Bożego widzenia i od niepłodnej przyjął owoc obietnicy.

Błogosławieni, którzy płaczą, albowiem oni będą pocieszeni.

Biorąc za przykład lekkomyślność Samsona, ogoliłaś, duszo, głowę swych uczynków, wydając słodkim żądzom jak nieprzyjacielowi, żywot cnotliwy i błogosławiony.

Błogosławieni cisi, albowiem oni odziedziczą ziemię.

Ten, który niegdyś oślą szczęką zwyciężał obcych, teraz znalazł się w niewoli pożądliwej rozkoszy, lecz uniknij, duszo ma, naśladowania występków i słabości.

Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasyceni.

Barak i Jefte, wodzowie wojska, ponad sędziów postawieni zostali, a z nimi wraz mądra niczym mąż Debora, patrząc zaś na ich waleczność, duszo ma, nabieraj odwagi i umocnij się.

Сті́хъ: Бл҃же́ни млcтивіи, ꙗ҆́кѡ ті́и поми́лованы бꙋ́дꙋтъ.

І҆аи́лино хра́брство позна́ла є҆сѝ дꙋшѐ моѧ̀, / сїса́ра дре́вле пробо́дшꙋю, / и҆ сп҃се́нїе содѣ́лавшꙋю, дре́вомъ ѻ҆́стрымъ, слы́шиши, / и҆́мже тебѣ̀ кр҇тъ ѡ҆бразꙋ́етсѧ.

Сті́хъ: Бл҃же́ни чи́стїи се́рдцемъ, ꙗ҆́кѡ ті́и бг҃а ѹ҆́зрѧтъ.

Пожрѝ дꙋшѐ же́ртвꙋ похва́льнꙋю, / дѣѧ̑нїе ꙗ҆́кѡ дще́рь принесѝ, / ѿ ї̓еѳѳа́евы чистѣ́йшꙋю: / и҆ заколѝ ꙗ҆́кѡ же́ртвꙋ, стр҇ти плѡтскі̑ѧ / гд҇ви твоемꙋ̀.

Сті́хъ: Бл҃же́ни миротво́рцы, ꙗ҆́кѡ ті́и сн҃ове бж҃їи нарекꙋ́тсѧ.

Гедеѡ́ново рꙋно̀ помышлѧ́й дꙋшѐ моѧ̀, / съ нб҃сѐ ро́сꙋ поді́ми, / и҆ приникни ꙗ҆́коже пе́съ, и҆ пі́й во́дꙋ, / ѿ зако́на текꙋ́щꙋю, / и҆згнете́нїемъ пи́сменнымъ.

Сті́хъ: Бл҃же́ни и҆згна́ни пра́вды ра́ди, ꙗ҆́кѡ тѣ́хъ є҆́сть црт҇во нб҇ное.

И҆лі́и сщ҃е́нника ѡ҆сꙋжде́нїе дꙋшѐ моѧ̀ / воспрїѧ́ла є҆сѝ, лише́нїемъ ѹ҆ма̀ / прїѡбрѣ́тши стр҇ти себѣ̀, / ꙗ҆́коже ѻ҆́нъ ча̑да, дѣ́лати беззакѡ́ннаѧ.

Сті́хъ: Бл҃же́ни є҆стѐ, є҆гда̀ поно́сѧтъ ва́мъ, и҆ и҆зженꙋ́тъ, и҆ рекꙋ́тъ всѧ́къ ѕо́лъ глаго́лъ на вы̀ лжꙋ́ще менѐ ра́ди.

Въ сꙋдїѧ́хъ леѵі́тъ, небреже́нїемъ / своѐ женꙋ̀, двана́десѧтимъ колѣ́нѡмъ раздѣлѝ, дꙋшѐ моѧ̀, / да скве́рнꙋ ѡ҆бличи́тъ / ѿ венїамі́на беззако́ннꙋю.

Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią.

Usłyszałaś, duszo ma, o odważnej Jael, która niegdyś ostrym drewnem, będącym obrazem Krzyża, przebiła Sisera, sprowadzając wybawienie.

Błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga ujrzą.

Przynieś, duszo, ofiarę chwały – uczynki, przynieś je niczym córkę, czystszą od córki Jeftego; w ofierze Twemu Panu zabij żądze cielesne.

Błogosławieni pokój czyniący, albowiem oni synami Bożymi nazwani będą.

Wspomnij, duszo ma, runo Gedeona, rosę z niebios przyjmij i przypadnij do niej, jako pies, i pij wodę, płynącą z Prawa, wyciskaną tłocznią Pisma.

Błogosławieni wygnani dla Prawdy, albowiem ich jest Królestwo Niebieskie.

Ściągnęłaś na siebie, duszo moja, wyrok wydany na kapłana Helego, nierozumnie mnożąc w sobie żądze, jak on dzieci, aby czynić nieprawość.

Błogosławieni jesteście, gdy wam złorzeczyć będą i prześladować was będą, i mówić słowo złe, kłamiąc przeciwko wam z Mego powodu.

W czasach sędziów lewita rozdzielił swą zhańbioną [do śmierci] żonę na dwanaście części, aby napiętnować bezbożną niegodziwość, uczynioną przez potomków Beniamina.

Сті́хъ: Ра́дꙋйтесѧ и҆ весели́тесѧ, ꙗ҆́кѡ мзда̀ ва́ша мно́га на нб҃сѣ́хъ.

Любомꙋ́дреннаѧ а҆́нна молѧ́щисѧ, / ѹ҆стнѣ̑ ѹ҆́бѡ движа́ше ко хвале́нїю, / гла́съ же є҆ѧ̀ не слы́шашесѧ: / но ѡ҆ба́че непло́дна сꙋ́щи, / сы́на моли́твы ражда́етъ досто́йна.

Сті́хъ: Помѧнѝ на́съ гд҇и, є҆гда̀ прїи́деши во цр҇твїи твое́мъ.

Въ сꙋдїѧ́хъ сопричте́сѧ / а҆́ннино порожде́нїе, вели́кїй самꙋи́лъ, / є҆го́же воспита́ла а҆рмаѳе́ма въ домꙋ̀ гд҇ни: / томꙋ̀ поревнꙋ́й дꙋшѐ моѧ̀, и҆ сꙋдѝ / пре́жде и҆нѣ́хъ дѣла̀ твоѧ̑.

Сті́хъ: Помѧнѝ на́съ вл҃ко, є҆гда̀ прїи́деши во цр҇твїи твое́мъ.

Дв҃дъ на ца́рство и҆збра́нъ, / ца́рски пома́засѧ ро́гомъ бж҃е́ственнагѡ мѵ́ра: / ты̀ ѹ҆́бѡ дꙋшѐ моѧ̀, а҆́ще хо́щеши вы́шнѧгѡ цр҇твїѧ, / мѵ́ромъ пома́жисѧ слеза́ми.

Сті́хъ: Помѧнѝ на́съ ст҃ы́й, є҆гда̀ прїи́деши во цр҇твїи твое́мъ.

Поми́лꙋй созда́нїе твоѐ ми́лостиве, / ѹ҆ще́дри рꙋкꙋ̀ твоє́ю творе́нїе: / и҆ пощадѝ всѧ̑ согрѣши́вшыѧ, / и҆ менѐ па́че всѣ́хъ, / твои́хъ презрѣ́вшаго повелѣ́нїй.

Сла́ва, тр҇іченъ: Безнача́льнꙋ, и҆ рожде́нїю же и҆ происхожде́нїю, / ѻ҆ц҃ꙋ̀ покланѧ́юсѧ ро́ждшемꙋ, / сн҃а сла́влю рожде́ннаго, / пою̀ сопросїѧ́вшаго ѻ҆ц҃ꙋ̀ же и҆ сн҃ꙋ, / дх҃а ст҃а́го.

И҆ ны́нѣ, бг҃оро́диченъ: Преестте́ственномꙋ ржтвꙋ̀ твоемꙋ̀ покланѧ́емсѧ, / по є҆стествꙋ̀ сла́вы младе́нца твоегѡ̀ / не раздѣлѧ́юще бг҃ороди́тельнице: / и҆́же бо є҆ди́нъ лице́мъ, / сꙋгꙋбыми и҆сповѣ́дꙋетсѧ є҆стествы̀.

Radujcie się i weselcie, albowiem zapłata wasza obfita jest w Niebiosach!

Anna bogobojna, otwierając usta ku modlitwie, głosu nie wydawała, lecz będąc niepłodną, rodzi syna jako owoc godny modlitwy.

Wspomnij o nas, Panie, gdy przyjdziesz w Królestwie Twoim.

Niech stanie się dla ciebie przykładem wielki Samuel, zaliczony do grona sędziów – owoc łona Anny, który wychował się w Arymatei i w domu Pańskim; osądzaj więc przede wszystkim własne występki.

Wspomnij o nas, Władco, gdy przyjdziesz w Królestwie Twoim.

Wybrany na królestwo Dawid został namaszczony na króla z rogu Bożej oliwy, ty zaś, duszo ma, jeśli pragniesz Królestwa na wysokościach, namaść się łzami pokajania.

Wspomnij o nas, Święty, gdy przyjdziesz w Królestwie Twoim.

Zmiłuj się nad dziełem Twoim, o Miłosierny, okaż szczodrobliwość dziełu rąk Twoich i oszczędź wszystkich, którzy zgrzeszyli, spośród których ja najbardziej wzgardziłem Twymi przykazaniami.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Niemającemu początku w urodzeniu i pochodzeniu Ojcu, który zrodził, oddaję pokłon, Syna wychwalam urodzonego, opiewam współjaśniejącego Ojcu i Synowi Ducha Świętego.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Nadprzyrodzonemu Twemu zrodzeniu oddajemy pokłon, Bogarodzico, nie rozdzielając w Twym Dziecięciu chwały według natury, Ono bowiem jedną będąc Osobą, wyznawane jest w dwóch naturach.

Пѣ́снь з҃.

Ірмо́съ: Согрѣши́хомъ, беззако́нновахомъ, / непра́вдовахомъ пред̾ тобо́ю, / нижѐ соблюдо́хомъ, нижѐ сотвори́хомъ, / ꙗ҆́коже заповѣ́далъ є҆сѝ на́мъ: / но не преда́ждь на́съ до конца̀, ѻ҆тцє́въ бж҃е.

Согрѣши́хъ, беззако́нновахъ, / и҆ ѿверго́хъ за́повѣдь твою̀, / ꙗ҆́кѡ во грѣсѣ́хъ произведо́хсѧ / и҆ приложи́хъ ꙗ҆́звамъ стрꙋ́пы себѣ̀: / но са́мъ мѧ̀ поми́лꙋй, / ꙗ҆́кѡ бл҃гоꙋтро́бенъ, ѻ҆тцє́въ бж҃е.

Та̑йнаѧ се́рдца моегѡ̀ / и҆сповѣ́дахъ тебѣ̀ сꙋдїѝ моемꙋ̀, / ви́ждь моѐ смире́нїе, / ви́ждь и҆ ско́рбь мою̀, / и҆ вонмѝ сꙋдꙋ̀ моемꙋ̀ ны́нѣ, / и҆ са́мъ мѧ̀ поми́лꙋй, ꙗ҆́кѡ бл҃гоꙋтро́бенъ, / ѻ҆тцє́въ бж҃е.

Саꙋ́лъ и҆ногда̀ ꙗ҆́кѡ погꙋбѝ ѻ҆тца̀ своегѡ̀ дꙋшѐ ѻ҆слѧ̑та, / внеза́пꙋ цр҃ство ѡ҆брѣ́те къ прослꙋ́тїю: / но блюдѝ, не забыва́й себѐ, / скѡ́тскїѧ по́хѡти твоѧ̑ / произво́ливши па́че цр҃тва хр҃то́ва.

Дв҃дъ и҆ногда̀ бг҃оѻте́цъ, / а҆́ще и҆ согрѣшѝ сꙋгꙋ́бѡ дꙋшѐ моѧ̀, / стрѣло́ю ѹ҆́бѡ ѹ҆стрѣле́нъ бы́въ прелюбодѣ́йства, / копїе́мъ же плѣне́нъ бы́въ ѹ҆бі́йства томле́нїемъ: / но ты̀ сама̀ тѧжча́йшими дѣ́лы недꙋ́гꙋеши, / самохо́тными стремле́ньми.

Совокꙋпѝ ѹ҆́бѡ дв҃дъ и҆ногда̀ беззако́нїю беззако́нїе: / ѹ҆бі́йствꙋ же любодѣ́йство раствори́въ, / покаѧ́нїе сꙋгꙋ́бое показа̀ а҆́бїе: / но сама́ ты лꙋка̑внѣйшаѧ дꙋшѐ содѣ́лала є҆сѝ, / не пока́ѧвшисѧ бг҃ꙋ.

Дв҃дъ и҆ногда̀ воѡбразѝ, / списа́въ ꙗ҆́кѡ на і҆кѡ́нѣ пѣ́снь, / є҆́юже дѣѧ́нїе ѡ҆блича́етъ, є҆́же содѣ́ѧ, зовы́й: / поми́лꙋй мѧ̀. тебѣ́ бо є҆ди́номꙋ согрѣши́хъ всѣ́хъ бг҃ꙋ, / са́мъ ѡ҆чи́сти мѧ̀.

PIEŚŃ VII

Irmos: *Grzeszyliśmy, czyniliśmy nieprawości i żyliśmy w nieprawdzie wobec Ciebie, nie przestrzegaliśmy ani też nie czyniliśmy tego, co nam przykazałeś, ale Ty nas nie porzucaj, ojców Boże.*

Zgrzeszyłem, żyłem w nieprawościach i odrzuciłem Twoje przykazanie, bowiem w grzechu zrodzony zostałem, a do strupów dodawałem kolejne rany, ale Ty, Boże ojców naszych, jako Miłosierny zmiłuj się nade mną.

Tajemnice serca mego wyznałem Ci, Sędziemu swemu; wejrzyj więc na pokorę moją, wejrzyj też na mój smutek, zważ na mój sąd nad sobą samym, Boże ojców naszych, jako Miłosierny zmiłuj się nade mną.

Saul, gubiąc niegdyś oślice ojca swego, wraz z wieścią o nich niespodziewanie otrzymał królestwo; ty zaś, duszo, strzeż się, abyś zwierzęcych żądz nie przedkładała ponad Królestwo Chrystusa.

Jeśli nawet Praojciec Dawid ciężko niegdyś zgrzeszył, strzałą cudzołóstwa przeszyty i ostrzem okrutnego zabójstwa zniewolony, to ty, duszo moja, cierpisz za gorsze czyny i samowolne pragnienia.

Dawid pomnożył niegdyś nieprawość, przydając do zabójstwa cudzołóstwo, wnet jednak głęboko się pokajał; a ty, duszo, uczyniłaś większe zło i nie okazałaś Bogu pokajania.

Dawid pieśń niegdyś ułożył, malując w niej, jak na obrazie napiętnowanie popełnionego przez siebie czynu i [gorzko] wołał: zmiłuj się nade mną i oczyść mnie, Boże wszystkich, bowiem zgrzeszyłem przeciw Tobie.

Кївѡ́тъ ꙗ҆́кѡ ноша́шесѧ на колесни́цѣ, / за́нъ ѻ҆́ный, / є҆гда̀ превра́щшꙋсѧ тельцꙋ̀, / то́чїю коснꙋ́сѧ, бж҃їимъ и҆скꙋси́сѧ гнѣ́вомъ: / но тогѡ̀ дерзнове́нїѧ ᲂу҆бѣжа́вши дꙋшѐ, / почита́й бж҃е́ствєннаѧ че́стнѣ.

Слы́шала є҆сѝ а҆вессалѡ́ма, / ка́кѡ на є҆стествѡ̀ воста̀; / позна́ла є҆сѝ тогѡ̀ скве́рнаѧ дѣѧ̑нїѧ, / и҆́миже ѡ҆скверни̑ ло́же дв҃да ѻ҆тца̀: / но ты̀ подража́ла є҆сѝ тогѡ̀ стра̑стнаѧ / и҆ любосла̑стнаѧ стремле́нїѧ.

Покори́ла є҆сѝ нерабо́тное твоѐ досто́инство тѣ́лꙋ твоемꙋ̀: / и҆но́го бо а҆хїтофе́ла ѡ҆брѣ́тши врага̀, дꙋшѐ, / снизшла̀ є҆сѝ сегѡ̀ совѣ́тѡмъ: / но сїѧ̑ разсы́па са́мъ хрⷭ҇то́съ, / да ты̀ всѧ́кѡ сп҃се́шисѧ.

Соломѡ́нъ чꙋ́дный, / и҆ бл҃года́ти премꙋ́дрости и҆спо́лненный, / се́й лꙋка́вое и҆ногда̀ пред̾ бг҃омъ сотвори́въ, / ѿстꙋпѝ ѿ негѡ̀: / є҆мꙋ́же ты̀ проклѧ́тымъ твои́мъ житїе́мъ, дꙋшѐ / ᲂу҆подо́билась є҆сѝ.

Сластьмѝ влеко́мь страсте́й свои́хъ ѡ҆скверня́шесѧ, / ᲂу҆вы̀ мнѣ̀, рачи́тель премꙋ́дрости, / рачи́тель блꙋ́дныхъ же́нъ, и҆ стра́ненъ ѿ бг҃а: / є҆го́же ты̀ подража́ла є҆сѝ ᲂу҆мо́мъ ѿ дꙋшѐ, / сладостра́стьми скве́рными.

Ровоа́мꙋ поревнова́ла є҆сѝ / не послꙋ́шавшемꙋ совѣ́та ѻ҆́ч҃а, / кꙋ́пнѡ же и҆ ѕлѣ́йшемꙋ рабꙋ̀ і҆еровоа́мꙋ, пре́жнемꙋ ѿстꙋ́пникꙋ дꙋшѐ: / но бѣ́гай подража́нїѧ, и҆ зовѝ бг҃ꙋ: / согрѣши́хъ, ᲂу҆ще́дри мѧ̀.

А҆хаа́вѡвымъ поревнова́ла є҆сѝ / скве́рнамъ, дꙋшѐ моѧ̀, ᲂу҆вы̀ мнѣ̀, / была̀ є҆сѝ плотски́хъ скве́рнъ пребыва́лище, / и҆ сосꙋ́дъ сра́мленъ страсте́й: / но и҆з̾ глꙋбины̀ твоеѧ̀ воздохнѝ, / и҆ глаго́ли бг҃ꙋ грѣхѝ твоѧ̑.

Uzza, chroniąc Bożą arkę przed upadkiem [z wozu], za samo tylko jej dotknięcie doświadczył Bożego gniewu; wystrzegaj się zatem, duszo moja, jego zuchwałości i temu, co święte, z bojaźnią cześć oddawaj.

Słyszałaś o Absalomie, który sprzeciwił się naturze, i poznałaś ohydne jego czyny, którymi skalał łoże ojca swego, Dawida; mimo to naśladowałaś jego pożądliwe i lubieżne skłonności.

W niewolę ciała poddałaś, duszo moja, wolną godność swoją, znalazłaś bowiem wroga, kolejnego Achitofela i uległaś jego podszeptom; sam Chrystus jednak je zniweczył, abyś mimo wszystko dostąpiła zbawienia.

Wspaniały Salomon, łaską mądrości przepełniony, oddalił się niegdyś od Boga i zgrzeszył; jego też, duszo moja, naśladowałaś przeklętym życiem swoim.

Wielbiciel mądrości kalał się, wleczony rozkoszami swych namiętności i jako miłośnik niewiast nierządnych odstąpił od Boga; biada mi, duszo, gdyż w umyśle naśladowałaś go podobnym pożądaniem.

Roboama, który rady ojcowskiej nie posłuchał, i dawnego buntownika, najgorszego sługę Jeroboama, duszo moja, za wzór obrałaś; nie naśladuj ich, lecz wołaj do Boga: zgrzeszyłam, zmiłuj się nade mną!

Biada mi, duszo moja, naśladowałaś bowiem obrzydliwości Achaba; okazałaś się siedliskiem cielesnych pożądliwości i pełnym żądz naczyniem haniebnym, lecz z głębi swej westchnij i wyjaw Bogu swe grzechy.

Попалѝ и҆лїа̀ и҆ногда̀ два́щи / пѧтьдесѧ́тъ і҆езаве́линыхъ, / є҆гда̀ стꙋ́дныѧ проро́ки погꙋбѝ, / во ѡ҆бличе́нїе а҆хаа́вово: / но бѣ́гай подража́нїѧ двою̀ дꙋшѐ, / и҆ ᲂу҆крѣплѧ́йсѧ.

Заключи́сѧ тебѣ̀ нб҃о дꙋшѐ, / и҆ гла́дъ бж҃їй пости́же тѧ̀: / є҆гда̀ и҆лїѝ ѳесві́тѧнина ꙗ҆́коже а҆хаа́въ, / не покори́сѧ словесе́мъ и҆ногда̀: / но сара́фѳїи ᲂу҆подо́бивсѧ, / напита́й прⷪ҇ро́чꙋ дꙋ́шꙋ.

Манассі́ева собрала̀ є҆сѝ согрѣше́нїѧ и҆зволе́нїемъ, / поста́вльши ꙗ҆́кѡ ме́рзѡсти стра̑сти, / и҆ ᲂу҆мно́живши дꙋшѐ негодова́нїе: / но тогѡ̀ покаѧ́нїю ревнꙋ́ющи те́плѣ, / стѧжѝ ᲂу҆миле́нїе.

Припа́даю тѝ, / и҆ приношꙋ̀ тебѣ̀, ꙗ҆́коже сле́зы глаго́лы моѧ̑: / согрѣши́хъ, ꙗ҆́кѡ не согрѣшѝ блꙋдни́ца, / и҆ беззако́нновахъ, ꙗ҆́кѡ и҆́ный никто́же на землѝ: / но ᲂу҆ще́дри вл҃ко, творе́нїе твоѐ, / и҆ воззови́ мѧ.

Погребо́хъ ѡ҆́бразъ тво́й, / и҆ растли́хъ за́повѣдь твою̀, / всѧ̀ помрачи́сѧ добро́та, / и҆ страстьмѝ ᲂу҆гаси́сѧ, сп҃се, свѣща̀: / но ᲂу҆ще́дривъ возда́ждь мѝ / ꙗ҆́коже пое́тъ дв҃дъ, ра́дованїе.

Ѡ҆брати́сѧ, пока́йсѧ, ѿкры́й сокрове́ннаѧ, / глаго́ли бг҃ꙋ всѧ̑ вѣ́дꙋщемꙋ: / ты̀ вѣ́си моѧ̑ та̑йнаѧ, є҆ди́не сп҃се: / но са́мъ мѧ̀ поми́лꙋй, ꙗ҆́коже пое́тъ дв҃дъ / по мл҃ти твое́й.

И҆счезо́ша дні́е моѝ, ꙗ҆́кѡ со́нїе востаю́щагѡ: / тѣ́мже ꙗ҆́кѡ є҆зекі́а слезю̀ на ло́жи мое́мъ, / приложи́тисѧ мнѣ̀ лѣ́тѡмъ живота̀. / но кі́й и҆са́їа предста́нетъ тебѣ̀ дꙋшѐ, / а҆́ще не всѣ́хъ бг҃ъ;

Dla napiętnowania Achaba dwakroć po pięćdziesiąt sług Izebel spalił niegdyś Eliasz, gdy niszczył obrzydliwość jej proroków; ty zaś, duszo, nie naśladuj [bezbożności] ich obojga i umacniaj się.

Niebo zamknęło się dla ciebie, duszo, i głód Boży cię dosięgnął, jak niegdyś Achaba, gdy nie usłuchał słów Eliasza; ty jednak, niczym wdowa z Sarepty, nasyć duszę proroka.

Ochoczo zgromadziłaś, duszo, bezbożności Manassesa; żądze uczyniłaś bożkami i pomnożyłaś obrzydliwość, ale naśladując gorąco jego pokajanie doświadczaj głębokiej skruchy.

Przypadam ku Tobie i niczym łzy ofiaruję Ci me słowa: zgrzeszyłem bardziej niż nierządnica i w nieprawościach żyłem większych niż ktokolwiek na ziemi, ale zmiłuj się nad swym stworzeniem i przywołaj do siebie, Panie.

Pogrzebałem Twój obraz i zniszczyłem Twe przykazanie, całe piękno ogarnął mrok, a pożądliwości zdusiły płomień świecy; ale zmiłuj się nade mną, Zbawco, i przywróć radość z pieśni Dawida.

Nawróć się, pokajaj, ujawnij, co skryte, i wyznaj Bogu Wszechwiedzącemu: Ty znasz moje serce, jedyny Zbawicielu, zmiłuj się nade mną, jak śpiewa Dawid, wedle miłosierdzia swego.

Dni me przeminęły niczym sen o poranku, dlatego jak Hiskiasz szlocham na swym łożu, aby dodane mi były lata życia; to nie Izajasz jednak stanie przed tobą, duszo, lecz sam Bóg Wszechmocny.

Запѣ́въ: Прпⷣбнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Прпⷣбнѣ́й: Возопи́вши къ прⷭ҇тѣ́й бг҃омт҃ри, / пе́рвѣе ѿри́нꙋла є҆сѝ неи́стовство страсте́й, / нꙋ́жно стꙋжа́ющихъ, / и҆ посрами́ла є҆сѝ врага̀ запе́ншаго: / но да́ждь ны́нѣ по́мощь ѿ ско́рби, / и҆ мнѣ̀ рабꙋ̀ твоемꙋ̀.

Запѣ́въ: Прпⷣбнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Марі́и: Є҆го́же возлюби́ла є҆сѝ, є҆го́же возжелѣ́ла є҆сѝ, / є҆гѡ́же ра́ди пло́ть и҆знꙋри́ла є҆сѝ прпⷣбнаѧ, / молѝ ны́нѣ хрⷭ҇та̀ ѡ҆ рабѣ́хъ: / ꙗ҆́кѡ да млⷭ҇тивъ бы́въ всѣ̑мъ на́мъ, / ми́рное состоѧ́ніе да́рꙋетъ / почита́ющымъ є҆го̀.

Запѣ́въ: Прпⷣбне ѻ҆́тче а҆ндре́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

А҆ндре́ю: На ка́мени мѧ̀ вѣ́ры / мл҃твами твои́ми ᲂу҆твердѝ ѻ҆́тче, / стра́хомъ мѧ̀ бж҃е́ственнымъ ѡ҆гражда́ѧ, / и҆ покаѧ́ніе а҆ндре́е, пода́ждь мѝ, молю́сѧ тѝ: / и҆ и҆зба́ви мѧ̀ ѿ сѣ́ти враго́въ / и҆́щꙋщихъ мѧ̀.

Сла́ва, трⷪ҇ченъ: Трⷪ҇це про́стаѧ, нераздѣ́льнаѧ, / є҆диносꙋ́щнаѧ, и҆ є҆стество̀ є҆ди́но, / свѣ́товѣ, и҆ свѣ́тъ, и҆ ст҃а трѝ, и҆ є҆ди́но ст҃о / пое́тсѧ бг҃ъ трⷪ҇ца: / но воспо́й, просла́ви, живо́тъ и҆ живо́ты, дꙋшѐ, / всѣ́хъ бг҃а.

И҆ ны́нѣ, бг҃оро́диченъ: Пое́мъ тѧ̀, бл҃гослови́мъ тѧ̀, / покланѧ́емсѧ тѝ бг҃ороди́тельнице, / ꙗ҆́кѡ нераздѣ́льныѧ трⷪ҇цы породила̀ є҆сѝ є҆ди́наго хрⷭ҇та̀ бг҃а / и҆ сама̀ ѿве́рзла є҆сѝ на́мъ / сꙋ́щымъ на землѝ нбⷭ҇наѧ.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Wezwawszy do przeczystej Matki Bożej, poskromiłaś huragan okrutnie rozpasanych namiętności i pohańbiłaś kłamliwego wroga, a teraz daruj pomoc w nieszczęściach i mnie, słudze Twemu.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Czcigodna Matko Mario, ubłagaj Chrystusa, którego ukochałaś, którego zapragnęłaś, przez wzgląd na którego wyniszczałaś swe ciało, aby był miłościw wszystkim nam, swym sługom, i tym, którzy Go wielbią, darował pokój.

Prepodobny Ojcze Andrzeju, módl się za nas do Boga

Na skale wiary umocnij mnie Twymi modlitwami, Ojcze, ogradzając Bożym strachem; błagam Cię, daruj mi pokajanie i wybaw mnie, Andrzeju, od pułapek wrogów, pragnących mnie pochwycić.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Trójco prosta, nierozdzielna, współistotna i jedna naturo, Światłości i Światłość, Święte trzy i jedna Święta – tak w pieśniach wysławiany jest Bóg Trójca; zaśpiewaj więc i ty, duszo, wysławiaj Życie i Życia, Boga wszystkich.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Śpiewamy Ci, błogosławimy Cię, Tobie oddajemy pokłon, Bogarodzico, zrodziłaś bowiem jedną z Osób niepodzielnej Trójcy, Chrystusa Boga, przez co nam, żyjącym na ziemi, otworzyłaś przybytki Niebios.

Трипѣ́снецъ. Гла́съ и҃.
Пѣ́снь и҃.

Ірмо́съ: Безнача́льнаго цр҃ѧ̀ сла́вы, / є҆гѡ́же трепе́щꙋтъ нб҃ныѧ си̑лы / по́йте сщ҃е́нницы, / лю́дїе превозноси́те во всѧ̑ вѣ́ки.

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆п҃ли, моли́те бг҃а о на́с.

Ꙗ҆́кѡ ᲂу҆́глїе невеще́ственнагѡ ѻ҆гнѧ̀, / попали́те веще́ственныѧ стра̑сти моѧ̑, / возжиза́юще ны́нѣ во мнѣ̀ жела́нїе / бж҃е́ственныѧ любвѐ, а҆п҃ли.

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆п҃ли, моли́те бг҃а о на́с.

Трꙋбы̀ бл҃гогла̑сныѧ сло́ва почти́мъ, / и҆́миже падо́ша стѣ́ны неꙋтвержде́ны вра̑жїѧ, / и҆ бг҃оразꙋ́мїѧ ᲂу҆тверди́шасѧ забра̑ла.

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆п҃ли, моли́те бг҃а о на́с.

Кꙋмі́ры стра́стныѧ дꙋшѝ моеѧ̀ сокрꙋши́те, / и҆̀же хра́мы и҆ столпы̀ сокрꙋши́сте врага̀, / а҆п҃ли гд҃ни, / хра́мове ѡ҆сщ҃е́ннїи.

Запѣ́въ: Прест҃а́ѧ бц҃е, сп҃сѝ на́съ.

Бг҃оро́диченъ: Вмѣсти́ла є҆сѝ невмѣсти́маго є҆стество́мъ: / носи́ла є҆сѝ носѧ́щаго всѧ̑: / дои́ла є҆сѝ ч҃таѧ, пита́ющаго тва́рь, / хр҃та̀ жизнода́вца.

И҆́ный трипѣ́снецъ. Ірмо́съ то́йже.

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆п҃ли, моли́те бг҃а о на́с.

Дх҃а началохи́тростїемъ созда́вше всю̀ цр҃ковь / а҆п҃ли хр҃тѡ́вы, / въ не́й бл҃гослови́те хр҃та̀ во вѣ́ки.

Trójpieśń, ton 8.

PIEŚŃ VIII

Irmos: *Kapłani, śpiewajcie Temu, przed którym drżą siły niebiańskie, ludzie, wychwalajcie po wsze czasy Niemającego początku Króla chwały.*

Święci Apostołowie, módlcie się za nas do Boga

Jako węgle duchowego ognia, Apostołowie, spalcie moje materialne żądze, rozpalając we mnie pragnienie Bożej miłości.

Święci Apostołowie, módlcie się za nas do Boga

Uczcijmy donośne trąby Słowa, dzięki którym upadły słabe wrogie mury i umocniła się twierdza pobożności.

Święci Apostołowie, módlcie się za nas do Boga

Wy, którzy skruszyliście chramy i filary wroga, skruszcie też bożki żądz mojej duszy, uświęceni Apostołowie Pańscy.

Przenajświętsza Bogarodzico, wybaw nas

Ogarnęłaś nieogarnionego naturą, nosiłaś noszącego wszystko, karmiłaś, o Czysta, karmiącego [wszelkie] stworzenie Chrystusa – Dawcę Życia.

Inna trójpieśń. Irmos ten sam.

Święci Apostołowie, módlcie się za nas do Boga

Apostołowie Chrystusowi, [którzy] przemyślnością Ducha stworzyliście całą Cerkiew, błogosławcie w niej Chrystusa na wieki.

Запѣвъ: Стїи апли, молите бга о нас.

Вострубивше трубою ученій, / низвергоша апли всю лесть ідольскую, / хрта превозносяще во вся вѣки.

Запѣвъ: Стїи апли, молите бга о нас.

Апли, доброе пресеmenїе, / назирателїе міра, и нбнїи жителїе, / васъ присно восхваляющыя, / избавите ѿ бѣдъ.

Запѣвъ: Престаѧ трце бже нашъ, слава тебѣ.

Трченъ: Трисолнечное всесвѣтлое бгоначалїе, / единославное и единопртольное естество, / оче вседѣтелю, / сне, и бжественный дше, / пою тѧ во вѣки.

Запѣвъ: Престаѧ бце, спси насъ.

Бгородиченъ: Якѡ чтный и превышшїй пртолъ, / воспоимъ бжїю мтрь непрестаннѡ, людїе, / едину по ржтвѣ / мтрь и дву.

Великагѡ канѡна ірмосъ: Егоже вѡинства нбнаѧ славятъ, / и трепещутъ херувіми и серафіми, / всяко дыханїе и тварь, / пойте, блгословите / и превозносите во вся вѣки.

Согрѣшивша спсе помилуй, воздвигни мой оумъ ко ѡбращенїю, пріими мя кающагося, оущедри вопїюща: согрѣшихъ тй, спси, беззаконновахъ, помилуй мя.

Колесничникъ илїа, колесницею добродѣтелей вшедъ, якѡ на нбса, ношашеся превыше иногда ѿ земныхъ: сегѡ оубѡ душе моя, восходъ помышляй.

Święci Apostołowie, módlcie się za nas do Boga

Zatrąbiwszy trąbą nauk, Apostołowie obalili wszystkie oszustwa bożków, wywyższając Chrystusa na wszystkie wieki.

Święci Apostołowie, módlcie się za nas do Boga

Apostołowie, dobrzy wędrowcy, obywatele świata i mieszkańcy nieba, wybawcie z nieszczęść tych, którzy zawsze Was wysławiają.

Przenajświętsza Trójco, Boże nasz, chwała Tobie

Trójsłoneczna najjaśniejsza Boża zasado, Naturo jedna w chwale i w panowaniu, Ojcze Stworzycielu wszystkiego, Synu i Boży Duchu, Tobie śpiewam na wieki.

Przenajświętsza Bogarodzico, wybaw nas

Ludu, ludu, nieustannie wysławiajmy Matkę Bożą jako Czcigodny i najwyższy Tron, jedyną po zrodzeniu Matkę i Dziewicę.

Irmos Wielkiego Kanonu: *Wszystko, co żyje, wszelkie stworzenie niech po wsze czasy śpiewa, błogosławi i wywyższa Tego, któremu chwałę głoszą niebiańskie zastępy, przed którym drżą cherubini i serafini.*

Zmiłuj się nade mną, grzesznym, Zbawco, pobudź mój umysł do nawrócenia, przyjmij mnie przychodzącego w pokajaniu, ulituj się nad wołającym: zgrzeszyłem przeciw Tobie – zbaw mnie, żyłem w nieprawości – zmiłuj się nade mną.

Eliasz niegdyś w rydwanie swych cnót wzniósł się niczym na niebiosa, ponad wszystko, co doczesne; wspominaj przeto, duszo, jego gorliwość.

Іорда́нова стрꙋѧ̀ пе́рвѣе, ми́лѡтїю и҆лїино́ю є҆лїссе́емъ, ста̀ сю́дꙋ и҆ сю́дꙋ: ты́ же, ѿ дꙋшѐ моѧ̀, сеѧ̀ не причасти́ласѧ є҆сѝ бл҃года́ти за невоздержа́нїе.

Є҆лїссе́й и҆ногда̀ прїе́мъ ми́лѡть и҆лїинꙋ̀, прїѧ́тъ сꙋгꙋ́бꙋю бл҃года́ть ѿ бг҃а: ты́ же ѿ дꙋшѐ моѧ̀, сеѧ̀ не причасти́ласѧ є҆сѝ бл҃года́ти за невоздержа́нїе.

Сѡмані́тїда и҆ногда̀ пра́веднаго ᲂу҆чредѝ, ѿ дꙋшѐ, нра́вомъ бл҃ги́мъ: ты́ же не ввела̀ є҆сѝ въ до́мъ, ни стра́нна, ни пꙋ́тника. тѣ́мже черто́га и҆зри́нешисѧ во́нъ, рыда́ющи.

Гїезі́евъ подража́ла є҆сѝ ѻ҆каѧ́ннаѧ ра́зꙋмъ скве́рный всегда̀ дꙋшѐ, є҆гѡ́же сребролю́бїе ѿложѝ понѐ на ста́рость: бѣ́гай гее́нскагѡ ѻ҆гнѧ̀, ѿстꙋпи́вши ѕлы́хъ твои́хъ.

Ты̀ ѻ҆зі́и дꙋшѐ поревнова́вши, сегѡ̀ прокаже́нїе въ себѣ̀ стѧжа́ла є҆сѝ сꙋгꙋ́бо: безмѣ̑стнаѧ бо мы́слиши, беззакѡ́ннаѧ же дѣ́еши: ѡ҆ста́ви ꙗ҆̀же и҆́маши, и҆ притецы̀ къ покаѧ́нїю.

Нїнеѵі́тѧны дꙋшѐ слы́шала є҆сѝ ка́ющыѧсѧ бг҃ꙋ, вре́тищемъ и҆ пе́пеломъ, си́хъ не подража́ла є҆сѝ: но ꙗ҆ви́ласѧ є҆сѝ ѕлѣ́йшаѧ всѣ́хъ, пре́жде зако́на, и҆ по зако́нѣ прегрѣши́вшихъ.

Въ ро́вѣ бла́та слы́шала є҆сѝ і҆еремі́ю дꙋшѐ, гра́да сїѡ́нѧ рыда́ньми вопїю́ща, и҆ сле́зъ и҆́щꙋща, подража́й сегѡ̀ плаче́вное житїѐ и҆ сп҃се́шисѧ.

І҆ѡ́на въ ѳарсі́съ побѣжѐ, проразꙋмѣ́въ ѡ҆браще́нїе нїнеѵі́тѧнѡвъ, разꙋмѣ́ бо ꙗ҆́кѡ прⷪ҇ро́къ бж҃їе бл҃гоꙋтро́бїе: тѣ́мже ревнова́ше прⷪ҇ро́чествꙋ не солга́тисѧ.

Elizeusz wraz z płaszczem Eliasza otrzymał moc rozdzielenia wód Jordanu; ty jednak, bezwstydna duszo moja, nie okazałaś się łaski godna.

Gdy Elizeusz przyjął niegdyś płaszcz Eliasza, otrzymał od Boga podwójną łaskę; ty jednak, bezwstydna duszo moja, nie okazałaś się łaski godna.

Niegdyś Szunamitka z życzliwością ugościła sprawiedliwego; a ty, duszo, nie przyjęłaś do swego domu ani wędrowca, ani tułacza; przeto z komnaty weselnej zostaniesz z płaczem wyrzucona.

Nieszczęsna duszo, przez całe życie naśladowałaś chciwość Gechazi, więc choć na starość odrzuć jego żądzę bogactw i porzuciwszy grzech uciekaj przed ogniem Gehenny.

Pozazdrościłaś Ozjaszowi, duszo, więc i jego trąd ściągnęłaś na siebie w dwójnasób, grzesząc i myślą, i uczynkiem, porzuć więc swe nieprawości i pokajanie okaż gorliwie.

Słyszałaś, duszo, o mieszkańcach Niniwy, którzy kajali się przed Bogiem w popiele i pokutnych worach; nie naśladowałaś ich jednak, lecz okazałaś się gorsza od wszystkich, którzy zgrzeszyli przed Prawem i według Prawa.

Słyszałaś, duszo, o Jeremiaszu, który w jamie błotnistej rozpaczał nad losem miasta Syjonu; przeto naśladuj pełne łez życie proroka, a dostąpisz zbawienia.

Jonasz uciekł do Tarszyszu przewidując nawrócenie mieszkańców Niniwy, znał bowiem jako prorok miłosierdzie Boże i zarazem gorliwie pragnął, aby proroctwo się wypełniło.

Данїи́ла въ ро́вѣ слы́шала є҆сѝ, ка́кѡ заградѝ ᲂу҆стà, ѿ дꙋшѐ ѕвѣре́й: ᲂу҆вѣ́дѣла є҆сѝ, ка́кѡ ѻ҆́троцы и҆̀же ѡ҆ а҆за́рїи, погаси́ша вѣ́рою пе́щи пла́мень горѧ́щїй.

Ве́тхагѡ завѣ́та всѧ̑ приведо́хъ тѝ дꙋшѐ, къ подо́бїю, подража́й пра́ведныхъ бг҃олюби̑ваѧ дѣѧ̑нїѧ, и҆збѣ́гни же па́ки лꙋка́выхъ грѣхѡ́въ.

Правосꙋ́де сп҃се поми́лꙋй, и҆ и҆зба́ви мѧ̀ ѻ҆гнѧ̀, и҆ прещéнїѧ, є҆́же и҆́мамъ на сꙋдѣ̀ пра́веднѡ претерпѣ́ти: ѡ҆сла́би мѝ пре́жде концà, добродѣ́телїю и҆ покаѧ́нїемъ.

Ꙗ҆́кѡ разбо́йникъ вопїю́ ти: помѧни́ мѧ. ꙗ҆́кѡ пе́тръ пла́чꙋ го́рцѣ: ѡ҆сла́би мѝ сп҃се. зовꙋ̀ ꙗ҆́кѡ мыта́рь: слезю̀ ꙗ҆́кѡ блꙋдни́ца. прїимѝ моѐ рыда́нїе, ꙗ҆́коже и҆ногдà хананéнно.

Гноéнїе, сп҃се, и҆сцѣлѝ смирéнныѧ моеѧ̀ дꙋшѝ: є҆ди́не врачꙋ̀, пла́стырь мнѣ̀ наложѝ, и҆ є҆ле́й и҆ вїнò, дѣлà покаѧ́нїѧ, ᲂу҆миле́нїе со слеза́ми.

Хананéю и҆ а҆́зъ подража́ѧ, поми́лꙋй мѧ̀, вопїю̀, сн҃е дв҃довъ: каса́юсѧ кра́ѧ ри́зы, ꙗ҆́кѡ кровоточи́ваѧ: пла́чꙋ, ꙗ҆́кѡ ма́рѳа и҆ марі́а над̾ ла́заремъ.

Слéзнꙋю сп҃се стклѧ́ницꙋ, ꙗ҆́кѡ мѵ́ро и҆стощава́ѧ на главꙋ̀, зовꙋ́ ти ꙗ҆́коже блꙋдни́ца, мл҃ти и҆́щꙋщаѧ, мольбꙋ̀ приношꙋ̀, и҆ ѡ҆ставле́нїе прошꙋ̀ прїѧ́ти.

А҆́ще и҆ никто́же, ꙗ҆́коже а҆́зъ согрѣшѝ тебѣ̀, но ѻ҆ба́че прїимѝ и҆ менѐ, бл҃гоꙋтро́бне сп҃се, стра́хомъ ка́ющасѧ, и҆ любо́вїю зовꙋ́ща: согрѣши́хъ тебѣ̀ є҆ди́номꙋ: поми́лꙋй мѧ̀ мл҃тиве.

Usłyszałaś, duszo, jak Daniel w jaskini zamknął paszcze lwom, wiesz również, jak młodzieńcy z Azariaszem wiarą ugasili buchający żar pieca.

Przywołałem ci jako przykład wszystkich ze Starego Testamentu; naśladuj więc, duszo, miłe Bogu czyny sprawiedliwych i unikaj grzechów niegodziwców.

Sędzio Sprawiedliwy, Zbawco, zmiłuj się i wybaw mnie od wyroku ognia i kary, na które sprawiedliwie zasłużyłem; zważ na mą cnotę i pokajanie, i przebacz przed końcem dni moich.

Jak łotr wołam do Ciebie: wspomnij o mnie, Panie, i jak Piotr gorzko płaczę: wybacz mi, Zbawco. Wołam do Ciebie jak celnik i wylewam łzy jak nierządnica; jak niegdyś Kananejki i mój szloch przyjmij, Chryste.

Ulecz, Zbawco, gnicie pokornej duszy mojej; jedyny Lekarzu, opatrz mą ranę olejem i winem – dziełami pokajania, serdecznym żalem i łzami.

Niczym Kananejka i ja wołam: Synu Dawidowy, zmiłuj się nade mną! Jak cierpiąca na krwotok dotykam rąbka [Twej] szaty, jak Marta i Maria nad Łazarzem płaczę.

Naczynie [pełne] łez jak olejek na głowę Twą wylewam, Zbawco, jak nierządnica wołam do Ciebie, szukając litości, przynoszę błaganie i wołam o przebaczenie.

Nawet gdyby nie było na ziemi grzesznika większego ode mnie, to przyjmij i mnie; kajam się bowiem z bojaźnią i wołam z ufnością: zgrzeszyłem wobec Ciebie jedynego, zmiłuj się nade mną, Miłosierny Zbawco!

Пощадѝ сп҃се твоѐ созда́нїе, и҆ взыщѝ ꙗ҆́кѡ па́стырь поги́бшее, предварѝ заблꙋ́ждшаго, восхи́ти ѿ во́лка, сотвори́ мѧ ѻ҆вча̀ на па́ствѣ твои́хъ ѻ҆ве́цъ.

Є҆гда̀ сꙋдїѐ сѧ́деши ꙗ҆́кѡ бл҃гоꙋтро́бенъ, и҆ пока́жеши стра́шнꙋю сла́вꙋ твою̀ сп҃се: ѿ каковы́й стра́хъ тогда̀! пе́щи горѧ́щей, всѣ̑мъ боѧ́щымсѧ нестерпи́магѡ сꙋди́ща твоегѡ̀.

Запѣ́въ: Прп҃бнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Прп҃бнѣй: Свѣ́та незаходи́магѡ мт҃и, тѧ̀ просвѣти́вши, ѿ ѡ҆мраче́нїѧ страсте́й разрѣшѝ. тѣ́мже вше́дши въ дх҃о́внꙋю бл҃года́ть, просвѣтѝ марі́е, тѧ̀ вѣ́рнѡ восхвалѧ́ющыѧ.

Запѣ́въ: Прп҃бнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Марі́и: Чꙋ́до но́во ви́дѣвъ, ᲂу҆жаса́шесѧ бж҃е́ственный въ тебѣ̀ вои́стиннꙋ ма́ти зѡсі́ма: а҆́гг҃ла бо зрѧ́ше во пло́ти, и҆ ᲂу҆́жасомъ ве́сь и҆сполнѧ́шесѧ, хрⷭ҇та̀ поѧ̀ во вѣ́ки.

Запѣ́въ: Прп҃бне ѻ҆́тче а҆ндре́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

А҆ндре́ю: Ꙗ҆́кѡ дерзнове́нїе и҆мы́й ко гдⷭ҇ꙋ, а҆ндре́е кри́тскїй чⷭ҇тна́ѧ похвало̀, молю̀, моли́сѧ разрѣше́нїе ѿ ᲂу҆́зъ беззако́нїѧ ны́нѣ ѡ҆брѣстѝ мнѣ̀ моли́твами твои́ми, ꙗ҆́кѡ покаѧ́нїѧ ᲂу҆чи́тель, и҆ преподо́бныхъ сла́ва.

Бл҃гослови́мъ ѻ҆ц҃а̀, и҆ сн҃а, и҆ ст҃а́го дх҃а, гдⷭ҇а.

Трⷪ҇ченъ: Безнача́льне ѻ҆́ч҃е, сн҃е собезнача́льне, ᲂу҆тѣ́шителю бл҃гі́й, дш҃е пра́вый: сло́ва бж҃їѧ роди́телю, ѻ҆ц҃а̀ безнача́льна сло́ве, дш҃е живы́й и҆ зи́ждай, трⷪ҇це є҆ди́нице поми́лꙋй мѧ̀.

Oszczędź stworzenie swoje, Zbawco, i jak pasterz szukaj zagubionego; znajdź zbłąkanego, uchroń przed wilkami i uczyń mnie owieczką na Twym pastwisku.

Gdy jako Sędzia Miłosierny objawisz budzącą bojaźń chwałę, wszystkich ogarnie trwoga przed piecem ognistym i nieuchronnym Twym sądem, Zbawco.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Matka niezachodzącej światłości [Bogarodzica] oświeciwszy Cię, uwolniła z mroku namiętności, przeto przyjąwszy łaskę Ducha oświeć, Mario, tych, którzy wiernie Cię wysławiają.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Zaprawdę nowy cud ujrzawszy w Tobie, Matko, Boży Zosima zadziwił się, zobaczył bowiem anioła w ciele i cały napełnił się lękiem, śpiewając Chrystusowi na wieki.

Prepodobny Ojcze Andrzeju, módl się za nami do Boga

Andrzeju, czcigodna chwało Krety, masz śmiałość wobec Pana, błagam Cię więc, abym dzięki Twym modlitwom otrzymał (teraz) uwolnienie od więzów nieprawości, albowiem nauczycielem jesteś pokajania i chwałą świętych.

Błogosławmy Ojca, i Syna, i Świętego Ducha, Pana

Przedwieczny Ojcze, Współprzedwieczny Synu, Pocieszycielu Łaskawy, Duchu Sprawiedliwy, Rodzicielu Boga Słowa, Słowo Przedwiecznego Ojca, Duchu Żywy i Stwarzający, Trójco Jedyna, zmiłuj się nade mną.

И҆ ны́нѣ и҆ при́снѡ и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ, а҆ми́нь.

Бг҃оро́диченъ: Ꙗ҆́кѡ ѿ ѡ҆броще́нїѧ червлени́цы пречⷭ҇таѧ, ᲂу҆́мнаѧ багрѧни́ца є҆ммаꙋ҆́илева, внꙋ́трь во чре́вѣ твое́мъ пло́ть и҆стка́сѧ: тѣ́мже бцⷣꙋ вои҆́стиннꙋ тѧ̀ почита́емъ.

Хва́лимъ, бл҃гослови́мъ, покланѧ́емсѧ гдⷭ҇ви, пою́ще и҆ превозносѧ́ще во всѧ҄ вѣ́ки.

И҆ па́ки і҆рмо́съ: Є҆го́же вѡ́инства нбⷭ҇наѧ сла́вѧтъ, / и҆ трепе́щꙋтъ херꙋві́ми и҆ серафі́ми, / всѧ́ко дыха́нїе и҆ тва́рь, / по́йте, бл҃гослови́те / и҆ превозноси́те во всѧ҄ вѣ́ки.

На д҃-й пѣ́сни поє́мъ пѣ́снь прест҃ы́ѧ бцⷣы: Вели́читъ дꙋша̀ моѧ̀ гдⷭ҇а:

Трипѣ́снецъ. Гла́съ и҃.
Пѣ́снь д҃.

І҆рмо́съ: Вои҆́стиннꙋ бцⷣꙋ тѧ̀ и҆сповѣ́дꙋемъ, / сп҃се́нїи тобо́ю дв҃о чⷭ҇таѧ, / съ безпло́тными ли́ки тѧ̀ велича́юще.

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆пⷭ҇ли, моли́те бг҃а ѡ҆ на́съ.

И҆сто́чницы спаси́тельныѧ воды̀ / ꙗ҆вльшесѧ а҆пⷭ҇ли, / и҆ста́ѧвшꙋю дꙋ́шꙋ мою̀ грѣхо́вною жа́ждою, ѡ҆роси́те.

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆пⷭ҇ли, моли́те бг҃а ѡ҆ на́съ.

Пла́вающаго въ пꙋчи́нѣ поги́бели, / и҆ въ погрꙋже́нїи ᲂу҆жѐ бы́вша, / твое́ю десни́цею, ꙗ҆́коже петра̀, / гдⷭ҇и сп҃си́ мѧ.

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆пⷭ҇ли, моли́те бг҃а ѡ҆ на́съ.

Ꙗ҆́кѡ со́ли, вкꙋ́сныхъ сꙋ́ще ᲂу҆че́нїй, / гни́льство ᲂу҆ма̀ моегѡ̀ и҆зсꙋши́те, / и҆ невѣ́дѣнїѧ тьмꙋ̀ ѿжени́те.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Niczym z czerwonej materii, o Przeczysta, duchowa purpurowa przędzo, wewnątrz łona Twego utkane zostało ciało Emanuela, przeto Ciebie, jako Bogarodzicę, zaprawdę czcimy.

Chwalimy, błogosławimy i kłaniamy się Panu, śpiewając i wywyższając Go na wieki.

Katawasja: *Wszystko, co żyje, wszelkie stworzenie niech po wsze czasy śpiewa, błogosławi i wywyższa Tego, któremu chwałę głoszą niebiańskie zastępy, przed którym drżą cherubini i serafini.*

Bohorodicu i Matier Swieta w piesniech wozwieliczym: Wieliczyt dusza moja, Hospoda…

Trójpieśń, ton 8.

PIEŚŃ IX

Irmos: *Prawdziwie wyznajemy Cię jako Bogarodzicę, Tobą zbawieni, Czysta Dziewico, wychwalając Cię wraz z chórami [istot] bezcielesnych.*

Święci Apostołowie, módlcie się za nas do Boga

Okazaliście się źródłami zbawiennej wody, Apostołowie, zroście moją duszę, wysuszoną przez grzeszną żądzę.

Święci Apostołowie, módlcie się za nas do Boga

Pogrążonego i tonącego już w odmętach zguby, zbaw mnie, Panie, jak Piotra, Twoją prawicą.

Święci Apostołowie, módlcie się za nas do Boga

Zepsucie mego rozumu wysuszcie solą pożytecznych nauk i wyrwijcie mnie z ciemności niewiedzy.

Запѣ́въ: Прест҃а́ѧ бц҃е, сп҃сѝ на́съ.

Бг҃оро́диченъ: Ра́дость ꙗ҆́кѡ роди́вшаѧ, / пла́чь мнѣ̀ пода́ждь, / и҆́мже бж҃е́ственное ᲂу҆тѣше́нїе вл҃чце, / въ бꙋ́дꙋщемъ днѝ ѡ҆брѣстѝ возмогꙋ̀.

И҆́ный. І҆рмо́съ: Тѧ̀ нб҃сѐ и҆ землѝ хода́танцꙋ:

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆пⷭ҇ли, моли́те бг҃а о на́с.

Тѧ̀ бл҃госла́вное а҆пⷭ҇льское собра́нїе, / пѣ́сньми велича́емъ: / вселе́ннѣй бо свѣти̑ла свѣ̑тлаѧ ꙗ҆ви́стесѧ, / пре́лесть ѿгонѧ́ще.

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆пⷭ҇ли, моли́те бг҃а о на́с.

Бл҃говѣ́стною мре́жею ва́шею, / слове́сныѧ ры̑бы ᲂу҆лови́вше, / сїѧ̑ приноси́те всегда̀ снѣ́дь хрⷭ҇тꙋ̀, / а҆пⷭ҇ли бл҃же́ннїи.

Запѣ́въ: Ст҃і́и а҆пⷭ҇ли, моли́те бг҃а о на́с.

Къ бг҃ꙋ ва́шимъ проше́нїемъ / помѧни́те на́съ а҆пⷭ҇ли, / ѿ всѧ́кагѡ и҆зба́витисѧ и҆скꙋше́нїѧ, мо́лимсѧ, / любо́вїю воспѣва́ющыѧ ва́съ.

Запѣ́въ: Прест҃а́ѧ трⷪ҇це бж҃е на́шъ, сла́ва тебѣ̀.

Трⷪ҇ченъ: Тѧ̀ трїѵпоста́снꙋю є҆ди́ницꙋ, / ѻ҆́ч҃е, сн҃е, со дх҃омъ, / є҆ди́наго бг҃а є҆диносꙋ́щна пою̀, / трⷪ҇цꙋ є҆диноси́льнꙋю и҆ безнача́льнꙋю.

Запѣ́въ: Прест҃а́ѧ бц҃е, сп҃сѝ на́съ.

Бг҃оро́диченъ: Тѧ̀ дѣтороди́тельницꙋ и҆ дв҃ꙋ, / всѝ ро́ди ᲂу҆бл҃жа́емъ, / ꙗ҆́кѡ тобо́ю и҆зба́вльшесѧ ѿ клѧ́твы: / ра́дость бо на́мъ родила̀ є҆сѝ гдⷭ҇а.

Przenajświętsza Bogurodzico, wybaw nas

Ty, która zrodziłaś radość, daj mi płacz, Władczyni, przez który zdołam znaleźć Bożą pociechę w dniu przyszłym.

Inny irmos: *Ciebie, Orędowniczkę nieba i ziemi…*

Święci Apostołowie, módlcie się za nas do Boga

Was, Apostołów błogosławione zgromadzenie, w pieśniach wywyższamy, ukazaliście się bowiem światu jako jaśniejące światła, przepędzające zwodnicze oszustwa [bożków].

Święci Apostołowie, módlcie się za nas do Boga

Siecią radosnej Waszej nowiny pojmaliście ryby duchowe, które jako strawę Chrystusowi zawsze przynoście, błogosławieni Apostołowie.

Święci Apostołowie, módlcie się za nas do Boga

Prosimy Was, Apostołowie, w Waszych prośbach do Boga wspomnijcie i nas, abyśmy zostali wybawieni od wszelkiej pokusy, my, którzy z miłością Wam śpiewamy.

Przenajświętsza Trójco, Boże nasz, chwała Tobie

Ciebie, trójhipostatyczna jedności, Ojcze, Synu z Duchem, wysławiam jednego Boga jednoistotnego, Trójcę jedną w mocy i odwieczną.

Przenajświętsza Bogarodzico, wybaw nas

Ciebie, Rodzicielkę Dziecięcia i Dziewicę, wszystkie pokolenia uwielbiają przez Ciebie wybawione z klątwy, bowiem radość nam zrodziłaś – Pana.

Вели́кагѡ канѡ́на ірмо́съ: Безсѣ́меннагѡ зача́тїѧ ржⷭ҇тво̀ несказа́нное, / мт҃ре безмꙋ́жныѧ нетлѣ́ненъ пло́дъ: / бж҃їе бо рожде́нїе ѡ҆бновлѧ́етъ є҆стества̀. / тѣ́мже тѧ̀ всѝ ро́ди, ꙗ҆́кѡ бг҃оневѣ́стнꙋю мт҃рь, / правосла́внѡ велича́емъ.

Оу҆́мъ ѡ҆стрꙋпи́сѧ, тѣ́ло ѡ҆болѣ́знисѧ, / недꙋ́гꙋетъ дꙋ́хъ, сло́во и҆знемо́же, / житїѐ оу҆мертви́сѧ, коне́цъ при две́рехъ. / тѣ́мже моѧ̀ ѻ҆каѧ́ннаѧ дꙋшѐ, что̀ сотвори́ши, / є҆гда̀ прїи́детъ сꙋдїѧ̀ и҆спыта́ти твоѧ̑;

Мѡѷсе́ово приведо́хъ тѝ дꙋшѐ, мїробы́тїе, / и҆ ѿ тогѡ̀ всѐ завѣ́тное писа́нїе, / повѣ́дающее тебѣ̀ пра́ведныѧ и҆ непра́ведныѧ: / ѿ ни́хже вторы҄ѧ, ѽ дꙋшѐ, подража́ла є҆сѝ, а҆ не пе́рвыѧ, / въ бг҃а согрѣши́вши.

Зако́нъ и҆знемо́же, пра́зднꙋетъ є҆ѵ҃лїе, / писа́нїе же всѐ въ тебѣ̀ небреже́но бы́сть, / прⷪ҇ро́цы и҆знемого́ша, и҆ всѐ пра́ведное сло́во: / стрꙋ́пи твоѝ, ѽ дꙋшѐ, оу҆мно́жишасѧ, / не сꙋ́щꙋ врачꙋ̀ и҆сцѣлѧ́ющемꙋ тѧ̀.

Но́вагѡ привождꙋ̀ ти писа́нїѧ оу҆каза̑нїѧ, / вводѧ̑щаѧ тѧ̀ дꙋшѐ, ко оу҆миле́нїю: / пра́веднымъ оу҆́бѡ поревнꙋ́й, грѣ́шныхъ же ѿвраща́йсѧ, / и҆ оу҆млⷭ҇тиви хрⷭ҇та̀ мл҃твами же и҆ поще́ньми, / и҆ чистото́ю, и҆ говѣ́нїемъ.

Хрⷭ҇то́съ вочлв҃ѣ́чисѧ, / призва́въ къ покаѧ́нїю разбо́йники, и҆ блꙋдни̑цы: / дꙋшѐ пока́йсѧ, две́рь ѿве́рзесѧ цр҇твїѧ оу҆жѐ, / и҆ предвосхища́ютъ ѐ фарїсе́є и҆ мыта́ри, / и҆ прелюбодѣ́и ка́ющїисѧ.

Хрⷭ҇то́съ вочлв҃ѣ́чисѧ, / пло́ти прїѡбщи́всѧ мѝ, / и҆ всѧ̑, є҆ли̑ка сꙋ́ть є҆стества̀ хотѣ́нїемъ / и҆спо́лни грѣха̀ кромѣ̀, / подо́бїе тебѣ̀, ѽ дꙋшѐ, / и҆ ѡ҆́бразъ предпоказꙋ́ѧ своегѡ̀ снизхожде́нїѧ.

Irmos Wielkiego Kanonu: *Niepojęte poczęcie bez nasienia męża i dziewiczej Matki niezniszczalny owoc [żywota] – tak Boże narodzenie odnawia naturę, przeto na wieki Ciebie jako Bożą Wybrankę i Matkę prawowiernie wywyższamy.*

Umysł jest poraniony, ciało obolałe, duch choruje, słowo straciło moc, życie zamiera i oto kres u drzwi; cóż przeto uczynisz, nieszczęsna duszo moja, gdy Sędzia przyjdzie zbadać twe czyny?

Przypomniałem ci, duszo, Mojżeszową opowieść o stworzeniu świata, a po niej całe Pismo Testamentu, które mówi o ludziach prawych i nieprawych; ty jednak nie tych pierwszych, lecz grzeszników naśladowałaś, duszo moja.

Prawo [Mojżeszowe] straciło moc, Ewangelia nie przynosi owocu, całe Pismo jest przez ciebie lekceważone, prorocy i wszelkie słowo sprawiedliwe cię nie przekonuje, duszo moja, a twe rany pomnożyły się, nie ma bowiem lekarza, który by cię uzdrowił.

Duszo moja, oto podaję ci przykłady z Nowego Testamentu, aby pobudzić cię do skruchy serca – naśladuj sprawiedliwych, unikaj grzesznych i przebłagaj Chrystusa modlitwą, postami, czystością i pokajaniem.

Gdy Chrystus stał się człowiekiem, wezwał do pokajania łotrów i nierządnice; pokajaj się, duszo, bowiem brama królestwa jest już otwarta i jak widzisz, przed tobą wchodzą przez nią skruszeni faryzeusze, celnicy i nierządnice.

Chrystus stał się człowiekiem, przyjął ludzkie ciało i wszystkiego, co ludzkie, prócz grzechu, z własnej woli doświadczył; ukazując ci, duszo, przykład i wzór samouniżenia.

Хрⷭ҇то́съ волхвы̀ сп҃сѐ, / па́стыри созва̀, / младе́нєцъ мно́жєства показа̀ мꙋ́ченики, / ста́рцы просла́ви, и҆ ста̑рыѧ вдови̑цы, / и҆́хже не поревнова́ла є҆сѝ дꙋшѐ, ни дѣѧ́нїємъ, ни житїю̀: / но го́ре тебѣ̀, внегда̀ бꙋ́деши сꙋди́тисѧ.

Пости́всѧ гдⷭ҇ь дні́й четы́редесѧть въ пꙋсты́ни, / послѣдѝ взалка̀, показꙋ́ѧ чл҃вѣ́ческое: / дꙋшѐ, да не разлѣни́шисѧ, а҆́ще тебѣ̀ приложи́тсѧ вра́гъ, / мл҃твою же и҆ посто́мъ ѿ но́гъ твои́хъ да ѿрази́тсѧ.

Хрⷭ҇то́съ и҆скꙋша́шесѧ, / дїа́волъ и҆скꙋша́ше, / показꙋ́ѧ ка́менїе, / да хлѣ́би бꙋ́дꙋтъ: / на го́рꙋ возведѐ / ви́дѣти всѧ̑ ца̑рствїѧ мі́ра во мгнове́нїи. / ᲂу҆бо́йсѧ ѿ дꙋшѐ, ловле́нїѧ, / трезви́сѧ моли́сѧ на всѧ́кїй ча́съ бг҃ꙋ.

Го́рлица пꙋстынолю́бнаѧ, / гла́съ вопїю́щагѡ возгласѝ, / хрⷭ҇то́въ свѣти́льникъ, проповѣ́дꙋѧй покаѧ́нїе, / и҆́рѡдъ беззако́ннова со и҆рѡдїа́дою. / зрѝ дꙋшѐ моѧ̀, да не ᲂу҆вѧ́знеши въ беззакѡ́нныѧ сѣ̑ти, / но ѡ҆блобыза́й покаѧ́нїе.

Въ пꙋсты́ню всели́сѧ бл҃года́ти прⷣте́ча, / и҆ і҆ꙋде́а всѧ̀ и҆ самарі́а / слы́шавше теча́хꙋ, / и҆ и҆сповѣ́дахꙋ грѣхѝ своѧ̑, / крещаю́щесѧ ᲂу҆се́рднѡ: / и҆́хже ты̀ не подража́ла є҆сѝ дꙋшѐ.

Бра́къ ᲂу҆́бѡ честны́й, и҆ ло́же нескве́рно: / ѻ҆боѧ̑ бо хрⷭ҇то́съ пре́жде бл҃гословѝ, / пло́тїю ꙗ҆ды́й, / и҆ въ ка́нѣ же на бра́цѣ во́дꙋ въ вїно̀ соверша́ѧ, / и҆ показꙋ́ѧ пе́рвое чꙋ́до: / да ты̀ и҆змени́шисѧ ѿ дꙋшѐ.

Разсла́бленнаго стѧгнꙋ̀ хрⷭ҇то́съ, / ѻ҆́дръ взе́мша, / и҆ ю҆́ношꙋ ᲂу҆ме́рша воздви́же, вдови́че рожде́нїе, / и҆ со́тнича ѻ҆́трока, / и҆ самарѧны́нѣ ꙗ҆ви́сѧ, / въ дс҃ѣ слꙋ́жбꙋ / тебѣ̀, дꙋшѐ предживописа̀.

Chrystus zbawił Magów, przywołał do siebie pasterzy, mnóstwo dzieci uczynił męczennikami, wysławił starca i starą wdowę; ale ich czynów i życia nie naśladowałaś, duszo, więc biada ci, gdy będziesz sądzona.

Pan poszcząc czterdzieści dni na pustyni poczuł w końcu głód, ukazując ludzką naturę; czuwaj zatem, duszo, abyś była gotowa modlitwą i postem odeprzeć ataki wroga.

Chrystusa kusił diabeł, by kamienie uczynił chlebem; na górę Go zaprowadził, aby pokazać wszystkie królestwa świata. Ulęknij się, duszo, tych sieci, czuwaj i nieustannie módl się do Boga.

Pustynna synogarlica, Chrystusowa pochodnia, głos wołającego, [Jan Chrzciciel] nawoływał do pokajania, Herod zaś grzeszył z Herodiadą. Bacz, duszo moja, abyś nie uwięzła w sieciach nieprawości, umiłuj przeto pokajanie.

Poprzednik Łaski zamieszkał na pustyni i cała Judea, i Samaria przyszły słuchać Go i wyznawać grzechy swoje, chrzcząc się ochoczo; ty jednak, duszo, ich nie naśladowałaś.

Małżeństwo czcigodne jest, a łoże bez skazy, bowiem Chrystus pobłogosławił je, ucztując cieleśnie na weselu w Kanie i przemieniając wodę w wino; pierwszego cudu dokonał, abyś i ty, duszo, mogła się przemienić.

Chrystus umocnił paralityka, który powstał i wziął swe łoże; wskrzesił młodzieńca, syna wdowy, uleczył sługę setnika; objawił się Samarytance, przepowiadając ci, duszo, oddawanie Bogu chwały w duchu.

Кровоточи́вꙋю и҆сцѣлѝ / прикоснове́нїемъ кра́ѧ ри́зна гдⷭ҇ь: / прокаже́нныѧ ѡ҆чи́сти: / слѣпы̑ѧ и҆ хрѡмы́ѧ просвѣти́въ, и҆спра́ви: / глꙋхі̑ѧ же и҆ нѣмы̑ѧ, и҆ нича́щыѧ ни́зꙋ и҆сцѣлѝ сло́вомъ: / да ты̀ сп҃се́шисѧ ѻ҆каѧ́ннаѧ дꙋшѐ.

Недꙋ́ги и҆сцѣлѧ́ѧ, / ни́щымъ бл҃говѣствова́ше, хрⷭ҇то́съ сло́во, / вре́дныѧ ѹ҆врачева̀, съ мытарѝ ꙗ҆дѧ́ше, / со грѣ́шники бесѣ́доваше, / і҆аі́ровы дще́ре дꙋ́шꙋ предꙋме́ршꙋю / возвратѝ ѡ҆сѧза́нїемъ рꙋкѝ.

Мыта́рь сп҃са́шесѧ, и҆ блꙋдни́ца цѣломꙋ́дрствоваше, / и҆ фарїсе́й хвалѧ́сѧ ѡ҆сꙋжда́шесѧ: / ѻ҆́въ ѹ҆́бѡ, ѡ҆чи́сти мѧ̀: / ѻ҆́ва же, поми́лꙋй мѧ̀. / се́й же велича́шесѧ вопїѧ̀: бж҃е, бл҃годарю́ тѧ: / и҆ про́чыѧ безꙋ́мныѧ глаго́лы.

Закхе́й мыта́рь бѣ̀, но ѻ҆ба́че сп҃са́шесѧ, / и҆ фарїсе́й сі́мѡнъ соблажнѧ́шесѧ, / и҆ блꙋдни́ца прїима́ше ѡ҆ста́витєльнаѧ разрѣше́нїѧ, / ѿ и҆мꙋ́щагѡ крѣ́пость ѡ҆ставлѧ́ти грѣхѝ: / ю҆́же дꙋшѐ потщи́сѧ подража́ти.

Блꙋдни́цѣ, ѿ ѻ҆каѧ́ннаѧ дꙋшѐ моѧ̀, / не поревнова́ла є҆сѝ, / ꙗ҆́же прїи́мши мѵ́ра а҆лава́стръ, / со слеза́ми ма́заше но́зѣ сп҃совѣ, / ѡ҆тре́ же власы̀ / дре́внихъ согрѣше́нїй рꙋкописа́нїе раздира́ющагѡ є҆ѧ̀.

Гра́ды, и҆̀мже дадѐ хрⷭ҇то́съ бл҃говѣ́стїе, / дꙋшѐ моѧ̀, ѹ҆вѣ́дала є҆сѝ, ка́кѡ про́клѧти бы́ша. / ѹ҆бо́йсѧ ѹ҆каза́нїѧ, да не бꙋ́деши ꙗ҆́коже ѻ҆́ны, / и҆́хже содо́млѧнѡмъ вл҃ко ѹ҆подо́бивъ, / да́же до а҆́да ѡ҆сꙋдѝ.

Да не го́ршаѧ ѿ дꙋшѐ моѧ̀, / ꙗ҆ви́шисѧ ѿча́ѧнїемъ хананéи / вѣ́рꙋ слы́шавшаѧ, / є҆ѧ́же дщѝ сло́вомъ бж҃їимъ и҆сцѣли́сѧ: / сн҃е дв҃довъ, сп҃сѝ и҆ менѐ, / воззовѝ и҆з̾ глꙋбины̀ се́рдца, / ꙗ҆́коже ѻ҆на̀ хрⷭ҇тꙋ̀.

Pan rąbkiem szaty uleczył cierpiącą na krwotok, oczyścił trędowatych, wzrok ślepym przywrócił, chromych uzdrowił, głuchych, niemych i zgarbionych słowem uleczył, abyś ty, nieszczęsna duszo, dostąpić mogła zbawienia.

Zwiastując słowo ubogim i lecząc choroby, Chrystus uzdrawiał kalekich, jadał z celnikami, rozmawiał z grzesznikami, a dotknięciem ręki wskrzesił córkę Jaira.

Celnik dostąpił usprawiedliwienia, nierządnica stała się [czysta i] cnotliwa, a wyniosły faryzeusz został osądzony. Pierwszy bowiem wołał: bądź miłosierny, niewiasta: zmiłuj się nade mną, ostatni zaś z pychą mówił: Boże, dziękuję Ci i inne szalone słowa.

Zacheusz, choć był celnikiem, dostąpił zbawienia, Szymon, choć był faryzeuszem, nie uniknął zgorszenia, nierządnicy zaś przebaczył Ten, który ma władzę odpuszczania grzechów, więc nie zwlekaj, duszo, i ty czyń podobnie.

O nieszczęsna duszo moja! Nie naśladowałaś nierządnicy, gdy z płaczem wonnym olejkiem namaściła i włosami wytarła nogi Zbawiciela, który podarł spis jej dawnych grzechów.

Wiesz już, duszo moja, jak przeklęte zostały miasta, którym Chrystus głosił Ewangelię. Ulęknij się tego przykładu i bacz, aby nie spotkało cię to samo, Pan bowiem przyrównał je do Sodomitów i osądził aż do Otchłani.

Duszo moja, nie popadaj w jeszcze większy grzech przez rozpacz, słyszałaś przecież o wierze Kananejki, której córka słowem Bożym uzdrowiona została; z głębi serca wołaj, zatem, do Chrystusa: wybaw również i mnie, Synu Dawidowy.

Оу҆млⷭ҇рдисѧ сп҃си́ мѧ, / сн҃е дв҃довъ поми́лꙋй, / бѣснꙋ́ющыѧсѧ сло́вомъ и҆сцѣли́вый, / гла́съ же бл҃гоꙋтро́бный ꙗ҆́кѡ разбо́йникꙋ мнѣ̀ рцы̀: / а҆ми́нь глаго́лю тебѣ̀, со мно́ю бꙋ́деши въ раѝ, / є҆гда̀ прїидꙋ̀ во сла́вѣ мое́й.

Разбо́йникъ ѡ҆глаго́ловаше тѧ̀, / разбо́йникъ бг҃осло́вѧше тѧ̀, / ѻ҆́ба бо на крⷭ҇тѣ̀ сви́сѧста: / но ѿ бл҃гоꙋтро́бне, ꙗ҆́кѡ вѣ́рномꙋ разбо́йникꙋ твоемꙋ̀, / позна́вшемꙋ тѧ̀ бг҃а, / и҆ мнѣ̀ ѿве́рзи две́рь / сла́внагѡ црⷭ҇твїѧ твоегѡ̀.

Тва́рь содрога́шесѧ распина́ема тѧ̀ ви́дѧщи, / го́ры и҆ ка́мєнїѧ стра́хомъ распада́хꙋсѧ, / и҆ землѧ̀ сотрѧса́шесѧ, и҆ а҆́дъ ѡ҆бнажа́шесѧ, / и҆ соѡмрача́шесѧ свѣ́тъ во днѝ, / зрѧ̀ тебѐ і҆и҃се / пригвожде́на ко крестꙋ̀.

Досто́йныхъ покаѧ́нїѧ плодѡ́въ не и҆стѧжѝ ѿ менѐ: / и҆́бо крѣ́пость моѧ̀ во мнѣ̀ ѡ҆скꙋдѣ̀, / се́рдце мнѣ̀ да́рꙋй при́снѡ сокрꙋше́нное, / нищетꙋ́ же дх҃о́внꙋю, / да сїѧ̑ тебѣ̀ принесꙋ̀, / ꙗ҆́кѡ прїѧ́тнꙋю же́ртвꙋ, є҆ди́не сп҃се.

Сꙋдїѐ мо́й, и҆ вѣ́дче мо́й, / хотѧ́й па́ки прїитѝ со а҆́гг҃лы, / сꙋди́ти мі́рꙋ всемꙋ̀, / млⷭ҇тивнымъ твои́мъ ѻ҆́комъ тогда̀ ви́дѣвъ мѧ̀, / пощадѝ и҆ оу҆ще́дри мѧ̀ і҆и҃се, / па́че всѧ́кагѡ є҆стества̀ человѣ́ча согрѣши́вша.

Запѣ́въ: Прⷣпбнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Прⷣпбнѣй: Оу҆диви́ла є҆сѝ всѣ́хъ / стра́ннымъ житїе́мъ твои́мъ, / а҆́гг҃лѡвъ чи́ны, и҆ человѣ́кѡвъ собо́ры, / невеще́ственнѡ пожи́вши, и҆ є҆стество̀ преше́дши: / и҆́мже, ꙗ҆́кѡ невеще́ственныма нога́ма вше́дши марі́е, / і҆орда́нъ прешла̀ є҆сѝ.

Synu Dawida, który słowem uzdrawiasz opętanych, zbaw mnie, zmiłuj się i niech jak łotr usłyszę litościwe Twe słowa: zaprawdę mówię ci, będziesz ze Mną w Raju, gdy przyjdę w Mojej chwale.

Choć razem wisieli na krzyżach i jeden łotr szydził z Ciebie, to drugi uznał w Tobie Boga; o wielce miłosierny, jak nawróconemu łotrowi, otwórz i dla mnie bramę chwalebnego Twego Królestwa.

Stworzenie zadrżało, góry i kamienie rozpadły się w trwodze, ziemia się zatrzęsła, Otchłań opustoszała i światłość pośród dnia okryła się mrokiem, widząc Cię, Jezu, przybijanego do krzyża.

Godnych owoców pokajania nie wymagaj ode mnie, moc bowiem we mnie osłabła; daruj mi serce zawsze skruszone i ubóstwo duchowe, abym mógł złożyć je jako ofiarę Tobie przyjemną, jedyny Zbawco.

Sędzio mój, Ty wiesz o mnie wszystko, więc gdy przyjdziesz ze swymi aniołami sądzić cały świat, wejrzyj na mnie miłosiernym Twym okiem – ulituj się i oszczędź mnie, Jezu, zgrzeszyłem bowiem bardziej niż cały rodzaj ludzki.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Niezwykłym życiem swoim – żyjąc bezcieleśnie i wznosząc się ponad prawa natury – zadziwiłaś wszystkich: zastępy Aniołów i rzesze ludzi, dlatego, Mario, przekroczyłaś Jordan i zarazem ludzką naturę.

Запѣ́въ: Прп҃бнаѧ ма́ти марі́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

Марі́и: Оу҆ми́лостиви созда́телѧ / ѡ҆ хва́лѧщихъ тѧ̀, прп҃бнаѧ ма́ти, / и҆зба́витисѧ ѡ҆ѕлобле́нїй и҆ скорбе́й / ѻ҆́крестъ напа́дающихъ: / да и҆зба́вившесѧ ѿ напа́стей, возвели́чимъ непреста́ннѡ / просла́вльшаго тѧ̀ гд҃а.

Запѣ́въ: Прп҃бне ѻ҆́тче а҆ндре́е, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ.

А҆ндре́ю: А҆ндре́е честны́й, и҆ ѻ҆́тче треблж҃е́ннѣйшїй, / па́стырю кри́тскїй, / не преста́й молѧ́сѧ ѡ҆ воспѣва́ющихъ тѧ̀: / да и҆зба́вимсѧ всѝ гнѣ́ва и҆ ско́рби, и҆ тлѣ́нїѧ, / и҆ прегрѣше́нїй безмѣ́рныхъ, / чтꙋ́щїи твою̀ па́мѧть вѣ́рнѡ.

Сла́ва, тр҃ченъ: Тр҃це є҆диносꙋ́щнаѧ, / є҆диница трїѵпоста́снаѧ, / тѧ воспѣва́емъ, / ѻ҆ц҃а̀ сла́вѧще, сн҃а велича́юще, / и҆ дх҃ꙋ покланѧ́ющесѧ, / є҆ди́номꙋ є҆стествꙋ̀ вои́стиннꙋ бг҃ꙋ, / жи́зни же, и҆ живꙋ́щемꙋ цр҃твꙋ безконе́чномꙋ.

И҆ ны́нѣ, бг҃оро́диченъ: Гра́дъ тво́й сохранѧ́й / бг҃ороди́тельнице пречⷭ҇таѧ, / въ тебѣ́ бо се́й вѣ́рнѡ ца́рствꙋѧй, / въ тебѣ̀ и҆ оу҆тверждаетсѧ, / и҆ тобо́ю побѣжда́ѧй, / побѣжда́етъ всѧ́кое и҆скꙋше́нїе, / и҆ плѣнѧ́етъ ра́тники, / и҆ прохо́дитъ послꙋша́нїе.

И҆ а҆́бїе і҆рмо́съ: Безсѣ́меннагѡ зача́тїѧ рж҃тво̀ несказа́нное, / мт҃ре безмꙋ́жныѧ нетлѣ́ненъ пло́дъ: / бж҃їе бо рожде́нїе ѡ҆бновлѧ́етъ є҆стества̀. / тѣ́мже тѧ̀ всѝ ро́ди, ꙗ҆́кѡ бг҃оневѣ́стнꙋю мт҃рь, / правосла́внѡ велича́емъ.

Prepodobna Matko Mario, módl się za nami do Boga

Wybłagaj u Stwórcy miłosierdzie dla sławiących Cię, czcigodna Matko, abyśmy zostali wybawieni od goryczy i bólu, zewsząd nas oblegających; abyśmy wybawieni od pokus nieustannie wysławiali Pana, który obdarzył Cię chwałą.

Prepodobny Ojcze Andrzeju, módl się za nami do Boga

Andrzeju czcigodny i Ojcze po trzykroć błogosławiony, pasterzu Krety, nie ustawaj w modlitwach za opiewających Cię, abyśmy wszyscy zostali wybawieni od gniewu, bólu, krzywdy i niezliczonych grzechów, wiernie czcząc pamięć Twoją.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Ojca wysławiajmy, Syna wywyższajmy, Bożemu Duchowi z wiarą się pokłońmy, Trójcy Niepodzielnej, Jedności w istocie, jako Światłościom i Światłości, Życiom i Życiu życie dającemu i oświecającemu krańce Ziemi.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Ochraniaj miasto Twoje, przeczysta Rodzicielko Boga, bowiem pod Twoją ochroną wiernie panując, w Tobie też się umacnia; dzięki Twej pomocy pokonuje każde niebezpieczeństwo, zniewala wrogów i utrzymuje ich w posłuszeństwie.

Katawasja: *Niepojęte poczęcie bez nasienia męża i dziewiczej Matki niezniszczalny owoc [żywota] – tak Boże narodzenie odnawia naturę, przeto na wieki Ciebie jako Bożą Wybrankę i Matkę prawowiernie wywyższamy.*

Свѣти́ленъ, ꙗ҆́кѡ ѻ҆бы́чно.

На стїхо́внѣ
самогла́сенъ, два́жды. Гла́съ и҃:

Въ разбо́йничєскїѧ пꙋти̑ впа́дши дꙋшѐ моѧ̀, / лю́тѣ ѹ҆ѧ́звлена є҆сѝ ѿ свои́хъ согрѣше́нїй, / преда́вшисѧ неразꙋ́мнымъ врагѡ́мъ. / но ꙗ҆́кѡ и҆мꙋ́щаѧ вре́мѧ, во ѹ҆миле́нїи возопі́й: / ѹ҆пова́нїе ненаде́жныхъ, животѐ ѿча́ѧвшихсѧ, / сп҃се, возста́ви и҆ сп҃си́ мѧ.

Мч҃нченъ: Во бронѧ̀ вѣ́ры ѡ҆бо́лкшесѧ до́брѣ, / и҆ ѡ҆́бразомъ кре́стнымъ воѡрꙋжи́вше себѐ, / во́ини бл҃гомо́щнїи показа́стесѧ, / мꙋчи́телємъ мꙋ́жески проти́вистесѧ, / и҆ дїа́волю пре́лесть потреби́сте, / побѣди́телє бы́вше, вѣнцє́въ сподо́бистесѧ: / моли́тесѧ хр҃тꙋ̀ ѡ҆ на́съ, / во є҆́же сп҃сти́сѧ дꙋша́мъ на́шымъ.

Сла́ва, и҆ ны́нѣ, бг҃оро́диченъ: Прїимѝ гла́сы ра̑бъ твои́хъ, / всеч҃таѧ бц҃е дв҃о, / и҆ молѝ непреста́ннѡ, / грѣхѡ́въ разрѣше́нїе, / и҆ ми́ръ дарова́ти на́мъ.

Swietilen, jak zwykle.

Na stichowni
samopodobien, dwukrotnie. Ton 8:

Wpadłaś, duszo ma, między zbójców i ciężko poraniona swoimi grzechami oddałaś się [pod władzę] nierozumnych wrogów. Masz jeszcze czas, więc z rozrzewnieniem zawołaj: Nadziejo tych, którzy stracili nadzieję, życie zrozpaczonych, Zbawco, podnieś [z upadku] i wybaw mnie.

Męczennikom: Przywdziewając starannie zbroję wiary i biorąc za oręż znak krzyża, okazaliście się potężnymi rycerzami, mężnie sprzeciwiliście się oprawcom i zniweczyliście diabelskie oszustwo, a zwyciężając, staliście się godnymi laurów triumfu. Módlcie się [zatem] za nami do Chrystusa, aby nasze dusze dostąpiły zbawienia.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi, i teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Przyjmij wezwania Twoich sług, najczcigodniejsza Bogarodzico Dziewico, i módl się nieustannie, byśmy otrzymali odpuszczenie grzechów i dar pokoju.

Spis treści:

Żywot św. Marii Egipcjanki część I (wersja cs)……....4
Żywot św. Marii Egipcjanki część I (wersja pl)……..12
Wielki Kanon pieśń 1……..16
Wielki Kanon pieśń 2……..24
Wielki Kanon pieśń 3……..34
Żywot św. Marii Egipcjanki część II (wersja cs)……44
Żywot św. Marii Egipcjanki część II (wersja pl)……56
Trójpieśń pieśń 4……60
Wielki Kanon pieśń 4……..62
Wielki Kanon pieśń 5……..72
Wielki Kanon pieśń 6……..80
Błogosławieństwa……86
Wielki Kanon pieśń 7……..92
Trójpieśń pieśń 8……..100
Wielki Kanon pieśń 8……102
Trójpieśń pieśń 9……...110
Wielki Kanon pieśń 9……114
Stichiry na stichowni……124

Historia tłumaczenia:

ks. protd. Jarosław Makal, ks. Piotr Makal, ks. Mariusz Synak – 2011-2013 r.

ks. Mariusz Synak 2013-2020

ks. Włodzimierz Misijuk, ks. Mariusz Synak – 2020-2021 r.

Autorzy składają słowa podziękowania pod adresem ks. Remigiusza Sosnowego za cenne uwagi do końcowej wersji tekstu.